

ΜΕΡΟΣ Δ΄

ΓΙΑ ΤΗΝ ΚΑΤΑΣΤΑΣΗ ΚΑΙ ΤΙΣ ΕΞΕΛΙΞΕΙΣ ΣΤΗ ΧΩΡΑ

ΕΙΣΑΓΩΓΗ

Τα πενήντα χρόνια από τη μεταπολίτευση γιορτάζει φέτος η άρχουσα τάξη της χώρας. Τα γιορτάζει ενώ έχουν διαψευστεί επανειλημμένα οι φιλοδοξίες και οι στόχοι που διακήρυσσε σε όλη αυτή την πορεία. Τα γιορτάζει ενώ βρίσκεται μέσα σε ένα πλαίσιο μεγάλων αδιεξόδων που το πολιτικό σύστημα επιχειρεί να το παρουσιάζει ως «πλαίσιο δυνατοτήτων». Όπως ήταν δοτή -από τους ιμπεριαλιστές των ΗΠΑ και της Ευρώπης και του συμβιβασμού που διαμόρφωσαν- η «ωριμότητα» με την οποία η άρχουσα τάξη εμφανίστηκε το 1974, έτσι δοτή είναι και σήμερα η «ισχύς» και η «προοπτική» με την οποία εμφανίζεται απέναντι στο λαό της χώρας. Σήμερα μάλιστα θα λέγαμε ότι περισσεύει ο αντιδραστικός κυνισμός και η αγριότητα και λείπουν εντελώς οι «φιλολαϊκές υποσχέσεις» ακόμα και ως υπαινιγμοί από τα κόμματα και τις δυνάμεις του συστήματος. Και είναι χαρακτηριστικό συμπέρασμα όλης αυτής της διαδρομής ότι το εξαρτημένο καπιταλιστικό σύστημα της χώρας αναπαράγεται προσαρμόζόμενο μέσα στη δυναμική των αδιεξόδων του!

Η άρχουσα τάξη της χώρας με τα δοσμένα ξενόδουλα, μεταπρατικά και τυχοδιωκτικά χαρακτηριστικά της μπορεί «πάντα» να παρουσιάζεται με έπαρση, κυνισμό και αντιδραστική ξετσιπωσιά. Και όταν η «βαθμίδα της» είναι Α και όταν είναι Β-. Και όταν έχει «κοντά της» και σε αναφορά με αυτήν και τα κόμματα του συστήματος εκτεταμένα μεσοστρώματα και όταν αυτά έχουν καταβυθιστεί και αποσοικηθεί πολιτικά από τις διαθέσιμες πολιτικές δυνάμεις του συστήματος. Και όταν η ΕΕ παρουσιάζεται να έχει «δυναμισμό και προοπτική» και «μοιράζεται» μεταξύ ΗΠΑ και ευρωπαϊών ιμπεριαλιστών η διαχείριση των ζητημάτων και των εντάσεων της περιοχής, οπότε η διπλή εξάρτηση έχει σταθερή ισορροπία και ο εγκλωβισμός του λαού στο πλαίσιο της είναι «αναμφισβήτητος». Αλλά και όταν το ευρωπαϊκό οικοδόμημα πλήττεται σοβαρά από εξόδους, τριγμούς, αντιθέσεις και αναδεικνύεται η απουσία στρατηγικής των ευρωπαϊών ιμπεριαλιστών, οπότε οι ΗΠΑ ανακηρύσσονται στη δύναμη στην οποία η χώρα πρέπει να «γείρει» πολύ περισσότερο και να την υπηρετήσει με κάθε δυνατό τρόπο...

Όλα αυτά -και πολλά περισσότερα ανάλογα που μπορούν να αναφερθούν- καθόλου δεν σημαίνουν ότι οι μεταβολές αυτές δεν παράγουν αποτελέσματα και επιπτώσεις σε

όλα τα πεδία. Στο οικονομικό-παραγωγικό, στο κοινωνικό, στο πολιτικό πεδίο. Παράγουν δραματικές και σοβαρές μεταβολές σε όλα αυτά τα πεδία. Και από το 2008 -όταν η άρχουσα τάξη είχε φτάσει σε μια «κορύφωση» των «επιτυχιών της»- βρισκόμαστε σε μια περίοδο που εξελίσσονται διαρκώς οι μεταβολές αυτές. Και επειδή το γεωπολιτικό περιβάλλον -στην περιοχή και διεθνώς- είναι ένα περιβάλλον «προετοιμασίας παγκόσμιου πολέμου», κάθε νέο στοιχείο που παράγουν οι μεταβολές αυτές δεν είναι σταθερό και δοσμένο. Όπως, για παράδειγμα, οι οικονομικές «επιτυχίες» που καταγράφουν οι δείκτες του συστήματος τα τελευταία χρόνια μετά την έξοδο από την πανδημία.

Συνεπώς, με το «πάντα μπορεί η άρχουσα τάξη να επιφέρει κ.λπ.» καθόλου δεν συνηγορούμε στα θεωρήματα της «παντοδυναμίας» του συστήματος που στην τρέχουσα εκδοχή τους έχουν τη μορφή της «παντοδύναμης» κυβέρνησης της ΝΔ και του Μητσοτάκη. Είναι προφανές για μας πως, την ίδια ώρα που το σύστημα και οι δυνάμεις του παρουσιάζονται «πανίσχυροι» και με «ξεκάθαρη προοπτική», βρίσκονται σε μεγάλη ανησυχία και σε διαρκή αντιδραστική εργήγορη και κινητοποίηση. Γιατί η δυνατότητα των προσαρμογών μέσα στα αδιεξοδάτους που αναφέραμε έχει δύο όρια. Το ένα είναι οι γεωπολιτικές-πολεμικές εξελίξεις στην ευρύτερη περιοχή, που μπορούν να παράξουν από μεγάλα μπλοκαρίσματα έως ανατροπές στους ντόπιους -ας τους πούμε εντελώς καταχρηστικά- «σχεδιασμούς» και υπολογισμούς. Το δεύτερο είναι η συγκρότηση, ενίσχυση, ανάπτυξη της μαζικής πάλης. Οι αντιστάσεις, οι διεκδικήσεις, οι αγώνες που μπορεί και χρειάζεται να ξεδιπλώσει η εργατική τάξη, ο λαός και η νεολαία. Αυτή η παράμετρος της ταξικής και πολιτικής πάλης των από κάτω και στο βαθμό που θα αναπτυχθεί στις δοσμένες συνθήκες θα δημιουργήσει νέα δεδομένα και καταστάσεις.

Αυτά τα δύο ζητήματα είναι που «ξορκίζουν» οι παράγοντες του συστήματος και της κυβέρνησής του, αφού αντιλαμβάνονται ότι αυτά είναι που μπορούν να ανατρέψουν την πολιτική «κανονικότητα» που μπορούν σήμερα να έχουν και τη «σταθερότητα» του «νόμου και της τάξης» που έχουν επιβάλει με τις πολιτικές της φασιστικοποίησης. Όμως ταυτόχρονα οι πολιτικές του συστήματος τροφοδοτούν την εμφάνιση και των δύο αυτών ζητημάτων. Γιατί από τη μια συμβάλλουν, όσο αντιστοιχεί στη χώρα, στην ένταση της γεωπολιτικής

αναταραχής και των πολεμικών κινδύνων και από την άλλη μεγάλωνουν τα εργατικά-λαϊκά αδιέξοδα, βαθαίνουν το ταξικό χάσμα των κάτω με τους πάνω.

Με αυτές τις αντιφάσεις είναι αναγκασμένο από τη φύση του και τις επιδιώξεις του να βαδίσει το σύστημα της εξάρτησης και της εκμετάλλευσης στην εποχή των αχαρτογράφητων νερών, της γενικευμένης και ολόπλευρης κρίσης, στην εποχή της προετοιμασίας του παγκόσμιου πολέμου στην οποία βρίσκεται το καπιταλιστικό-ιμπεριαλιστικό σύστημα διεθνώς. Μπροστά σε αυτές τις αντιφάσεις και στη βάση της δραματικής επιδείνωσης των όρων δουλειάς και ζωής είναι που ο εργαζόμενος λαός και η νεολαία χρειάζεται να οικοδομήσουν τις δικές τους απαντήσεις.

A. ΓΙΑ ΤΙΣ ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΕΣ ΕΞΕΛΙΞΕΙΣ

Η γραμμή στην οποία βασίστηκε η εκλογική επιτυχία της ΝΔ το 2023 συνοψίζεται σε δύο ζητήματα. «Επενδύσεις» και «ασφάλεια». Δεν πρόκειται μόνο για την εκλογική γραμμή ενός κόμματος – έστω, του πιο βασικού τού συστήματος. Πρόκειται για τη γραμμή που συνολικά το σύστημα έχει να προβάλλει απέναντι στο λαό και ουσιαστικά να τον εκβιάσει πολιτικά και να απαιτήσει τη στοιχίση του πίσω από τις επιδιώξεις που βάζει η γραμμή αυτή. Το ζήτημα συνεπώς είναι ποιο είναι το πραγματικό περιεχόμενο αυτής της γραμμής, τι προοπτικές διαμορφώνουν για το λαό και τη χώρα οι στόχοι των «επενδύσεων» και της «ασφάλειας» από κάθε άποψη και σε κάθε επίπεδο. Στο οικονομικό και παραγωγικό επίπεδο, στο ζήτημα των εργασιακών σχέσεων και του δικαιώματος στη δουλειά, στο ζήτημα των ελευθεριών και των δημοκρατικών δικαιωμάτων του λαού και της νεολαίας, στα κοινωνικά δικαιώματα των μαζών, στο ζήτημα της «χρήσης» της χώρας και των ρόλων που αναλαμβάνει στην περιοχή.

Με το δεύτερο ζήτημα («ασφάλεια») θα ασχοληθούμε παρακάτω. Εδώ ας δούμε μερικά δεδομένα που αφορούν τις «επενδύσεις» στο συνολικό φόντο της συγκεκριμένης καπιταλιστικής οικονομίας της χώρας. Μια οικονομία που οι δείκτες της μπορεί να ανεβοκατεβαίνουν θεαματικά (π.χ. ΑΕΠ: 93 δισ. το 1995, 242 δισ. το 2008, 178 δισ. το 2017, 224 δισ. το 2023), αλλά έχει έναν δοσμένο χαρακτήρα που δεν μπορεί να αλλάξει, παρά τα φληναφήματα περί «αλλαγής παραγωγικού μοντέλου». Τον χαρακτήρα μιας εξαρτημένης οικονομίας, μιας οικονομίας παράρτημα και συμπλήρωμα των ευρωπαϊκών και αμερικάνικων μονοπωλίων. Μια οικονομία μεταπρατική, που κατά βάση δεν παράγει αλλά καταναλώνει. Μια οικονομία που διαχρονικά αναζητά προσαρμογές και «ανάπτυξη» στο πλαίσιο αυτής της εξάρτησής της και ανάλογα με τις διεθνείς συνθήκες που σε κάθε συγκυρία διαμορφώνονται. Αυτό είναι πάντα το πλαίσιο που ορίζει την ύπαρξή της και την ποιότητά της. Αυτό το πλαίσιο είναι και η βάση της ερμηνείας των θεαματικών

ανεβοκατεβασμάτων των δεικτών της, είτε συνολικά είτε σε κλάδους (π.χ. κατασκευές). Αυτό το πλαίσιο και ο αμετάκλητος παραρτηματικός χαρακτήρας της ιδιαίτερα στις συνθήκες όξυνσης της κρίσης και των ιμπεριαλιστικών ανταγωνισμών είναι που έχει οδηγήσει τα πολλά τελευταία χρόνια στη συρρίκνωση του πρωτογενούς και του δευτερογενούς τομέα και στην υπερδιόγκωση του τρίτου τομέα (υπηρεσίες-εμπόριο).

Όλα αυτά είναι δεδομένα όχι ως «άποψη» ή «εκτίμηση» αλλά ως πραγματικότητα που καταγράφεται (και) από τα επίσημα ευρωπαϊκά και ελληνικά στοιχεία. Βεβαίως ο Economist είχε τους δικούς του πολιτικούς λόγους να ανακηρύξει την «ελληνική οικονομία» την «καλύτερη οικονομία του κόσμου» για το 2023! Στο κάτω κάτω, για τα συμφέροντα που υπηρετεί και εκφράζει ο Economist είναι πράγματι «άριστη» η οικονομία της χώρας. Τέτοια που είναι τη θέλουν και τη χρειάζονται τα ιμπεριαλιστικά αφεντικά. Αλλά ταυτόχρονα υπάρχει πλήθος δημόσιων ομολογιών από επιφανή αστικά στελέχη για τα πραγματικά χαρακτηριστικά της οικονομίας της χώρας. Πρόσφατο παράδειγμα ο Μ. Στασινόπουλος (που μεταξύ πολλών άλλων υπήρξε για 13 χρόνια μέλος του ΔΣ του ΣΕΒ), ο οποίος το Δεκέμβριο του 2023, απηχώντας αγωνίες της ελληνικής βιομηχανικής μεταποίησης, δήλωσε: *«Η κατά κεφαλή παραγωγικότητα της ελληνικής βιομηχανίας είναι πολύ χαμηλή σε σχέση με τις άλλες ευρωπαϊκές χώρες. Το γεγονός αυτό δεν σχετίζεται με την εργατικότητα και την αποδοτικότητα των εργαζομένων. Έχει να κάνει με τη μικρή εγκατεστημένη παραγωγική δυναμικότητα και τη δυναμική της βιομηχανικής έντασης. Για να αυξηθεί το ΑΕΠ και να συγκλίνουμε με τις άλλες χώρες της ΕΕ, πρέπει να ενισχυθεί η βιομηχανική παραγωγή (...) Παρά το γεγονός ότι οι δικές μας εξαγωγές έχουν υπερδιπλασιαστεί σε σχέση με το 2009, την αρχή της κρίσης, η συμβολή της βιομηχανίας στο ΑΕΠ είναι στο 9,1%, ποσοστό που μας κατατάσσει στους ουραγούς (24η θέση) στην ΕΕ.»*

Οι συστημικοί-κυβερνητικοί πανηγυρισμοί για τις «οικονομικές επιτυχίες» των τελευταίων χρόνων γίνονται για προφανείς πολιτικούς λόγους και επιδιώκουν να παραγράψουν το πραγματικό πλαίσιο, τα πραγματικά δεδομένα αυτών των «επιτυχιών», που εκτός όλων των άλλων μετριοούνται με αφετηρία το ναδίρ στο οποίο είχε πέσει και η ντόπια οικονομία με τα μνημόνια και την πανδημία. Ας δούμε λοιπόν ενδεικτικά και συνοπτικά ορισμένα στοιχεία αυτών των «επιτυχιών»:

- Η εικόνα των 100 κυρίαρχων επιχειρήσεων με κύκλο εργασιών άνω των 100 εκατομμυρίων ευρώ δίνει μια εικόνα της οικονομίας από τη μεριά της αστικής τάξης (δημοσιεύτηκε στην ελληνική έκδοση του περιοδικού Forbes και αναφέρεται στα κέρδη προ φόρων, αφορά τις επιχειρήσεις που δημοσίευσαν ισολογισμό μέχρι το τέλος του 2023 και δεν περιλαμβάνει επιχειρήσεις ομίλων εκτός χώρας, π.χ. θυγατρικές).

Σε αυτές λοιπόν τις εκατό πρώτες η μεταποίηση καταλαμβάνει το 40% περίπου και αφορά κατά βάση επιχειρήσεις που αναφέρονται στον κύκλο των τροφίμων, της φαρμακο-

βιομηχανίας (που ο Μπυστάκης ονειρεύεται να την κάνει κέντρο βαλκανικό), δομικών υλικών και τέτοιων συναφών δραστηριοτήτων που αφορούν κατασκευές-οικοδομή, π.χ. πλαστικά, τσιμέντα, σωλήνες, συνδέσεις κ.λπ.

Το υπόλοιπο 60% νέμονται κατά βάση οι επιχειρήσεις ενέργειας και υπηρεσιών (π.χ. πληροφορικής) αλλά και μεγάλες εμπορικές αλυσίδες, αντιπροσωπείες κάθε είδους και φυσικά οι τράπεζες και οι μεγάλες κατασκευαστικές εταιρείες και όμιλοι.

Στο πικ της κερδοφορίας των πρώτων 10 επιχειρήσεων και ομίλων βρίσκονται όμως μόνο ο Μυτιληναίος και ο Τιτάνας, εκπροσωπώντας τη μεταποίηση με την ευρεία έννοια του όρου (ο Μυτιληναίος παίζει και στο ενεργειακό και προσφάτως και στις κατασκευές, όπως το fly over στη Θεσσαλονίκη). Επίσης, στις πρώτες δέκα με τον μεγαλύτερο τζίρο επιχειρήσεις κυριαρχούν οι εμπορικές, ενεργειακές, υγείας (πρώτη η Euromedica!), με τον Μυτιληναίο να διασώζει τα προσχήματα για τη μεταποίηση.

Μεμονωμένες εκτινάξεις υπάρχουν (επιχειρήσεις με εξαγωγικό προσανατολισμό στην κατασκευή μπαταριών, βοηθητικού πολεμικού υλικού, διαχείρισης του ναυτιλιακού έρματος, δυο-τρεις εταιρείες υποβοηθητικής ρομποτικής κ.λπ.), όμως δεν αλλάζει η βασική εικόνα της οικονομίας όπου απουσιάζει βασικά και φυσικά η παραγωγή μέσων παραγωγής.

Αλλά και στο μέτωπο των λεγόμενων νεοφυών επιχειρήσεων (οι περισσότερες εξαντλούνται σε ποικίλες εφαρμογές της πληροφορικής, στο λιανικό εμπόριο, τεχνητή νοημοσύνη και αγροτική τεχνολογία) έχουμε μία πρώτη ύφεση στο κύμα χρηματοδοτήσεων (που προέρχεται από τη σχετική κρίση της σχέσης τραπεζών-funds-νεοφυών που συγκλόνισε πρόσφατα τις ΗΠΑ.) Οκτώ στις δέκα ελληνικές νεοφυείς επιχειρήσεις χρηματοδοτούνται από funds υπερατλαντικά και μεγάλους τεχνικούς κολοσσούς που τις εξαγοράζουν. Δεν είναι το είδος των επιχειρήσεων που θα ριζώσει στον τόπο!

• Όσον αφορά το «επενδυτικό αφήγημα» που βρίσκεται στο κέντρο βάρους της κυβερνητικής προπαγάνδας αλλά και των συστημικών επιδιώξεων, η αύξηση κατά 90% που παρουσιάζεται μετά το 2019-20 προκύπτει –όπως ήδη αναφέραμε– μετά τα μνημόνια και την πανδημία. Οι επενδύσεις αυτές αντιπροσωπεύουν το 15% του ΑΕΠ (μέσος ευρωπαϊκός όρος το 22,6%), αλλά το κύριο ζήτημα είναι αυτό που... επισημαίνει ο Στασινόπουλος! Ότι δηλαδή δεν είναι επενδύσεις που ξεκινούν «από το μηδέν» και στήνουν νέες παραγωγικές μονάδες, δηλαδή επενδύσεις που αυξάνουν τον πάγιο παραγωγικό εξοπλισμό και άρα και το πραγματικό παραγόμενο ΑΕΠ. Οι περίφημες ΑΞΕ (άμεσες ξένες επενδύσεις) είναι προσανατολισμένες στα ακίνητα και στον τουρισμό όπου πραγματοποιούνται συγχωνεύσεις, εξαγορές και ανακεφαλαιοποιήσεις.

Ας επισημάνουμε εδώ μια προφανή αντίφαση που παρά-

γουν αυτές οι επενδύσεις: Με δοσμένη τη συρρίκνωση του πρωτογενούς και δευτερογενούς τομέα, αυτού του είδους οι επενδύσεις οδηγούν στην αύξηση των εισαγωγών, που με τη σειρά τους επιδεινώνουν και το εμπορικό ισοζύγιο και το ισοζύγιο τρεχουσών συναλλαγών, τροφοδοτώντας έτσι ξανά τον κύκλο των ελλειμμάτων και του χρέους!

• Το χρέος της χώρας όταν μπήκε στο πρόγραμμα του ΔΝΤ ήταν 116% του ΑΕΠ και η πιστοληπτική της βαθμίδα ήταν Α. Σήμερα και ύστερα από όσα μεσολάβησαν «για να μειωθεί το χρέος και να αποκτηθεί χρηματοληπτική αξιοπιστία από τη χώρα», τα πανηγύρια είναι γιατί πήρε βαθμίδα δύο σκαλιά παρακάτω (B-) και το χρέος είναι 162,3% του ΑΕΠ! Στην πραγματικότητα αυτό το θηριώδες ποσοστό είναι εικονικά μειωμένο λόγω του πληθωρισμού (που αυξάνει εικονικά το ΑΕΠ), ενώ επίσης έχουν γίνει και πρόωρες πληρωμές του χρέους! Το πραγματικό δημόσιο χρέος, αν υπολογιστεί αποπληθωριστικά, είναι πολύ μεγαλύτερο από αυτό που επίσημα αναφέρεται (358 δισ. ο στόχος του προϋπολογισμού για το 2024) και υπολογίζεται ότι φτάνει τα 400 δισ. ευρώ. Επιπλέον, αν συνυπολογιστεί και το ιδιωτικό χρέος (για το οποίο ο Στουρνάρας αρέσκεται να δηλώνει ότι... «δεν τον αγχώνει!»), η Ελλάδα βρίσκεται στην παγκόσμια πρωτιά συνολικού χρέους προς το ΑΕΠ!

• Όμως, μεγάλη σημασία έχει και η «ποιότητα» του ΑΕΠ: Το 65% του ΑΕΠ προέρχεται από δαπάνες κατανάλωσης. Αλλά επιπλέον η αύξηση της αξίας των αγαθών και των υπηρεσιών που έγιναν στη χώρα κατά 65% σε σχέση με το 2019 κυρίως μέσω του τουρισμού τροφοδοτήθηκε από την εκτίναξη των εισαγωγών κατά 81,2 δισ. το ίδιο διάστημα. Δηλαδή οι τουρίστες κατανάλωσαν προϊόντα που ήταν σε μεγάλο βαθμό ή και καθ' ολοκληρία εισαγόμενα! Έτσι, παρά την αύξηση των εξαγωγών, η συμμετοχή των «καθαρών» εξαγωγών στο ΑΕΠ γίνεται αρνητική.

Ένα πρώτο συμπέρασμα από όλα αυτά είναι ότι η αστική τάξη δείχνει στοιχεία προσαρμογής στην πραγματικότητα, γι' αυτό σχεδιάζει τον λεγόμενο ενεργειακό και φαρμακευτικό κόμβο και με προσανατολισμό στις εξαγωγές και τον τουρισμό. Ένα ζήτημα είναι τι θα «της βγει» από όλα αυτά και ιδιαίτερα για τον «ενεργειακό κόμβο» που εξαρτάται άμεσα από τις γεωπολιτικές-πολεμικές εξελίξεις στην περιοχή. Εξάλλου, ο ίδιος ο Στουρνάρας ως διοικητής της Τράπεζας της Ελλάδος επισημαίνει στην έκθεσή του για το 2022 ως πρώτο «καθοδικό κίνδυνο για το ρυθμό ανάπτυξης της ελληνικής οικονομίας την επιδείνωση του εξωτερικού περιβάλλοντος λόγω δυσμενών γεωπολιτικών εξελίξεων...» Μια επισήμανση που αφορά συνολικά την οικονομία και όχι κάποιον κλάδο της ή επιμέρους στόχευσή της και η οποία γίνεται όταν ακόμα δεν έχουν εξελιχθεί και φουντώσει στα σημερινά επίπεδα τα αδιέξοδα του άδικου πολέμου στην Ουκρανία και δεν έχει ξεσπάσει η θερμή αναταραχή που με επίκεντρό της τη σιωνιστική σφαγή έχει «βγει» από τη Μ. Ανατολή και έχει φτάσει

στην ΒΑ Αφρική και την Κεντρική Ασία.

Ωστόσο, όσα παραπάνω ενδεικτικά αναφέραμε για τις οικονομικές εξελίξεις στη χώρα δεν είναι απλώς τα «μεταπρατικά κόλπα» μιας άρχουσας τάξης που αναπαράγεται και θησαυρίζει στη σκιά και στο πλαίσιο που της ορίζουν κάθε φορά οι ιμπεριαλιστές προστάτες της. Δεν καταγράφουν όλα αυτά το «χάρισμα» που λόγω της εξαρτημένης φύσης της και της εμπειρίας της εδώ και 200τόσα χρόνια έχει αναπτύξει αυτή η άρχουσα τάξη, να προσαρμόζεται, να βρίσκει «τρύπες και ευκαιρίες» για να αβγαταίνει τους λογαριασμούς της στην Ελβετία και στους άλλους εξωχώριους φορολογικούς παραδείσους.

Όλα τα παραπάνω είναι και πολλά παραπάνω από όλα αυτά. Είναι, πρώτον, η ανάδειξη της ιστορικής χρεοκοπίας αυτής της άρχουσας τάξης που όσο παραμένει άρχουσα ρημάζει παραπάνω τη χώρα οικονομικά, παραγωγικά, κοινωνικά.

Είναι αυτή η άρχουσα τάξη που μόλις πριν από 14 χρόνια βομβάρδισε με κάθε τρόπο το λαό να «δεχτεί» τη μείωση του ΑΕΠ –που έγινε κυρίως μέσω της μείωσης των μισθών και συντάξεων- γιατί τάχα «ζούσε ο λαός πάνω από τις δυνατότητες της χώρας». Γιατί τάχα έπρεπε να «πάψουμε να ζούμε με δανεικά». Και είναι αυτή η άρχουσα τάξη τώρα που εξακολουθεί να πλουτίζει με δανεικά, αυξάνοντας με τις πολιτικές της τις εισαγωγές, ανοίγοντας νέο κύκλο υποθήκευσης της χώρας και του πλούτου που έχει απομείνει. Και αποδεικνύεται έτσι ξανά ότι αυτή η χώρα, πιο σωστά αυτός ο εξαρτημένος καπιταλισμός, είναι αδύνατο να αναπαράγεται και να υπάρχει χωρίς δανεικά.

Το πόσο κοντόθωροι και τυχοδιώκτες είναι οι ιθύνοντες –τρομάρα τους- της χώρας το αποδεικνύουν σε κάθε περίπτωση. Αυτό το διάστημα, σαν κοινός πλιατσικολόγος, το μεγαλοαστικό κληνναριό έχει ορμήσει στο «Ταμείο Ανάκαμψης» και μιλάνε για το «τρίχρονο της ευκαιρίας» που μένει μέχρι τη λήξη του. Μπροστά και όχι μακριά βρίσκεται το 2032, οπότε τελειώνει η ιδιότυπη προστασία (σχετικά χαμηλά επιτόκια για την αποπληρωμή του δημόσιου χρέους, μη συνυπολογισμός στο χρέος των αμυντικών δαπανών κ.λπ.) με την προϋπόθεση να παράγει μέχρι τότε τα γνωστά «ματωμένα πλεονάσματα» και να μειώνεται το χρέος ως ποσοστό του ΑΕΠ κατά 1% κάθε χρόνο. Αλλά, αλήθεια, πώς θα εξελιχθούν όλα τα ζητήματα όχι ως το 2032 αλλά μόνο στο 3χρονο που διανύουμε για το οποίο η άρχουσα τάξη θέλει να προεξοφλεί «σταθερότητα» και «ανάπτυξη» χάριν του ευρωπαϊκού ταμείου Ανάκαμψης το οποίο τσεπώνει;

Σε κάθε περίπτωση, όλες αυτές οι προσαρμογές, οι επιδιώξεις, οι «επιτυχίες» και τα στριμώγματα της άρχουσας τάξης στο οικονομικό πεδίο έχουν βαρύ ταξικό πρόσημο. Όλα αυτά φορτώνονται και πληρώνονται με τσαλαπατημένα δικαιώματα, με κατακρεουργημένες κατακτήσεις στη δουλειά και στη ζωή από την εργατική τάξη, το λαό και τη νεολαία. Αυτός είναι ο κοινός παρονομαστής όλων των οικονομικών

εξελίξεων, που γίνεται ολοένα και πιο βαρύς τα (πολλά) τελευταία χρόνια.

Βοά βέβαια αυτή η κατάσταση στην καθημερινότητα. Άγρια υπερεκμετάλλευση και όροι σκλαβιάς στη δουλειά. Φτώχεια, εξαθλίωση για ολοένα μεγαλύτερα τμήματα του εργαζόμενου λαού. Επέκταση και βάθεμα της κοινωνικής βαρβαρότητας με την κατάργηση των πιο στοιχειωδών κοινωνικών δικαιωμάτων (περίθαλψη-υγεία, άνεργοι, εκπαίδευση, εργαζόμενες μητέρες, δικαίωμα στη στέγαση κοκ) των μαζών. Όλα αυτά δεν αποτελούν μια «εμπειρική εικόνα» πίσω από την οποία υπάρχει τάχα μια «καλύτερη κατάσταση». Το αντίθετο ισχύει αν πάρουμε υπόψη μας τη «δυναμική» των τελευταίων νόμων (π.χ. νόμος Γεωργιάδη για 13ωρα και συμβάσεις εργασίας μηδενικών ωρών), αν πάρουμε υπόψη μας την εξελισσόμενη καταβύθιση των μικρομεσαίων στρωμάτων (π.χ. νόμος για το νέο φορολογικό), το ζήτημα επιβίωσης που αντιμετωπίζουν οι φτωχοί αγρότες αλλά ακόμα και μεσαία τμήματα της αγροτιάς, όπως ανέδειξαν οι τελευταίες κινητοποιήσεις. Η «δυναμική» αυτή αποκτά διαστάσεις δεκαετιών ή, πιο σωστά, γίνεται ισόβια όσον αφορά τη νέα γενιά, κρίνοντας μόνο από το νόμο για την λεγόμενη Τεχνική-Επαγγελματική Εκπαίδευση που ψηφίστηκε στις 18/1/24.

Ωστόσο, υπάρχουν βέβαια και τα τυπικά στοιχεία που αναδεικνύουν αυτή την κατάσταση. Ενδεικτικά λοιπόν:

- Σύμφωνα με στοιχεία του ΟΟΣΑ, στην Ελλάδα το 2022 ο μέσος ονομαστικός μισθός αυξήθηκε κατά 1,5% αλλά ο μέσος πραγματικός μισθός μειώθηκε κατά 7,4% λόγω του πληθωρισμού.

- Σύμφωνα με την ευρωπαϊκή στατιστική υπηρεσία, οι εργαζόμενοι στη χώρα βρίσκονται στην κορυφή της λίστας των εργαζομένων στην ΕΕ ως προς τον επίσιο χρόνο εργασίας με 1.886 ώρες (απόλυτος χρόνος εργασίας). Όσο για τη μείωση της ανεργίας –εκτός από τις γνωστές αλχημείες-, αυτή οφείλεται στη μείωση του εργατικού δυναμικού (μετανάστευση, υπογεννητικότητα) και όχι στην πραγματική ποσοστιαία μείωσή της επί του ίδιου εργατικού δυναμικού.

- Το 26,3% των νοικοκυριών στη χώρα (δηλαδή το 1 στα 4) περνά το κατώφλι της φτώχειας που έχει ορίσει η ίδια η ΕΕ, φέρνοντας την Ελλάδα δεύτερη στο σχετικό πίνακα μετά τη Βουλγαρία! Ταυτόχρονα το 18,7% δεν μπορεί να κρατήσει επαρκώς ζεστό το σπίτι του το χειμώνα.

- Πολύ χαρακτηριστικά είναι τα στοιχεία που παρουσίασε ο IOBE για την εξέλιξη του επίσιου «κόστους εργασίας» στη μεταποίηση (που δεν είναι η χειρότερη κατάσταση). Σύμφωνα με αυτά, το 2011 στην ΕΕ των 27 αυτό ήταν 36,6 χιλ. ευρώ και στην Ελλάδα αντίστοιχα 28,1 χιλ. ευρώ. Το 2020 οι αντίστοιχες τιμές για την ΕΕ των 27 ήταν 43,4 χιλ. ευρώ και για την Ελλάδα 21,9 χιλ. ευρώ! Δηλαδή μείωση κατά 25% στη χώρα και με την απόσταση από την ΕΕ (όπου κάθε άλλο παρά καλοπερνούν οι εργαζόμενοι...) να φτάνει το 2020 σε ποσοστό 100%!

• Η λαϊκή αποταμίευση έχει κατακρεουργηθεί και όλοι οι σχετικοί δείκτες δείχνουν μεγαλύτερη μείωση στη συνέχεια (π.χ. ο δείκτης «πρόθεσης αποταμίευσης» για τους προεχείς 12 μήνες έχει πέσει από το -61,8% στο -67,4% με το 85% των νοικοκυριών να μη θεωρεί πιθανή την αποταμίευση το επόμενο 12μηνιο.) Ο δείκτης αυτός δείχνει πως –όσοι μπορούν και διαθέτουν– τρώνε από τα έτοιμα για να αντιμετωπίσουν την πελώρια ακρίβεια, εξέλιξη που δεν είναι κακή για το κεφάλαιο που εισπράττει τις αναλήψεις του κόσμου.

• Ταυτόχρονα η μεγάλη μείωση της αποταμίευσης είναι και η βάση της ερμηνείας της αύξησης των φορολογικών εσόδων για την οποία «καμαρώνει» η κυβέρνηση, θέλοντας να δείξει πως «η οικονομία λειτουργεί». Η αύξηση αυτή των φορολογικών εσόδων οφείλεται βέβαια στην άνοδο του πληθωρισμού, αφού ειδικά οι έμμεσοι φόροι υπολογίζονται ως ποσοστό επί των τιμών των εμπορευμάτων (π.χ. ΦΠΑ). Παρόλα αυτά οι οφειλές σε Ταμεία και Εφορία αυξάνονται, αποκαλύπτοντας την κλιμάκωση της φορολυσίας. Στο τέλος του 2023 οι οφειλές αυτές ήταν 115 δισ., από τα οποία τα 72 δισ. ήταν επιχειρηματικά κόκκινα δάνεια, περίπου 30 δισ. στεγαστικά και άλλα 10 δισ. καταναλωτικά δάνεια.

Πάντως, και για να μην «αδικούμε» την άρχουσα τάξη, τις κυβερνήσεις, τα κόμματα και τις δυνάμεις του συστήματος, οφείλουμε να επισημάσουμε πως δεν πάνε σε όλα τα ζητήματα με το «βλέποντας και κάνοντας». Με τις πλάτες των πατρώνων τους έχουν διατάξει όλες τους τις δυνάμεις σε θέση διαρκούς και ολοένα πιο άγριας ταξικής επίθεσης ενάντια στις κατακτήσεις και τα δικαιώματα της εργατικής τάξης, του λαού και της νεολαίας.

Στην ίδια έκθεση του διοικητή της Τράπεζας της Ελλάδος που παραπάνω αναφέραμε και στην ίδια ενότητα για την εκτίμηση των «καθοδικών κινδύνων» που μπορεί να αντιμετωπίσουν «οι ρυθμοί ανάπτυξης της ελληνικής οικονομίας», ο Στουρνάρας αναφέρει χαρακτηριστικά ως έναν τέτοιο βασικό κίνδυνο «τη διακοπή της υλοποίησης μεταρρυθμίσεων ή την αντιστροφή παλαιότερων μεταρρυθμιστικών αλλαγών, με αρνητικές επιπτώσεις στην ενίσχυση της παραγωγικότητας της οικονομίας και την ανταγωνιστικότητα των επιχειρήσεων...» Δηλαδή, λέει ο Στουρνάρας, **και** υπερασπιζόμαστε όλα τα χτυπήματα και τσεκουρώματα δικαιωμάτων που όλα τα προηγούμενα χρόνια υπήρξαν (χωρίς να επιτρέπουμε την «αντιστροφή» τους) **και** συνεχίζουμε με νέα μέτρα την άγρια καπιταλιστική επίθεση (για την οποία δεν πρέπει να υπάρξει «διακοπή»). Μάλιστα, και σε σχέση με αυτή την ύψιστη αναγκαιότητα της άρχουσας τάξης, ο Στουρνάρας επισημαίνει απευθυνόμενος προς το πολιτικό σύστημα και ένα άλλον κίνδυνο, αυτόν που αφορά «*μια ενδεχόμενη παρατεταμένη εκλογική περίοδο που θα εντείνει την πολιτική αβεβαιότητα*». Η έκθεση γράφτηκε πριν από τις εκλογές του 2023, αλλά ο «κίνδυνος» που επισημαίνει ο Στουρνάρας δεν πρέπει να διαβαστεί μόνο ως μια «προεκλογική» οδη-

γία. Η οδηγία αφορά συνολικά και διαρκώς το πολιτικό σύστημα, που δεν του επιτρέπεται να αφήνει καμιά χαραμάδα υπόσχεσης έστω και για ανακούφιση στο λαό!

Αυτήν ακριβώς την αδιάλειπτη στοίχιση όλων των κομμάτων του συστήματος στη γραμμή της επίθεσης που δεν έχει τέλος ζουν και αντιμετωπίζουν καθημερινά ο εργαζόμενος λαός και η νεολαία. Αυτή η στοίχιση, που έχει καταργήσει την εμφάνιση «εναλλακτικών» εντός του συστήματος, είναι που παράγει και τις πολύ σοβαρές παρενέργειες στη συγκρότηση-διάταξη του πολιτικού συστήματος. Αλλά επειδή με το ζήτημα αυτό θα ασχοληθούμε παρακάτω, εδώ ας μείνουμε στο –αυτονόητο για μας– αλλά θεμελιώδες ζήτημα για τα εργατικά-λαϊκά συμφέροντα: Στην ακριβώς αντίθετη κατεύθυνση από αυτήν που προσδιορίζουν τα δύο «**και**» του Στουρνάρα χρειάζεται να κινηθεί ο εργαζόμενος λαός και η νεολαία με τους αγώνες τους, με τη μαζική πάλη αντίστασης και διεκδίκησης. Με αυτή και μόνο με αυτήν την πάλη μπορούν **και** τη «διακοπή της υλοποίησης μεταρρυθμίσεων» να πετύχουν **και** την «αντιστροφή παλαιότερων μεταρρυθμιστικών αλλαγών» να κατακτήσουν!

Τέλος, για να κλείσουμε αυτή την ενότητα, να κάνουμε ένα ρητορικό ερώτημα. Σε ποιον τομέα της πολιτικής του συστήματος άραγε να χρεώσουμε το έγκλημα στα Τέμπη; Τα 1.726.260 στρέμματα αγροτοδοσικών εκτάσεων που αποτεφρώθηκαν το 2023; Το 1.407.440 στρέμματα που αποτεφρώθηκαν το 2021; Τα εκατοντάδες χιλιάδες που αποτεφρώνονται κάθε χρονιά; Σε ποιον τομέα της πολιτικής του συστήματος να χρεώσουμε την πνιγμένη και κατεστραμμένη Θεσσαλία, μια καταστροφή που αξιοποιείται από το master plan για να γίνει μόνιμη για τους φτωχούς αγρότες που ξεκληρίζονται, για να προχωρήσει κι άλλο η συγκέντρωση γης στους νεο-τσιφλικάδες και να θησαυρίσει το κεφάλαιο; Πού να χρεώσουμε τη μετατροπή του Λεκανοπεδίου σε θάλαμο αερίων ιδιαίτερα σε συνθήκες πυρκαγιών και τη μετατροπή των περιλάλητων -πληρωμένων από το λαό και πανάκριβων στη χρήση τους- μεγάλων έργων (από την Αττική οδό ως το στέγαστρο Καλατράβα...) σε παγίδες ακόμα και θανάσιμες για τον εργαζόμενο λαό;

Το ερώτημα είναι ρητορικό γιατί η απάντησή του είναι προφανής. Όλα αυτά είναι εγκλήματα του συστήματος της εξάρτησης και της εκμετάλλευσης. Είναι εγκλήματα της πολιτικής που ξεπουλά υποδομές και υπηρεσίες στο ξένο και ντόπιο κεφάλαιο. Εγκλήματα οικονομικά-παραγωγικά που ρημάζουν τη χώρα και τις παραγωγικές δυνατότητες της. Εγκλήματα σε βάρος της ζωής του λαού, είτε έχουν άμεσα θύματα (όπως στα Τέμπη και αλλού) είτε εγκλήματα που τα θύματά τους δεν «μετριούνται» γιατί απλώνονται σε βάθος χρόνου οι συνέπειές τους στην υγεία, στη δουλειά, στη ζωή. Όλα αυτά είναι ταυτόχρονα και δείκτες της σήψης, της παρακμής, του εγκληματικού κυνισμού ενός συστήματος που θέλει να παρουσιάζεται πως έχει «σχέδιο και προοπτική» για την «ανάπτυξη και την προκοπή» της χώρας.

Β. Η ΓΕΩΠΟΛΙΤΙΚΗ ΔΙΑΣΤΑΣΗ ΤΗΣ ΕΞΑΡΤΗΣΗΣ

Η διάσταση αυτή είναι η κύρια στις σχέσεις της χώρας και της άρχουσας τάξης με τους προστάτες της και αυτή είναι μια διαχρονική διαπίστωση και πραγματικότητα, όπως μπορούμε να τη δούμε και στο βιβλίο «200+1 χρόνια» (το οποίο μπορεί να αποτελέσει πηγή αναφοράς ενόψει της 10^{ης} Συνδιάσκεψης). Και είναι κύρια και για τις δύο πλευρές. Από τη μια το «ενδιαφέρον» των ιμπεριαλιστών για τη χώρα αφορούσε και αφορά κυρίως τη θέση της, το περίφημο «σταυροδρόμι των 3 ηπείρων και 5 θαλασσών» που ήθελαν να το ελέγχουν και να το έχουν διαθέσιμο ως στρατιωτικοπολιτική βάση και ως πλατφόρμα εξόρμησής τους προς όλες τις κατευθύνσεις για προφανείς γεωπολιτικούς λόγους.

Με βάση αυτή τη θέση η χώρα χρησιμοποιείται τα τελευταία χρόνια για λογαριασμό των ευρωπαϊών ιμπεριαλιστών και απέναντι στα κύματα προσφύγων και μεταναστών που γεννούν οι ιμπεριαλιστικές επεμβάσεις. Χρησιμοποιήθηκε και χρησιμοποιείται δηλαδή ως «φράχτης» απόκρουσης και ως δύναμη απώθησης των ξεριζωμένων, ακόμα και για τη μαζική δολοφονία τους, όπως έγινε στην Πύλο. Αλλά και ως φυλακή που αρνείται κάθε εργασιακό, κοινωνικό και πολιτικό δικαίωμα στις δεκάδες χιλιάδες των κατατρεγμένων που φτάνουν ως τη χώρα μας.

Στη βάση των παραπάνω, ακόμα και η καταλήστευση του πλούτου της χώρας, η επιβολή όρων παραγωγικού-οικονομικού παραρτήματος των ιμπεριαλιστικών μονοπωλίων, εκτός από την καθεαυτήν αξία της για τους ιμπεριαλιστές, χρησιμοποιήθηκε ταυτόχρονα για τη γεωπολιτική στοίχιση της χώρας στις ιμπεριαλιστικές επιδιώξεις. Από την άλλη, και η άρχουσα τάξη –έχοντας επίγνωση αυτής της αξίας της χώρας- αυτήν ακριβώς τη «θέση» πρόσφερε και «πουλούσε» στους πάτρωνές της.

Αυτή η κύρια διάσταση, η γεωπολιτική χρήση της χώρας (με όσα σημαίνει αυτή και για τη χώρα και για το λαό μας), σφραγίζεται τα τελευταία χρόνια από τις αμερικανονατοϊκές και βασικά τις αμερικανικές επιδιώξεις και επιλογές. Μέχρι και την κυβέρνηση Σαμαρά-Βενιζέλου, οι εκκλήσεις και οι αναζητήσεις της άρχουσας τάξης σχετικά με το ρόλο της στην περιοχή (ΑΟΖ, εξορύξεις κ.λπ.), σχετικά με τον ανταγωνισμό της με την αντίστοιχη τούρκικη άρχουσα τάξη, έδειχναν προσανατολισμένες κυρίως προς τους ευρωπαίους ιμπεριαλιστές. Κάθε άλλο παρά είχε λείψει βέβαια ο καθοριστικός ρόλος και παρουσία του αμερικάνικου παράγοντα. Ωστόσο, από τη μια η «αδράνεια των επιτυχιών» των προηγούμενων χρόνων (ένταξη της Ελλάδας στην ΟΝΕ, ένταξη Κύπρου σε ΕΕ/ΟΝΕ) και από την άλλη το ότι το εγχείρημα της ΕΕ δεν είχε ακόμα αναδείξει τα προβλήματά του στο βαθμό που αργότερα αναδείχθηκαν είχαν διαμορφώσει αυτόν τον πολιτικό προσανατολισμό για την άρχουσα τάξη και τις κυβερνήσεις.

Σε κάθε περίπτωση, η πορεία όξυνσης των ιμπεριαλι-

στικών ανταγωνισμών διεθνώς και στην περιοχή (π.χ. Νούλαντ, «fuck the Europeans» για την Ουκρανία το 2014) και τα οξυνόμενα προβλήματα των ευρωπαϊών ιμπεριαλιστών (π.χ. Brexit 2016) ανέδειχναν σταθερά το καθοριστικό βάρος των ΗΠΑ και «έσπρωχναν» προς μια μετατόπιση της ισορροπίας της διπλής εξάρτησης υπέρ των τελευταίων. Εξάλλου, και η υπογραφή του 3^{ου} μνημονίου από την κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ-ΑΝΕΛΛ. έγινε με την επιδιαιτησία των ΗΠΑ που, όπως γράφεται τα τελευταία χρόνια, «έριξαν το βάρος τους» ώστε να «μείνει η Ελλάδα στην ΕΕ και στη Δύση».

Σε μια τέτοια βάση, από το 2015 η μετατόπιση αυτή της διπλής εξάρτησης προς τις ΗΠΑ αποτελεί σταθερό και βασικό στοιχείο της πολιτικής όλων των κυβερνήσεων. Η εισβολή της Ρωσίας στην Ουκρανία το Φεβρουάριο του 2022 αποτέλεσε μια νέα αφετηρία για να κλιμακωθεί παραπέρα αυτή η πολιτική. Γιατί το μέγεθος και η βαρύτητα αυτής της εξέλιξης στην εξαρτημένη άρχουσα τάξη της χώρας και στις δοσμένες συνθήκες δεν άφηνε περιθώρια καμιάς «απόστασης» από τις αμερικανικές απαιτήσεις που διαμόρφωνε η εξέλιξη αυτή. Εξάλλου, και επειδή η ρώσικη εισβολή στην Ουκρανία μόνο «κεραυνός σε αίθριο ουρανό» δεν ήταν, πριν από αυτήν και «ενόψει» αυτής της εισβολής (δηλαδή στο πλαίσιο της όξυνσης των ιμπεριαλιστικών ανταγωνισμών και της επιδίωξης των ΗΠΑ να απαντήσουν στο πεδίο την αναντιστοιχία τους) υπήρξαν μια σειρά εξελίξεις στοίχισης και προετοιμασίας της χώρας σύμφωνα με τους αμερικάνικους σχεδιασμούς. Ενδεικτικά να θυμίσουμε:

- Τον Οκτώβριο του 2019 υπογράφεται από τους ΥΠΕΞ Πομπέο-Δένδια το Πρωτόκολλο Τροποποίησης της Συμφωνίας Αμοιβαίας Αμυντικής Συνεργασίας (Mutual Defense Cooperation Agreement), δηλαδή της συμφωνίας για τις αμερικανικές βάσεις. Ενίσχυση της βάσης της Σούδας, της χρήσης από αμερικανικά UAV και άλλα αεροσκάφη της αεροπορικής βάσης στη Λάρισα, μόνιμη εγκατάσταση αμερικανικών ελικοπτέρων στο Στεφανοβίκειο, εγκατάσταση στρατιωτικού κλιμακίου των ΗΠΑ στην Αλεξανδρούπολη, με κατεύθυνση αναβάθμισης του ρόλου του λιμένα της στη μεταφορά στρατιωτικού προσωπικού και υλικού στη συνοριογραμμή με Ρωσία. Οι ΗΠΑ επανέρχονται μετά την υπογραφή για το θέμα της χρονικής διάρκειας της συμφωνίας, που μέχρι τότε παρέμενε ακόμα επίσημα.

- Το Νοέμβριο του 2019, στο συνέδριο Χερσαίων Δυνάμεων του ΓΕΣ, απευθυνόμενος προς τον διοικητή των χερσαίων δυνάμεων των ΗΠΑ στην Ευρώπη, ο υπουργός Άμυνας, Παναγιωτόπουλος κάνει την ιστορική δήλωση «Πολεμήσαμε στο πλάι των Ηνωμένων Πολιτειών της Αμερικής, οι άνδρες μας μάτωσαν δίπλα σε Αμερικανούς στρατιώτες στους πολέμους στους οποίους συμμετείχαμε, και αυτό θα γίνει επίσης και στο μέλλον. Τιμούμε το γεγονός ότι είμαστε μέλη αυτών των συμμαχιών, τιμούμε το γεγονός ότι είμαστε στην πρώτη γραμμή του δυτικού κόσμου, υπερασπίζοντας συχνά την ακεραιότητα του δυτικού κόσμου, την ελευθερία

και τη δημοκρατία».

- Νέα τροποποίηση της Συμφωνίας Αμοιβαίας Αμυντικής Συνεργασίας Ελλάδας-ΗΠΑ υπογράφεται τον Οκτώβριο του 2021 στην Ουάσιγκτον από Δένδια και Μπλίνκεν. Διευρύνεται το πεδίο δραστηριοτήτων των ΗΠΑ στην Ελλάδα (π.χ. σαφής αναβάθμιση της Αλεξανδρούπολης, αλλά και Σούδα, Λάρισα, Λιτόχωρο, Στεφανοβίκειο), ενώ η διάρκειά της επεκτείνεται πλέον επ' αόριστον (εκτός και αν... καταγγελθεί έπειτα από μια 5ετία με γραπτή προειδοποίηση δύο χρόνια πριν). Η συμφωνία ψηφίζεται από τη Βουλή το Μάιο του 2022.

- Κώστας Τασούλας, πρόεδρος της Βουλής των Ελλήνων, στον... υπόδικο πλέον «φιλέλληνα» Μενέντεζ, πρόεδρο της Επιτροπής Εξωτερικών Σχέσεων της Γερουσίας των ΗΠΑ, το φθινόπωρο του 2021: «Από την Κέρκυρα μέχρι το Καστελόριζο και από την Κρήτη μέχρι τη Θράκη, σας παραδίδουμε την Ελλάδα σήμερα στα χέρια σας. Και είμαστε βέβαιοι ότι είναι σε καλά χέρια». Και ο Μενέντεζ απαντά: «Είμαστε ευγνώμονες που η Ελλάδα μάς φιλοξενεί στον κόλπο της Σούδας, αλλά χτίζουμε πάνω σε αυτό, η Αλεξανδρούπολη είναι μια νέα διάσταση αυτής της συνεργασίας».

Με το ξεκίνημα του άδικου πολέμου στην Ουκρανία διακρυσσείται σε όλους τους τόνους το «είμαστε στη σωστή πλευρά της ιστορίας» (το οποίο εκφέρεται και πιο άμεσα και κυνικά «είμαστε σε πόλεμο με τη Ρωσία») και η γραμμή αυτή που στηρίζεται από όλα τα κόμματα του συστήματος εκδηλώνεται ακόμα και με υστερικό τρόπο στα ΜΜΕ, στις πολιτιστικές-αθλητικές εκδηλώσεις κ.λπ. Η κυβέρνηση φτάνει στο σημείο τον Απρίλιο του 2022 να υποδεχτεί μαζί με τον Ζελένσκι και το τάγμα Αζόφ στη Βουλή.

Και βέβαια όλη η προετοιμασία των προηγούμενων χρόνων εκδηλώνεται και στρατιωτικά καθώς η χώρα μετατρέπεται σε προκεχωρημένο φυλάκιο των ΗΠΑ. Από την πρώτη στιγμή η νότια άρχουσα τάξη δίνει γη και ύδωρ και συντάσσεται με τις δυτικές κυρώσεις. Καλάσνικοφ, αντιαεροπορικός ουλαμός, ρουκέτες, εκτοξευτές, πυρομαχικά, παραχώρηση της Αλεξανδρούπολης για μεταφορά ΝΑΤΟϊκών στρατευμάτων σε Ρουμανία και Πολωνία, αλλά και των 4 Battlegroups του ΝΑΤΟ, καθώς και στρατιωτικού εξοπλισμού. Κατασκοπευτικά αεροσκάφη των ΗΠΑ από Σούδα, ΑΡΑΧΕ προς Πολωνία από Στεφανοβίκειο, Αwacs στο Άκτιο, πολυεθνικές στρατιωτικές ασκήσεις στη θάλασσα, όλη η Ελλάδα μια αμερικανονατοϊκή βάση στη «σωστή πλευρά της ιστορίας» που διακήρυξε ο εγχώριος ασιτισμός, και η λίστα της εμπλοκής στην εδώ και πάνω από δύο χρόνια ιμπεριαλιστική σύγκρουση δεν έχει τελειωμό. Άξια αναφοράς η «απορωσοποίηση» του στρατιωτικού εξοπλισμού των ενόπλων δυνάμεων με αφορμή και αιτία την Ουκρανία, με υπόδειξη των ΗΠΑ, με αποστολή ρωσικής κατασκευής συστημάτων στις ουκρανικές δυνάμεις.

Οι εξελίξεις αυτές είναι προφανές ότι αποτελούν μεγάλη αναβάθμιση της εμπλοκής της χώρας και του λαού μας στα

πολεμικά βήματα των ΗΠΑ-ΝΑΤΟ, ότι κυοφορούν –μέσα στη δυναμική των εξελίξεων– τους πιο μεγάλους κινδύνους.

Ωστόσο, όπως γνωρίζουμε, δεν είναι μόνο αυτές! Στο ίδιο πλαίσιο που παραπάνω αναφέραμε σχετικά με τη μετατόπιση των πολιτικών της άρχουσας τάξης προς τις ΗΠΑ όλα τα προηγούμενα χρόνια εξελισσόταν και στη νότια πλευρά η συμμόρφωση στις αμερικανικές απαιτήσεις. Το σχήμα 3+1, Ελλάδα-Κύπρος-Ισραήλ υπό τη σκέπη των ΗΠΑ, προωθείται και αναβαθμίζεται με συχνές συναντήσεις. Το ίδιο ισχύει και για τον άλλο άξονα, Ελλάδας-Κύπρου-Αιγύπτου. Πρόκειται για αμερικανικές επιλογές που στόχευαν δίπλα και μαζί με τις «συμφωνίες του Αβραάμ» να στηρίξουν το σιωνιστικό μαντρόσκυλό τους στη Μ. Ανατολή και να διαμορφώσουν τις δικές τους απαντήσεις στη ΝΑ Μεσόγειο. Η «έκρηξη» του παλαιστινιακού ζητήματος από την 7^η Οκτώβρη του 2023 που τα σεισμικά της κύματα έχουν περάσει έξω από τη Μ. Ανατολή και έχουν φτάσει στην Κ. Ασία και τη ΒΑ Αφρική έχουν ήδη αναδείξει το τι σημαίνουν αυτοί οι «άξονες» και η εμπλοκή της χώρας σε αυτά τα σχέδια. Ας θυμίσουμε και εδώ ενδεικτικά δεδομένα της εμπλοκής αυτής:

- Υπογραφή συμφωνίας το φθινόπωρο του 2020 για αναβάθμιση της στρατιωτικής συνεργασίας με ΗΑΕ με ρήτρα αμοιβαίας αμυντικής συνδρομής και το Σεπτέμβριο του 2021 συγκροτείται η Ελληνική Δύναμη Σαουδικής Αραβίας και στέλνονται οι Patriot. Επιπλέον, στα τέλη του 2021 γίνεται η πρώτη τριμερής συνάντηση Ελλάδας-Κύπρου-Ιορδανίας.

- Από την πρώτη στιγμή της επιχείρησης γενοκτονίας του παλαιστινιακού λαού από το Ισραήλ, διακρυσσείται από την κυβέρνηση και τα κόμματα του συστήματος η υποστήριξη του «δικαιώματος του Ισραήλ στην αυτοάμυνα». Συζήτηση για αποστολή της φρεγάτας «Ψαρά» στη Νοτιοανατολική Μεσόγειο για να ενταχθεί στη ΝΑΤΟϊκή δύναμη SNMG2 που επιχειρεί στην περιοχή. Επίσκεψη Μπιστοτάκν στο Ισραήλ. Μια από τις 45 αποχές στη Γενική Συνέλευση του ΟΗΕ για εκκευρία στις 27 Οκτωβρίου του 2023, με την πλειοψηφία των 120 χωρών να ψηφίζει υπέρ.

- Το 2023, διαμέσου της χρηματοδότησης της DFC των ΗΠΑ, τα Ναυπηγεία Ελευσίνας πέρασαν στην αμερικανική ONEX. Στόχος, η υποστήριξη των αναγκών επισκευής του βου στόλου, καθώς και η υποστήριξη της κατασκευής φρεγατών και κορβेटών που θα αγοράσει το Πολεμικό Ναυτικό. Από το 2018 στην ONEX είχε περάσει το Νεώριο Σύρου.

- Παραχωρείται η 112 Πτέρυγα Μάχης στην Ελευσίνα για τη μεταστάθμευση αμερικανικών μεγάλων αεροσκαφών. Δεκάδες C130 προσγειώνονται καθημερινά για μεταφορά αμερικανικών εφοδίων προς το Ισραήλ.

- Τέλη του 2023, απόφαση της κυβέρνησης για συμμετοχή στην -υπό αμερικανική ηγεσία- πολυεθνική επιχείρηση «Prosperity Guardian» στην Ερυθρά Θάλασσα απέναντι στους φιλο-Ιρανοούς Χούθι. Η απόφαση αυτή «συμπληρώνεται» στο άτυπο Συμβούλιο των υπουργών Άμυνας της Ε.Ε. στις αρχές του 2024 όπου ανακοινώνεται η αντίστοιχη επι-

χείρνηση των ευρωπαϊών ιμπεριαλιστών στην Ερυθρά Θάλασσα, με την επωνυμία «Aspides». Η κυβέρνηση της ΝΔ διά στόματος Δένδια ανακοινώνει την απόφαση να αποστείλει τη φρεγάτα «Υδρα», καθώς και να χρησιμοποιηθεί το στρατηγείο της Λάρισας ως στρατηγείο της επιχείρησης.

Αυτό τον... ποταμό στοίχισης και υποτέλειας της άρχουσας τάξης στον αμερικάνικο ιμπεριαλισμό είναι που η κυβέρνηση και οι δυνάμεις του συστήματος ονομάζουν «σωστή πλευρά της Ιστορίας» και «ασφάλεια» για τη χώρα και το λαό. Η «ασφάλεια» δηλαδή συνίσταται στο να μετατρέπεται η χώρα σε βάση πολέμου των ΗΠΑ-NATO, να αποτελεί αντικειμενικά στόχο των αντιπάλων τους ιμπεριαλιστικών δυνάμεων, να αναλαμβάνει αποστολές, ακόμα και ανοιχτές εμπλοκές με στρατιωτικές δυνάμεις μέσα στις εμπόλεμες ζώνες που έχουν ανοίξει οι ιμπεριαλιστικοί ανταγωνισμοί και συγκρούσεις.

«Ασφάλεια» είναι να βρίσκεται η χώρα σε μια ατελείωτη κούρσα εξοπλισμών που στοιχίζουν (και πληρώνονται από το λαό σε συνθήκες φτώχειας και εξαθλίωσης) δεκάδες δις. ευρώ. Εξοπλισμοί που πριν ακόμα παραληφθεί το «πακέτο» τους σχεδιάζεται, στην πραγματικότητα εκβιάζεται από τους ιμπεριαλιστές, η επόμενη παραγγελία. Εξοπλισμοί που –όταν δεν είναι οι «σκουριασμένοι» που τα ιμπεριαλιστικά αφεντικά θέλουν να ξεφορτωθούν- η χρήση τους υπόκειται στον έλεγχο, τα ανταλλακτικά, την τεχνογνωσία των πωλητών τους. Ακριβώς γιατί το αν, πόσο και ενάντια σε ποιον θα χρησιμοποιηθούν δεν αποτελεί απόφαση της άρχουσας τάξης αλλά των προστατών της.

Η προφανής αλήθεια είναι το ακριβώς αντίθετο από αυτό που ισχυρίζονται τα κόμματα και οι δυνάμεις της υποτέλειας. Αν ο προηγούμενος αμερικάνος πρόεδρος είχε χαρακτηρίσει τους Τσίπρα-Καμμένο «μεντεσέδες των Βαλκανίων» για την υπηρεσία που πρόσφεραν στις ΗΠΑ με τη Συμφωνία των Πρεσπών για την ένταξη της Β. Μακεδονίας στο NATO (την οποία συμφωνία η κυβέρνηση της ΝΔ τήρησε με ευλαβική συνέπεια), με βάση το σύνολο των υπηρεσιών που προσφέρθηκαν και προσφέρονται στις ΗΠΑ από τότε μέχρι σήμερα ο χαρακτηρισμός πρέπει να αναβαθμιστεί. Το πολιτικό προσωπικό του συστήματος γίνεται «πολυμεντεσές» σε όλα τα πολεμικά μέτωπα των ΗΠΑ (βόρεια και νότια της χώρας) και μετατρέπει τη χώρα σε εργαλείο πολέμου στην υπηρεσία των αμερικάνικων συμφερόντων και επιδιώξεων.

Η (αν)ισορροπία της διπλής εξάρτησης

Η υποτέλεια και η εξάρτηση της άρχουσας τάξης από ΗΠΑ-Δύση δεν είναι βέβαια μια καινούρια συνθήκη, αλλά ωστόσο η ένταση και ο βαθμός εμπλοκής της χώρας στις αμερικάνικες πολεμικές απαιτήσεις οφείλουμε να διαπιστώσουμε ότι είναι πρωτόγνωρος τουλάχιστον από τη μεταπολίτευση και μετά. Η ερμηνεία αυτής της κατάστασης σχετίζεται προφανώς με αυτή καθαυτή την επίσης πρωτόγνωρη για

τις πολλές τελευταίες δεκαετίες κλιμάκωση των ιμπεριαλιστικών αντιθέσεων και ανταγωνισμών. Στη δίνη αυτών των ανταγωνισμών και των εξελισσόμενων συγκρούσεων είναι που σέρνει τη χώρα και το λαό μας η πολιτική της άρχουσας τάξης και των κυβερνήσεων. Ωστόσο, αυτή η κατάσταση (της μεγάλης μετατόπισης προς τις ΗΠΑ) τροφοδοτεί τις ήδη υπάρχουσες και παράγει νέες τριβές και αντιθέσεις στο ζήτημα των ισορροπιών της εξάρτησης μεταξύ των ΗΠΑ και των ευρωπαϊών ιμπεριαλιστών αλλά και μεταξύ των τελευταίων (Γαλλία-Γερμανία) που μόνο «ενιαίοι» δεν είναι!

Ενδεικτικές είναι οι εξελίξεις του τελευταίου διαστήματος σχετικά με το ζήτημα αυτό. Πριν από την εισβολή της Ρωσίας στην Ουκρανία και με το γαλλικό ιμπεριαλισμό να επιδιώκει να ισχυροποιήσει την παρουσία του στη ΝΑ Μεσόγειο και τη Μ. Ανατολή και ως εκ τούτου να παρουσιάζεται «αντιτουρκικός», η... «ελληνογαλλική φιλία» είχε πραγματοποιήσει σημαντικά βήματα. Τον Ιανουάριο του 2021 υπογράφεται η συμφωνία Ελλάδας-Γαλλίας για την προμήθεια 18 γαλλικών μαχητικών αεροσκαφών Rafale και το Σεπτέμβριο της ίδιας χρονιάς υπογράφεται η «αμυντική συμφωνία Ελλάδας-Γαλλίας». Προβλέπει την αγορά από την Ελλάδα των τριών φρεγατών Belharra, ενώ περιέχει και ρήτρα αμοιβαίας αμυντικής συνδρομής (το διαβόητο άρθρο 2). Η συμφωνία δρομολογούσε και την αγορά γαλλικών κορβेटών από την Ελλάδα. Επιπλέον, από το 2020, η χώρα έχει αξιωματικό και στο επιτελείο της πολυεθνικής αποστολής «EMASOH / Agenor» της ΕΕ, στα Στενά του Ορμούζ (εδρεύει στη γαλλική ναυτική βάση στο Άμπου Ντάμπι) για «την ασφαλή και ελεύθερη διέλευση των εμπορικών πλοίων στον Περσικό Κόλπο, στα Στενά του Ορμούζ και στον Κόλπο του Ομάν».

Μετά την έκρηξη του Ουκρανικού αλλά και την εξελισσόμενη σφαγή των Παλαιστινίων και την πολεμική κρίση στη Μ. Ανατολή και με δοσμένο το στρατηγικό νανισμό των Ευρωπαίων μπροστά σε όλα αυτά, οι αμερικάνικες απαιτήσεις υπονόμισαν την εξέλιξη αυτής της «ελληνογαλλικής φιλίας». Η απόφαση για την αγορά των F-35 συνοδεύτηκε με αγορά και αμερικάνικων κορβेटών και την ακύρωση της αγοράς των αντίστοιχων γαλλικών.

Αλλά και συνολικά η στάση πλήρους στοίχισης της ελληνικής πλευράς στα βήματα των ΗΠΑ στην πολεμική κρίση της Μ. Ανατολής –με τους Ευρωπαίους να αναζητούν ρόλο-κάθε άλλο παρά ευπρόσδεκτη ήταν για αυτούς. Έτσι πρόεκυψε και το καταδικαστικό ψήφισμα του Ευρωκοινοβουλίου που «ανησυχεί για τη δημοκρατία» στην Ελλάδα. Το ψήφισμα αυτό ενεργοποιεί ξανά το «σκάνδαλο των υποκλοπών» (Pretador) που αποτέλεσε πριν από τις εκλογές του 2023 (και ενόψει αυτών) ένα πεδίο-εργαλείο της αμερικανο-ευρωπαϊκής αντιπαράθεσης για το πόσο, πώς και ποιον αφήνεται να υπηρετεί η χώρα. Επιπλέον, ωστόσο, το ψήφισμα καλεί την Κομισιόν «να αξιολογήσει την εκταμίευση κονδυλίων της ΕΕ», δίνοντας ένα στίγμα των συνεπειών που μπορεί να φέρει η μεγάλη μετατόπιση προς τις ΗΠΑ.

Σε κάθε περίπτωση, οι δεσμοί εξάρτησης της άρχουσας τάξης με τους ευρωπαϊούς ιμπεριαλιστές με δοσμένη τη διαδρομή δεκαετιών στην ΕΟΚ/ΕΕ/ΟΝΕ και όσα δεδομένα αυτή έχει διαμορφώσει στην «καθημερινή λειτουργία» του συστήματος είναι πολύ ισχυροί. Είναι τέτοιοι και τόσοι που για την άρχουσα τάξη είναι αδιανόητη η ύπαρξή της χωρίς αυτούς. Ωστόσο, ταυτόχρονα στις δοσμένες γεωπολιτικές-πολεμικές συνθήκες είναι επίσης αδιανόητο η άρχουσα τάξη να πορευτεί έστω και λίγο έξω από τη σκέπη των ΗΠΑ, έστω και λίγο παραγωνρίζοντας τις απαιτήσεις του αμερικάνικου ιμπεριαλισμού, που το στρατηγικό του βάρος είναι ασυγκρίτως μεγαλύτερο από αυτό των Ευρωπαίων.

Αυτή την αντίφαση-αδυναμία της άρχουσας τάξης απηχούν ορισμένες παρεμβάσεις (π.χ. Δένδιας), με πιο χαρακτηριστική ίσως την περίπτωση του Καραμανλή, που «αιτείται» συχνά-πυκνά από την «Ευρώπη» να... αρθεί στο ύψος που απαιτούν οι περιστάσεις.

Είναι προφανές ότι η επίλυση αυτής της αντίφασης είναι έξω από τα όρια της άρχουσας τάξης και του πολιτικού της προσωπικού, που το πολύ που μπορεί είναι να παίρνει αποφάσεις «εξισορρόπησης» σαν αυτή της διπλής συμμετοχής της φρεγάτας και στην αμερικάνικη και στην ευρωπαϊκή επιχείρηση στην Ερυθρά Θάλασσα. Συνεπώς, η άρχουσα τάξη θα συνεχίσει να παραδέρνει μέσα στην αντίφαση αυτή, αντιμετωπίζοντας το ενδεχόμενο η αντίφαση να εξελιχθεί σε αντίθεση που θα φέρει «διστασμούς» στο αστικό στρατόπεδο και πολύ σοβαρές εξελίξεις και ανατροπές. Είναι επίσης προφανές ότι (και) τις συνέπειες αυτής της αντίφασης και των εξελίξεων που παράγει τις πληρώνουν με πολλούς τρόπους ο εργαζόμενος λαός και η νεολαία, που ζουν κάτω από το συνολικό πλέγμα της εξάρτησης και των δεινών που αυτή παράγει σε όλα τα πεδία της ζωής τους.

Διαψεύσεις, αποτυχίες και ο ελληνοτουρκικός ανταγωνισμός

Η διατυμπανιζόμενη «αναβάθμιση του διεθνούς ρόλου της χώρας» από την κυβέρνηση -και όχι μόνο από αυτήν- σε αυτό που πραγματικά αναφέρεται είναι ακριβώς ο ρόλος του «πολυμεντεσέ» που η Ελλάδα έχει αναλάβει για λογαριασμό των ΗΠΑ. Ένας ρόλος που είναι εχθρικός και επικίνδυνος για το λαό μας, για τους λαούς της περιοχής και που κάθε άλλο παρά σχέσεις συνεργασίας και ειρήνης διαμορφώνει με χώρες της περιοχής. Ένας ρόλος που καθοδηγείται από τον αμερικάνικο ιμπεριαλισμό, που αξιοποιεί, χρησιμοποιεί και κατά περίπτωση τροφοδοτεί αντιδραστικές βλέψεις και τυχοδιωκτισμούς των αρχουσών τάξεων και των καθεστώτων που εμπλέκονται στους «άξονες» που οι ΗΠΑ συγκροτούν.

Ταυτόχρονα, εκτός από τις αντιδραστικές και αντιθετικές φιλοδοξίες των χωρών που συγκροτούν αυτούς τους «άξονες» υπάρχουν και οι άλλοι ιμπεριαλιστές! «Εταίροι» και αντίπαλοι των ΗΠΑ, που υποθάλπουν και στηρίζουν αντι-

θετες τακτικές και επιλογές, παρεμβαίνοντας και αυτοί στις χώρες αυτές. Στην πραγματικότητα, το κουβάρι των ιμπεριαλιστικών ανταγωνισμών που χρησιμοποιούν εθνικισμούς, μεγαλοϊδεατισμούς και μαξιμαλισμούς των αστικών τάξεων και δυνάμεων μπλέκεται ολοένα και περισσότερο, φορτώνοντας τους λαούς της περιοχής με μεγαλύτερους κινδύνους.

Σε αυτή τη βάση, για την ελληνική πλευρά οι διαψεύσεις και οι αποτυχίες των φιλοδοξιών της είναι ο κανόνας σε αυτό το διαρκές «τέντωμα» που βρίσκεται για να υπηρετήσει το ρόλο αυτό. Χαρακτηριστική είναι η περίπτωση των σχέσεων με την Αλβανία, με την οποία υποτίθεται πριν από μόλις μερικά χρόνια προωθούνταν συμφωνία που θα ρύθμιζε τις ΑΟΖ των δύο χωρών. Τώρα όχι μόνο δεν μπορεί να κάνει τίποτε με την υπόθεση Μπελέρη, αλλά επιπλέον Ερντογάν και Ράμα υπέγραψαν συμφωνία «στρατιωτικού πλαισίου». Συνολικά «εύθραυστη» και με σοβαρούς κινδύνους πίσω από τα επιφανήματα είναι η κατάσταση και οι σχέσεις της Ελλάδας με τα Δυτικά Βαλκάνια για τα οποία υποτίθεται η Συμφωνία των Πρεσπών «θα απάλλαζε τη χώρα από το βόρειο μέτωπο» και θα δημιουργούσε συνθήκες «αρμονικής συνεργασίας»!

Μεγάλο ήταν και το φιάσκο των ελληνικών επιδιώξεων με τη Λιβύη καθώς οι τυμπανοκρουσίες για τη σχέση με τον Χαφτάρ κατέληξαν στον αποκλεισμό της Ελλάδας από τη Διασκεψή του Βερολίνου για τη Λιβύη τον Ιούνιο του 2021, ενώ η διερεύνηση του «ατυχήματος» (με νεκρούς και τραυματίες έλληνες αξιωματικούς) το Σεπτέμβριο του 2023 δεν ολοκληρώθηκε ποτέ!

Ανάλογα «εύθραυστη και σχετική» είναι και η συνεργασία με την Αίγυπτο τόσο στο πλαίσιο του αμερικάνικου άξονα όσο και αναφορικά με τη συμφωνία για τη μερική οριοθέτηση ΑΟΖ το 2020, με σαφή στόχο να μπει σφήνα στο τουρκολιβυκό μνημόνιο. Ήδη η Αίγυπτος -εκτός του ότι βρίσκεται εντός των BRICS από το Γενάρη του 2024- βρίσκεται σε πορεία αποκατάστασης των σχέσεων της με την Τουρκία που είχαν διακοπεί τα τελευταία 12 χρόνια καθώς ο Ερντογάν είχε στηρίξει τον Μόρσι και τους αδελφούς Μουσουλμάνους απέναντι στον Αλ Σίσι. Επίσης μετέωρη και ουσιαστικά ανολοκλήρωτη σε σχέση με τους πραγματικούς στόχους της είναι και η ελληνοϊταλική συμφωνία (Ιούνιος του 2020) για χάραξη θαλάσσιων ζωνών στο Ιόνιο πέλαγος και η -σε κλίμα εθνικής συναίνεσης- απόφαση της Βουλής τον Ιούνιο του 2021 για τα 12 ν.μ. της αιγιαλίτιδας ζώνης στο Ιόνιο πέλαγος.

Βέβαια η πιο... εμβληματική αποτυχία, ακριβώς γιατί αποκαλύπτει την πλήρη υποθήκευση των «επιτυχιών» στις ιμπεριαλιστικές τακτικές και επιδιώξεις, είναι αυτή που αφορά τον αγωγό East Med. Έπειτα από μια μακριά διαδρομή συνομιλιών και υπό την άμεση εποπτεία του -τότε- ΥΠΕΞ των ΗΠΑ Πομπέο, τον Ιανουάριο του 2020 υπογράφεται η «ιστορική» συμφωνία για τον αγωγό μεταξύ Ελλάδας-Κύπρου και Ισραήλ. Περίσσεψαν οι πανηγυρισμοί και οι λογα-

ριασμοί των ντόπιων ιθύνοντων και των ΜΜΕ τους για τα δισ, κυβικών μέτρων φυσικού αερίου που «θα μετέφερε» ο αγωγός. Κι όμως! Δύο χρόνια μετά η συμφωνία ακυρώνεται. Για την ακύρωσή της ήταν αρκετό ένα άτυπο έγγραφο («non paper») του αμερικάνικου υπουργείου Εξωτερικών.

Είναι σαφές και προφανές ότι πίσω από το όλο «τέντωμα» που αναφέραμε της άρχουσας τάξης και του πολιτικού συστήματος να υπηρετηθούν οι διευρυνόμενες αμερικάνικες επιδιώξεις, πίσω από κάθε συμμετοχή στους «άξονες» και στις αποστολές στην περιοχή, πίσω από τους πανηγυρισμούς για την «αναβάθμιση» της Αλεξανδρούπολης (που αντικαθιστά τα Στενά του Βοσπόρου για τις αμερικάνικες δυνάμεις) και της Σούδας, πίσω από τις ιαχές για την επέκταση στο χρόνο και τη διεύρυνση των βάσεων και για τους αλληπάλληλους εξοπλισμούς, πίσω από όλα αυτά βρίσκεται ο αντιδραστικός ελληνοτουρκικός ανταγωνισμός και εν προκειμένω οι επιδιώξεις της άρχουσας τάξης απέναντι στην αντίστοιχη της Τουρκίας. Είναι τέτοιο και τόσο το βάρος και το «θόλωμα» που προκαλούν αυτές οι επιδιώξεις, που συχνά-πυκνά «έγκριτοι και περισπούδαστοι» δημοσιολόγοι, αναλυτές και πολιτικοί της αστικής τάξης φτάνουν στο σημείο να συγκροτούν αναλύσεις της διεθνούς κατάστασης και της γεωπολιτικής αναταραχής στην ευρύτερη περιοχή υπό το πρίσμα του ελληνοτουρκικού ανταγωνισμού!

Υπάρχει πληθώρα επίσημων μαρτυριών και διακηρύξεων για το «τι θα ήθελε» να πετύχει και να κερδίσει η αστική τάξη της χώρας σε αυτόν τον ανταγωνισμό. Ενδεικτικά μπορούμε να καταγράψουμε:

- Να κάνει το Αιγαίο «λίμνη ελληνική», ανακηρύσσοντας εύρος 12 ν.μ. για τα χωρικά ύδατα (εξ ου και η «πρόβα» στο Ιόνιο).

- Να περιορίσει μέχρι σχεδόν μηδενισμού την επίρεια των τούρκικων ακτών και να «γεμίσει με ελληνικές ΑΟΖ» τη ΝΑ Μεσόγειο (σε «τετραπλασιασμό της κυριαρχίας» είχε αναφερθεί ο Κοτζιάς ως υπουργός Εξωτερικών του ΣΥΡΙΖΑ). Συνεπώς, να είναι η Ελλάδα –ενδεχομένως μαζί με άλλες χώρες, αλλά όχι την Τουρκία– αυτή που θα έχει έναν κάποιο μεταπρατικό ρόλο στις εξορύξεις των υδρογονανθράκων που από τα κοιτάσματα της περιοχής θα κάνουν οι ιμπεριαλιστές.

- Να κατοχυρώσει πρωταγωνιστικό ρόλο για λογαριασμό των ιμπεριαλιστών στα Βαλκάνια, απωθώντας από αυτά την παρουσία της Τουρκίας. Αντίστοιχα «θέλω» και «βλέψεις» υπάρχουν και για την περιοχή της ΒΑ Αφρικής.

Βεβαίως, ταυτόχρονα με όλα αυτά τα «θέλω» της άρχουσας τάξης της χώρας υπάρχει και η Τουρκία! Μια χώρα με σημαντικό μέγεθος και κρίσιμη γεωπολιτική θέση στα «σύνορα» του μεγάλου ιμπεριαλιστικού ανταγωνισμού. Μια χώρα με μια αστική τάξη που έχει τα δικά της «θέλω», τους δικούς της μεγαλοϊδεατισμούς. Για το Αιγαίο και τη Θράκη, συνολικά για τη «γαλάζια πατρίδα» και ακόμα περισσότερο για το ρόλο μιας «περιφερειακής δύναμης» στη Μ. Ανατολή,

στη Β. Αφρική... Μια χώρα που και ιστορικά, όντας προπύργιο της Δύσης στη μεθόριό της, είχε βαθμούς ελευθερίας στην κίνησή της στην «Ανατολή», όπως είχε και τώρα με τη Ρωσία αναφορικά με τον πόλεμο στην Ουκρανία. Για όλα αυτά θα μπορούσε κανείς να ανατρέξει και στη σχετικά πρόσφατη έκδοση για τον «Ελληνοτουρκικό ανταγωνισμό και τα δίκαια των λαών».

Ερχόμαστε στα σημερινά δεδομένα για να προσθέσουμε ότι, εκτός από τις δύο χώρες και τις αστικές τάξεις σε αυτές, υπάρχει ακόμα ένας παράγοντας που είναι καθοριστικός και επικυρίαρχος στην εξέλιξη του αντιδραστικού ανταγωνισμού. Η ιμπεριαλιστική εξάρτηση και των δύο αστικών τάξεων από τη Δύση και κύρια τις ΗΠΑ. Και ταυτόχρονα σήμερα υπάρχει ένα πολύ συγκεκριμένο επίπεδο του ιμπεριαλιστικού ανταγωνισμού με επίκεντρο την Ουκρανία, με συνθήκες ευρύτερης ανάφλεξης στη Μ. Ανατολή, με τις ΗΠΑ σε σχετική υποχώρηση έναντι εταίρων και αντιπάλων.

Αυτά που «θέλει να πετύχει» λοιπόν η άρχουσα τάξη της χώρας μας στον αντιδραστικό ανταγωνισμό της με την άρχουσα τάξη της Τουρκίας είναι προφανές ότι βρίσκονται έξω από το πλαίσιο που επιτρέπουν οι ΗΠΑ και η Δύση, γιατί αυτά που «θέλει ή θα ήθελε» να πετύχει η άρχουσα τάξη της Ελλάδας σημαίνουν ότι η Τουρκία «κάνεται» για τη Δύση. Αν αυτό ίσχυε πάντα και στις προηγούμενες συνθήκες και συσχετισμούς στο ιμπεριαλιστικό ταμπλό, ισχύει εκατό φορές παραπάνω στις σημερινές συνθήκες των οξυμένων ανταγωνισμών, που για τις ΗΠΑ ιδιαίτερα αλλά και για τη Δύση συνολικά είναι αδιανόητο να «χάσουν» την Τουρκία.

Στη βάση των παραπάνω υπήρξαν οι γνωστές εξελίξεις και με μια έννοια οι «θεαματικές διακυμάνσεις» στο ζήτημα του ελληνοτουρκικού ανταγωνισμού τα τελευταία χρόνια. Εξελίξεις που καθοδηγήθηκαν από την αμερικάνικη μπαγκέτα και που ακόμα και η χρονολογική σειρά τους διαμορφώθηκε από την πορεία κλιμάκωσης της αμερικανο-ρωσικής αντιπαράθεσης για την Ουκρανία, από το γεγονός της εισβολής της Ρωσίας στην Ουκρανία και τις μετέπειτα εξελίξεις στο ουκρανικό πεδίο αλλά και στη νότια περιοχή.

Έτσι, μετά την κορύφωση του ανταγωνισμού στο Αιγαίο με το Oruc Reis τον Αύγουστο του 2020, εντάθηκαν οι αμερικάνικοι εκβιασμοί προς την Τουρκία, αξιοποιώντας πλήρως την ελληνική στάση που τηρούσε με συνέπεια το ρόλο του «καλού παιδιού». Ενώ η ακύρωση του East Med (που συνιστούσε τη μέγιστη πίεση προς την τούρκικη πλευρά) το Γενάρη του 2022 δεν είναι καθόλου τυχαίο ότι βρίσκεται πολύ κοντά στη ρώσικη εισβολή, το Φλεβάρη της ίδιας χρονιάς. Στη συνέχεια, κόντρα στα πολλά εμπόδια και τους τακτικισμούς-ακροβασίες της Τουρκίας αλλά και τις σοβαρές δυσκολίες της ελληνικής πλευράς, οι ΗΠΑ επιμένουν. Έτσι, στη σύνοδο του ΝΑΤΟ στο Βίλνιους τον Ιούλιο του 2023 (ουσιαστικά αμέσως μετά την ολοκλήρωση των εκλογών και στις δύο χώρες) γίνεται η συνάντηση Μητσοτάκη-Ερντογάν και συμφωνούνται οι τρεις άξονες (πολιτικός διάλογος, θετι-

κάι ατζέντα, μέτρα οικοδόμησης εμπιστοσύνης) στη βάση των οποίων θα επιδιωχθεί η «συνεργασία», δηλαδή η συνολική της ΝΑ πτέρυγας του ΝΑΤΟ.

Ακολουθεί η επίσκεψη Ερντογάν στην Αθήνα το Δεκέμβριο του 2023 και η υπογραφή κοινής διακήρυξης για τις «σχέσεις καλής γειτονίας». Λίγο αργότερα η κοινή διακήρυξη θα λέγαμε «επικυρώνεται» από τις ΗΠΑ με την ταυτόχρονη ουσιαστικά ανακοίνωση της απόφασης και για τα F-35 της Ελλάδας και για τα F-16 της Τουρκίας. Πριν από την αμερικάνικη αυτή «επικύρωση», η Τουρκία είχε με ταχύτερες διαδικασίες ολοκληρώσει την υπογραφή της ένταξης της Σουηδίας στο ΝΑΤΟ που την καθυστερούσε για πολλούς μήνες. Για να μη μένει αμφιβολία για τη συνέχεια, η γνωστή Νούλαντ έσπευσε να ανακοινώσει τη μελλοντική αγορά F-35 και από την Τουρκία.

Μέσα στον αντιδραστικό ελληνοτουρκικό ανταγωνισμό βρίσκεται και το **ζήτημα της Κύπρου** στο οποίο οι στάσεις των δύο πλευρών αυτά τα χρόνια διαμορφώθηκαν στη βάση των συνολικότερων εξελίξεων. Χαρακτηριστική ήταν η εμπρηστική επίσκεψη Ερντογάν τον Ιούλιο του 2021 –όταν η τούρκικη πλευρά ήταν ιδιαίτερα στριμωγμένη– στην οποία εκτός των άλλων έθεσε και το ζήτημα του ανοίγματος-εποικισμού των Βαρωσιών, που αποτελούν το 3,5% της περιφέρειας της πόλης της Αμμοχώστου που από τη δεκαετία του 1970 η τούρκικη πλευρά τη χρησιμοποιεί ως «διαπραγματευτικό χαρτί». Με βάση τις εξελίξεις που υπήρξαν τα επόμενα χρόνια ο Τατάρ (εκλεκτός του Ερντογάν που είχε εκλεγεί «πρόεδρος» στα κατεχόμενα από τον Οκτώβριο του 2020) έφτασε το Φλεβάρη του 2024 να δηλώνει πως η αεροπορική βάση στη Λευκόνοικο (και αφού η Βουλή του κατοχικού κράτους μεταβίβασε την κυριότητά της στην Τουρκία) μπορεί να λειτουργήσει ως ΝΑΤΟϊκή βάση.

Παράλληλα αυτά τα χρόνια η ελληνοκυπριακή πλευρά, με τα μυαλά της να έχουν «πάρει αέρα» από τους «άξονες» (με Αίγυπτο και Ισραήλ) και τις εργασίες γεώτρησης (ΕΧΧ-ΟΝ ΜΟΒΙΛ, ΕΝΙ, ΤΟΤΑΛ) στα οικόπεδα της λεγόμενης κυπριακής ΑΟΖ, εμφανίζεται όλο και πιο έτοιμη να αποδεχτεί «λύση» δύο κρατών. Μια «λύση» στην οποία η ελληνοκυπριακή πλευρά θέλει οπωσδήποτε και την «επίβλεψη» της ΕΕ (όπως δείχνουν και οι παρεμβάσεις του Χριστοδουλίδη) στην οποία ανήκει και άρα είναι αρμόδια να «εγγυηθεί» πως η ελληνοκυπριακή πλευρά θα έχει ρόλους και μπιζνες στο πλαίσιο του διχοτομικού καθεστώτος που θα διαμορφωθεί.

Σε αυτή την προοπτική (και υπό το σχήμα «στηρίζουμε την Κυπριακή Δημοκρατία») συναινεί και η άρχουσα τάξη της χώρας, όπως έδειξε και η πρόσφατη δήλωση του Στυλιανίδη στη Βουλή. Και στο ζήτημα αυτό συνεπώς πρωτανεύει η πολιτική του «καλού παιδιού» που, παρά τους «μύχιους πόθους», αναγνωρίζει ως προτεραιότητα την -αναβαθμισμένη με βάση τις πολεμικές συνθήκες- ανάγκη των αμερικανοατοικών ιμπεριαλιστών να είναι η Κύπρος το αβύθιστο αεροπλανοφόρο τους και Ελληνοκύπριοι και Τουρκοκύπριοι

δισασμένοι και υποτελείς στους ιμπεριαλιστές και όργανα των αντιδραστικών διαπραγματεύσεων και επιδιώξεων των «εγγυητριών δυνάμεων» Ελλάδας και Τουρκίας.

Με όλα αυτά αναδεικνύεται ολοκάθαρα το ποιος καθοδηγεί, ελέγχει και επωφελείται από τον αντιδραστικό ελληνοτουρκικό ανταγωνισμό. Αναδεικνύεται ότι ο ανταγωνισμός αυτός υπόκειται και αξιοποιείται –ακόμα και στις δύσκολες στιγμές του– από τις ΗΠΑ και σε αναφορά με τα δικά τους συμφέροντα, τις ανάγκες τους να διαμορφώσουν το «μέτωπο του πολέμου στην περιοχή», που αποτελεί κρίσιμο μέγεθος στις επιδιώξεις τους για την παγκόσμια ηγεμονία/κυριαρχία. Ταυτόχρονα αναδεικνύονται οι πελώριες αντιφάσεις, τα αδιέξοδα της άρχουσας τάξης της χώρας.

Προφανώς ανάλογα ζητήματα υπάρχουν και για την άρχουσα τάξη της Τουρκίας, που και αυτή «έχει απλώσει τα πόδια της» πολύ πιο έξω από τις πραγματικές δυνατότητές της, ενώ ταυτόχρονα εντός της Τουρκίας το κουρδικό ζήτημα είναι σοβαρό και κρίσιμο ζήτημα που αξιοποιείται ήδη από τους ιμπεριαλιστές. Αλλά, μένοντας στη «δική μας» άρχουσα τάξη, θα επιστημόνουμε δύο ζητήματα.

Το πρώτο αφορά όλες τις παραπάνω εξελίξεις των τελευταίων χρόνων. Εξελίξεις που επιβεβαιώνουν αυτό που ήδη παραπάνω αναφέραμε. Δηλαδή ότι οι περιφημες «επιτυχίες» που κραδαίνουν οι κυβερνήσεις και η άρχουσα τάξη στα γεωπολιτικά ζητήματα δεν είναι δικές τους. Είναι στην κυριολεξία δανεικές από τους ιμπεριαλιστές, γι' αυτό και μπορούν να τις παίρνουν πίσω αυτοί που τις δάνεισαν, απλώς με μια άτυπη ανακοίνωση σαν αυτή με την οποία το Στέιτ Ντιπάρτμεντ ακύρωσε τον East Med. Αλλά βέβαια το ζήτημα δεν τελειώνει εκεί, στην (και διεθνή) ανάδειξη της ευτέλειας, της απουσίας κάθε έρματος των κυβερνήσεων που μπροστά στο κάθε φιάσκο παριστάνουν πως «δεν τρέχει τίποτε». Εκτός από αυτό, η κάθε δανεική «επιτυχία» σέρνει και έλκει την άρχουσα τάξη και τις κυβερνήσεις σε νέους γύρους τυχодиωκτισμών, προετοιμάζει τις επόμενες εμπλοκές και υπηρεσίες στις ιμπεριαλιστικές απαιτήσεις και επιδιώξεις.

Το δεύτερο αφορά το πώς η άρχουσα τάξη και το πολιτικό προσωπικό αντιμετωπίζουν συνολικά τη «στροφή» που έχει επιβληθεί στην πορεία των ελληνοτουρκικών σχέσεων από τις ΗΠΑ. Η προσέγγιση αυτή απαιτεί να δει κανείς το ζήτημα με τα «γυαλιά» του τυχодиωκτισμού, του εθνικισμού και ταυτόχρονα της υποτέλειας που βρίσκονται ενσωματωμένα μέσα στον αμφιβλοπρωϊδισμό της αστικής τάξης. Θα λέγαμε λοιπόν ότι η αστική τάξη της χώρας όντως θέλει όσα παραπάνω αναφέραμε ως επιθυμίες της στο πλαίσιο του ανταγωνισμού της με την τούρκικη αστική τάξη. Ταυτόχρονα γνωρίζει –ήδη από το 1952, με την ταυτόχρονη ένταξη των δύο χωρών στο ΝΑΤΟ– πως ΗΠΑ και Δύση θεωρούν απαράβατο ζήτημα τη στήριξη της «συμμαχίας» και από τις δύο χώρες.

Τα δύο αυτά αλληλοσυγκρουόμενα δεδομένα παράγουν

μέσα στους κόλπους της αστικής τάξης το πιο αντιφατικό κράμα καθώς και τα δύο είναι πολύ ισχυρά. Σήμερα θα μπορούσε να πει κανείς ότι είναι έως και «αιφνιδιασμένη», αφού μια ολόκληρη πορεία «καλών υπηρεσιών» από το «καλό παιδί» δεν ανταμείβεται, αλλά αντίθετα παραμένει πολύ μακριά η «δικαίωση ιστορικών πόθων». Ακόμα χειρότερα, υπάρχει έστω με μικρές πιθανότητες το ενδεχόμενο της Χάγης, που είναι βέβαιο ότι θα διαψεύσει οριστικά αυτούς τους «ιστορικούς πόθους». Γι' αυτό ακριβώς το ενδεχόμενο της Χάγης ξορκίζεται και από αυτούς (όπως ο Μπυσσάκης) που έχουν αναλάβει λόγω της θέσης τους ενεργό ρόλο στην προώθηση της «προσέγγισης» και του «διαλόγου» που στην παρούσα τουλάχιστον φάση είναι η γραμμή που επικρατεί στο αστικό στρατόπεδο. Ταυτόχρονα βέβαια παρεμβάσεις σαν αυτές του Σαμαρά (που μόνο περιθωριακός δεν είναι), που αρνείται και καταγγέλλει το διάλογο με τους «πειρατές», είναι ενδεικτικές των αντιφάσεων του κράματος που αναφέραμε.

Όλα αυτά θα ήταν απλώς γραφικά αν δεν αφορούσαν τη ζωή και την τύχη του λαού μας, πιο σωστά των λαών της Ελλάδας και της Τουρκίας αλλά και των λαών της περιοχής. Όλα αυτά συνιστούν μια αντιδραστική χίμαιρα που το «λιγότερο» είναι ότι αναπαράγει την έχθρα μεταξύ των δύο λαών με το πολλαπλό κόστος που αυτή έχει σε καιρούς «μη πολέμου». Αλλά στους σημερινούς καιρούς το «λιγότερο» γίνεται «περισσότερο» καθώς αυτός ο αντιδραστικός ανταγωνισμός γίνεται εργαλείο για τον «μεγάλο πόλεμο» που επιδιώκουν οι μεγάλοι φονιάδες του πλανήτη.

Γ. ΓΙΑ ΤΟ ΠΟΛΙΤΙΚΟ ΣΥΣΤΗΜΑ ΚΑΙ ΤΙΣ ΔΥΝΑΜΕΙΣ ΤΟΥ

Το «τέλος στην κανονικότητα» που εκτιμούσαμε ήδη από την 8^η Συνδιάσκεψη (2015) αναδεικνύεται σήμερα – όσον αφορά τη διάταξη και την κατάσταση του πολιτικού συστήματος – ο πιο ισχυρός και βασικός κανόνας! Η εικόνα και η πραγματικότητα της «Βουλής» συνολικά και του κάθε κοινοβουλευτικού κόμματος και μορφώματος ξεχωριστά είναι η εικόνα της διαρκούς δεξιάς αντιδραστικής πορείας, είναι η εικόνα του κατακερματισμού και του χαμαιλεοντισμού ενός πολιτικού προσωπικού που μεταπηδά, μασκαρεύεται, ξεχειλίζει αντιλαϊκό κυνισμό και αγριότητα και ψάχνει να βρει σε ποια από τις χιλιάδες τρύπες αυτού του άθλιου σκηνικού θα βρει θέση και ρόλο.

Η προκλητική ωμότητα πρωτοκλασάτων υπουργών με «βαριά ονόματα» (π.χ. Μ. Βαρβιτσιώτης, Κ. Καραμανλής) δεν είναι «άτυχες στιγμές» αλλά η πιο αυθεντική εκδήλωση της αντίληψης που αυτό το σύστημα έχει για το λαό και την ίδια του τη ζωή. Αυτό επιβεβαιώνεται από το ότι αυτή ακριβώς η ωμότητα γίνεται πολιτική και νόμοι (στο υπουργείο Εργασίας, Υγείας, Παιδείας...) η οποία διατυμπανίζεται

σαν πολιτική «προόδου και ανάπτυξης». Πηγαίνοντας «πιο δίπλα», το «κόμμα της καρδούλας» (Κωνσταντοπούλου) που εκφέρει έναν ανεραμτίστο αντιδραστικό λόγο δεν είναι μια «ιδιορρυθμία που έτυχε», είναι (και αυτό) αναμενόμενο και αναγκαίο παραγόμενο των συνθηκών της άρχουσας τάξης. Γι' αυτό ακριβώς μεταξύ Μάη και Ιούνη του 2023 σπρώχτηκε και στηρίχτηκε από τα πιο επίσημα κέντρα του συστήματος.

Πηγαίνοντας «πιο αριστερά», η «Νέα Αριστερά» καθόλου τυχαία ΔΕΝ καταψήφισε στη Βουλή (δήλωσε «παρών») τις απαιτήσεις των funds («Ηρακλής 3») για τους πλειστηριασμούς. Όπως η ηγεσία της δήλωσε για να ξεκαθαρίσει ακόμα περισσότερο τη ρότα της και την προοπτική της, «είναι οδηγία της ΕΕ» σε «σωστή κατεύθυνση» και η χώρα «είναι υποχρεωμένη να ενσωματώνει τις οδηγίες της ΕΕ». Ανάλογα η ηγεσία του ΚΚΕ δεν έκανε «λάθος» που ψήφισε μαζί με τη ΝΔ την εξεταστική επιτροπή για τα Τέμπη. Ήταν και είναι η επιλογή της αυτή παραγόμενη από τη συνολικότερη πολιτική της ηγεσίας του κόμματος αυτού, όπως ακριβώς και για το επίδομα των 600 ευρώ που όταν το «διόρθωσε»... απλώς ανέπτυξε πιο αναλυτικά την εποικοδομητική της στάση για τα σώματα ασφαλείας του συστήματος.

Ας δούμε όμως πιο συνολικά το ζήτημα του πολιτικού συστήματος και όπως αναδείχτηκε από τις διπλές βουλευτικές εκλογές του Μάη-Ιούνη του 2023 και από μια άποψη ακόμα περισσότερο από τις τοπικές εκλογές της ίδιας χρονιάς. Η «δικομματική» Βουλή που προέκυψε (που έγινε «9κομματική» με τη «Νέα Αριστερά») εκφράζει και δηλώνει συνθήκες πολιτικής αστάθειας, συνθήκες στις οποίες το πολιτικό προσωπικό που υπηρετεί το σύστημα της εξάρτησης και της εκμετάλλευσης δεν μπορεί να «συνταχθεί» και να συγκροτηθεί σε δύο βασικούς πολιτικούς σχηματισμούς (και 2-3 μικρούς και συμπληρωματικούς στους βασικούς), όπως απαιτείται για μια εύρυθμη και σταθεροποιημένη αστική πολιτική λειτουργία.

Το επίκεντρο αυτής της αστάθειας βρίσκεται βέβαια στον ΣΥΡΙΖΑ που έχασε το ρόλο που τυπικά είχε ως τον Μάη του 2023, της εναλλακτικής κυβερνητικής λύσης. Από τους δύο «πυλώνες» έμεινε ένας. Λαός και νεολαία «δεν έχουν να προσβλέπουν» σε μια «άλλη» κυβερνητική εκδοχή ενώ βρίσκονται κάτω από την καταγιοστική αντιλαϊκή-αντεργατική επίθεση. Την πολιτική σημασία που έχει αυτή η κατάσταση για τη σταθερότητα του συστήματος τη ζήσαμε ήδη με το ξέσπασμα του φοιτητικού αλλά και του αγροτικού αγώνα. Οι αγώνες αυτοί αφενός ξέσπασαν γιατί δεν είχαν «κάτι άλλο να περιμένουν». Αλλά επιπλέον -και κυρίως- στην εξέλιξή τους δεν είχαν και δεν έχουν κεντρική (αστική) πολιτική αναφορά στην οποία να «υπαχθούν» και από την οποία να «καναλιζαριστούν» όπως το σύστημα θα χρειαζόταν. Όλα αυτά συνέβησαν μόλις 6-7 μήνες μετά την ανάδειξη της ΝΔ σε «μόνη και κυρίαρχη» πολιτική δύναμη στη χώρα, και τα κέντρα ήδη προβληματίζονται (και ανησυχούν) για

το πώς θα τα καταφέρνει στο επόμενο διάστημα και ενώ η νίκη του 41% θα γίνεται πιο μακρινό παρελθόν. Εξάλλου, αυτή η «κυριαρχία» της ΝΔ είχε ήδη αμφισβητηθεί στις τοπικές εκλογές του Οκτώβρη του 2023 (τα αποτελέσματα του δεύτερου γύρου ήταν μακριά από τους κυβερνητικούς εκλογικούς στόχους) μόνο και μόνο κάτω από το βάρος της πραγματικότητας (πυρκαγιές, Θεσσαλία, νόμος Γεωργιάδη, ακρίβεια...) που ήδη εξελισσόταν πολύ άγρια. Συνεπώς, η απουσία «εναλλακτικής» κυβερνητικής λύσης αποτελεί παράγοντα αποσταθεροποίησης της επίθεσης του συστήματος, σημαντικό παράγοντα περιορισμού του πολιτικού ελέγχου των μαζών.

Ενώ λοιπόν το επίκεντρο -όπως το ονομάσαμε- της αστάθειας βρίσκεται στον ΣΥΡΙΖΑ (όπου εξελίσσονται θεαματικές καταστάσεις), ταυτόχρονα παρατηρούμε και διαπιστώνουμε πως σε όλα τα κόμματα του πολιτικού συστήματος εμφανίζονται και παράγονται τριβές, αντιθέσεις, αναστατώσεις. Από τη ΝΔ και το ΠΑΣΟΚ ως την «Πλεύση», την «Ελληνική Λύση» και το μόρφωμα των «Σπαρτιατών» εκδηλώνονται διάφορα ζητήματα που άλλοτε βρίσκονται με ένταση στην επιφάνεια και άλλοτε αποσύρονται-συγκαλύπτονται. Η «εξαιρέση» του ΚΚΕ δεν είναι εξαιρέση γιατί τα προβλήματα που υπάρχουν ελέγχονται ως τώρα σε σημαντικό βαθμό, αλλά ταυτόχρονα θεωρούμε πως συσσωρεύονται.

Μια πρώτη γενική παρατήρηση είναι πως δεν θα μπορούσε να είναι αλλιώς. Οι αστάθειες σε ένα «κουτσό» πολιτικό σύστημα μεταφέρονται, επιδρούν, επηρεάζουν όλα τα μέρη του και τα μέλη του. Οι «ρόλοι» είναι περιπλεγμένοι, σε κάθε μεγάλο (αλλά και μικρότερο) ταξικό -πολιτικό ζήτημα «αναζητείται» το ποιος θα αναλάβει ποιες και πόσες ευθύνες.

Ερχόμαστε έτσι στη βάση του ζητήματος, στις αιτίες εξαιτίας των οποίων προέκυψε το «κουτσό» πολιτικό σύστημα και ο κατακερματισμός του. Στο γιατί και πώς είναι τόσο ολοφάνερα απαξιωμένο στο λαό και στη νεολαία ενώ ταυτόχρονα συνεχίζει συνολικά ως πολιτικό σύστημα να μεταποπίζεται δεξιά και αντιδραστικά και άρα να γίνεται πιο μακρινό και εχθρικό για το λαό.

Αυτή η κατάσταση δεν είναι βέβαια «καινούρια», δεν διαμορφώθηκε στις βουλευτικές εκλογές του 2023. Από το 2010 μέχρι σήμερα μπορούμε να μετρήσουμε μια σειρά κόμματα «διαφόρων αποχρώσεων» (ΛΑΟΣ, Ποτάμι, ΔΗΜΑΡ, Λεβέντης, ΑΝΕΛΛ...) που παρά τις φιλοδοξίες τους «κάπκαν» υπηρετώντας το σύστημα της εξάρτησης και της εκμετάλλευσης. Μπορούμε να μετρήσουμε πλειάδα κυβερνητικών λύσεων και συνδυασμών που καλέστηκαν (ακόμα και με ανοιχτές έξωθεν παρεμβάσεις, όπως ο Παπαδήμος) να δώσουν «συνέχεια» στην πολιτική του συστήματος. Και βέβαια δεν μπορούμε να ξεχνάμε την κατακρήμνιση του ΠΑΣΟΚ (που υπήρξε βασικός πολιτικός πυλώνας του συστήματος σε όλη τη μεταπολίτευση) που μετά από μια σειρά «μεταμφιέσεων» («Ελιά», ΚΙΝΑΛΛ...) και αποχωρήσεων-δισπάσεων (το ΚΙΔΗΣΟ του ΓΑΠ) συνεχίζει να αναζητά την

ανασυγκρότησή του. Από τον ορυμαγδό δεν ξέφυγε ούτε η ΝΔ (οι ΑΝΕΛΛ ήταν κομμάτι της, η Μπακογιάννη ίδρυσε το 2010 τη ΔΗΣΥ...) και στον ορυμαγδό αυτό εντάσσεται και η ανάδειξη της ΧΑ που το σύστημα προσπάθησε αλλά δεν κατάφερε να την κάνει «κανονική».

Η σύντομη και ενδεικτική αυτή αναδρομή γίνεται για να δείξουμε τη συνέχεια στην αναπαραγωγή των αδιεξόδων της άρχουσας τάξης, που αποτελεί τη βάση της απαξίωσης, του κατακερματισμού και της διαρκούς αντιδραστικής μετατόπισης του πολιτικού συστήματος. Γίνεται για να υπενθυμίσουμε και να αναδείξουμε πως όλα αυτά τα χρόνια, αν κάτι είναι σταθερό και επαναλαμβανόμενο, αυτό δεν είναι άλλο από τις διαψεύσεις των αφηγήσεων που παρουσιάζουν στο λαό οι κυβερνήσεις και τα κόμματα του συστήματος. Από το “success story” του Σαμαρά ως την «ανάπτυξη-σταθερότητα» του Μητσοτάκη. Ενδιαμέσως διαψεύστηκαν ακόμα πιο παταγωδώς τα υπερφίαλα «αλλάζουμε την Ελλάδα και την Ευρώπη» του Τσίπρα-ΣΥΡΙΖΑ. Και δεν πρόκειται «απλώς» για μια πορεία διαψεύσεων, αλλά για μια πορεία διαρκούς και δραματικής επιδείνωσης των πιο στοιχειωδών όρων ζωής και δουλειάς του λαού και της νεολαίας.

Στην πραγματικότητα, λοιπόν, η απάντηση στο ερώτημα «ποια είναι η βάση της σημερινής κατάστασης του πολιτικού συστήματος» βρίσκεται σε αυτά που καταγράφουμε στις δύο προηγούμενες ενότητες αυτής της εισήγησης. Ωστόσο, αν επιδιώξουμε να κωδικοποιήσουμε και να επικεντρώσουμε την απάντηση αυτή, θα επισημάνουμε:

- Την πορεία καταβύθισης των μικρών και μεσαίων κοινωνικών στρωμάτων που αφορά πια και «μεγαλομεσαία» τμήματα, όπως το είδαμε και στους αγρότες. Η πορεία αυτή εντείνεται στη βάση της γενικευμένης κρίσης και της οξύνσης των ιμπεριαλιστικών ανταγωνισμών. Οι εξελίξεις μετά το 2022 (Ουκρανία) οξύνουν ιδιαίτερα πλευρές αυτής της κρίσης (ενεργειακό) και ανεβάζουν το επίπεδο των ιμπεριαλιστικών απαιτήσεων για τη χώρα με πολλαπλές αρνητικές συνέπειες (όροι δανεισμού, φορολογία) για τα στρώματα αυτά. Αυτή η καταβύθιση αποτελεί βασική αιτία της αποστοίχισης-απομάκρυνσης των στρωμάτων αυτών από τα βασικά κόμματα του συστήματος και συνολικά παράγοντα αναίρεσης των κοινωνικών-πολιτικών ισορροπιών που το σύστημα χρειάζεται. Στο ζήτημα αυτό αναδεικνύεται ότι η μεγαλοαστική τάξη στη βάση της εξάρτησής της και των χαρακτηριστικών της και στις δοσμένες διεθνείς συνθήκες δεν μπορεί να λειτουργήσει σαν μια δύναμη αναφοράς και συγκρότησης για όλα τα αστικά στρώματα.

- Η γενικευμένη αντιλαϊκή-αντεργατική πολιτική από την εργατική τάξη, το λαό και τη νεολαία βιώνεται καθημερινά ως μια διακήρυξη, το «αύριο θα είναι πολύ χειρότερο από το σήμερα». Αυτή η σωστή αντίληψη - όσον αφορά την κατεύθυνση του συστήματος - διευρύνει το ταξικό χάσμα, μεγαλώνει στους από κάτω την αποστροφή, την οργή για τα κόμματα του συστήματος. Η (εκλογική) αποχή, τα ποσοστά

τού «κανένα» στα γκάλοπ, μια σειρά στάσεις και συμπεριφορές της νεολαίας (από 15 έως 30 χρονών) καταγράφουν μεγέθη μιας διογκούμενης άρνησης-απόρριψης πριν από όλα σε αυτούς που κυβερνούν ή θέλουν να κυβερνήσουν.

- Μέσα στην ίδια την άρχουσα τάξη και τις ηγεσίες των κομμάτων της υπάρχουν αναστατώσεις, αναζητήσεις, τριβές που προκαλούνται από τα ερωτήματα που παράγουν οι συνθήκες. Ερωτήματα που αφορούν τη διαχείριση των αλληλοσυγκρουόμενων απαιτήσεων των πολλαπλών προστατών τους και το ζήτημα του ελληνοτουρκικού ανταγωνισμού. Ερωτήματα και προσεγγίσεις που διέπονται από το κράμα υποτέλειας-εθνικισμού-τυχοδιωκτισμού σε μεταβαλλόμενες δοσολογίες εξαιτίας των συνθηκών και του ανιστόρητου χαρακτήρα που αυτές οι δυνάμεις έχουν. Σε αυτές τις τριβές αντανακλώνται επίσης και οι πιέσεις των μεσοστρωμάτων και οι αναζητήσεις-αντιστάσεις-διεκδικήσεις του εργαζόμενου λαού και της νεολαίας. Και αν τις πρώτες επιχειρούν να δείξουν πως τις «συμμερίζονται» (διαψεύδοντας ωστόσο διαρκώς τον εαυτό τους), για τις δεύτερες τα ερωτήματα αφορούν το «πόσο πολύ» θα είναι βίαιη και απόλυτη η κατάπνιξή τους.

Με βάση τα παραπάνω, αυτό που προκύπτει ως κύριο συμπέρασμα είναι η αδυναμία του συστήματος στις σημερινές συνθήκες να διαμορφώσει μια σε κάποιο βαθμό εναλλακτική πολιτική διαχείριση. Μια διαχείριση που θα έχει ορατές διαφορές από την υπάρχουσα, που οπωσδήποτε δεν θα ταυτίζεται με αυτήν. Αυτό είναι το πρόβλημα που στοίχισε στο σύστημα την απώλεια του δεύτερου πολιτικού πυλώνα. Αυτή είναι και η βάση της καταβαράθρωσης του ΣΥΡΙΖΑ που επιπλέον ήταν και ο «κατάλληλος» για να την υποστεί. Γιατί η ραγδαία άνοδος του και μετεξέλιξη του από ένα μικροαστικό ρεφορμιστικό κόμμα σε κόμμα του συστήματος και φορέα της άγριας επίθεσης πάτησε και εκβιάστηκε από τις έκτακτες συνθήκες που παρήγαγαν τα μνημόνια. Αναδείχτηκε δηλαδή ως λύση ανάγκης για το σύστημα και χρειάστηκαν «εντατικά φροντιστήρια» (όπως έλεγε ο Μείμαράκης) για να ξεπεράσει αυταπάτες και να προσαρμοστεί στην πραγματικότητα που καλούνταν να υπηρετήσει. Με βάση αυτή την προέλευση και τη διαδρομή, ήταν το «κατάλληλο» κόμμα που θα «πλήρωνε» τις αναπόφευκτες πολιτικές συνέπειες των αδιεξόδων του συστήματος. Εξάλλου, στην περίοδο 2019-23 και στις εκλογές του 2023 ο Τσίπρας επιβεβαίωσε το αντίθετο από αυτό που καλλιεργούσε η αστική φιλολογία για τις «σπουδαίες δυνατότητες» και τις «μεγαλοφυείς τακτικές» του. Έστρωσε έτσι το δρόμο στη ΝΔ και το Μητσοτάκη που με τη στήριξη των κέντρων και την «υπόσχεση» (που βασίστηκε στην πανδημία) για «ανάταξη» των μεσαίων στρωμάτων –και πάντα στη βάση των άγριων εκλογικών εκβιασμών- έσυρε τα στρώματα αυτά και κατέγραψε το 41% του Ιούνη του 2023. Ωστόσο, όπως ήδη ζούμε, η «υπόσχεση» διαψεύδεται παταγωδώς και η απόσταση από τον Ιούνη του 2023 μεγαλώνει.

Για τα κόμματα του πολιτικού συστήματος

Η ΝΔ είναι, θα λέγαμε, το κατεξοχόν κόμμα του συστήματος. Είναι διαχρονικά το κόμμα των «μεγάλων πολιτικών οικογενειών» του συστήματος, σάρκα από τη σάρκα των μεγαλοαστικών τζακιών, οργανική δύναμη των ιμπεριαλιστικών αφεντικών της αστικής τάξης και της χώρας. Σε αυτή τη βάση και όπως δείχνουν οι μεταπολεμικές εξελίξεις του (Ελληνικός Συναγερμός, ΕΡΕ) αποτελεί την «πολιτική σταθερά» των δυνάμεων της εξάρτησης και της εκμετάλλευσης και σε αυτή τη βάση είχε και τις σχετικά μικρότερες –αλλά όχι μικρές- συνέπειες από την «κρίση των μνημονίων». Στις σημερινές συνθήκες αποτελεί το βασικό και κύριο κόμμα του συστήματος που επιχειρεί να απαντήσει τα πολιτικά ζητήματα που παράγονται από το κουτσό πολιτικό σύστημα με ταυτόχρονη ενίσχυση και απορρόφηση δυνάμεων και από τα ακροδεξιά του και από το –πάλαι ποτέ- «κέντρο». Αυτό το «υβρίδιο» (για το οποίο έχει κατηγορηθεί εξ οικείων ο Μητσοτάκης) αποτελεί μια «απάντηση» αλλά και μια συσσώρευση αντιφάσεων εντός της ΝΔ. Αντιφάσεις που εκδηλώνονται και μορφοποιούνται από τους Σαμαρά-Καραμανλή και αφορούν τα βασικά ζητήματα («δοσολογία εξαρτήσεων», ελληνοτουρκικά) που παραπάνω αναφέραμε. Γύρω από αυτές τις αντιφάσεις «στροβιλίζονται» δεκάδες βουλευτές του κυβερνητικού κόμματος, όπως έδειξε και η ψηφοφορία για το γάμο των ομοφύλων. Τα ζητήματα αυτά είναι ανοιχτά και μαζί με την πολιτική που χτυπάει ακόμα και ψηλά κοινωνικά στρώματα θα αποτελούν πεδία «κρίσης» για το κόμμα αυτό, που ωστόσο στις δοσμένες συνθήκες η συνοχή του και η στήριξή του καθοδηγείται στενά από τα βασικά κέντρα του συστήματος για προφανείς λόγους.

Ο ΣΥΡΙΖΑ μετά τον Τσίπρα και τις εκλογές του 2023 βρίσκεται σε διαδικασία κατεδάφισης (αυτού που υπήρχε) και ταυτόχρονα σε διαδικασία «αναδόμησης» για να φτιαχτεί ένα «άλλο κόμμα». Το σύστημα έχει κρίνει –και θα λέγαμε σωστά- πως ο ΣΥΡΙΖΑ που υπήρχε δεν μπορεί στις δοσμένες συνθήκες με «μερεμέτια» να διαμορφωθεί σε ένα κόμμα που θα το υπηρετεί αποτελεσματικά, πόσο μάλλον που θα έχει τη δυναμική της εναλλακτικής λύσης του.

Αυτό είναι το έργο που έχει αναλάβει – σε αναφορά και για λογαριασμό κέντρων έξω και μέσα στη χώρα - ο Κασσελάκης. Ένα έργο που έχει την ιδιαίτερη δυσκολία της απαλλαγής από το τμήμα εκείνο του πολιτικού προσωπικού του παλιού ΣΥΡΙΖΑ που δεν έχει τις προδιαγραφές να ανταποκριθεί στο νέο εγχείρημα, ενώ ταυτόχρονα πρέπει να βρεθεί το νέο πολιτικό προσωπικό που θα υπηρετήσει το έργο αυτό. Αυτή είναι η ιδιαίτερη παράμετρος που παράγει τις απίστευτες φαρσοκωμωδίες που εξελίσσονται στο κόμμα αυτό.

Ωστόσο, η βασική δυσκολία είναι το «ποιο θα είναι» αυτό το «άλλο κόμμα». Στο ερώτημα αυτό στην πραγματικότητα δεν υπάρχουν απαντήσεις από τη με-

ριά του συστήματος. Γιατί πρέπει και το «άλλο κόμμα» να συντάσσεται με όλες τις επιλογές του συστήματος στα βασικά ζητήματα (επίθεση, εξάρτηση) και με τη σφοδρότητα που αυτές σήμερα έχουν. Αυτή τη γραμμή παρουσιάζει ο Κασσελάκης, αναζητώντας «φόρμες» που θα την εμφανίζουν σαν «διαφορετική». Και βέβαια ο ίδιος ο Κασσελάκης επιλέχθηκε, προωθήθηκε και στηρίζεται από κέντρα του συστήματος ακριβώς γιατί δεν φέρει ίχνος δεσμεύσεων που θα δυσκόλευαν το «άλλο κόμμα» που καλείται να φτιάξει, ούτε στο περιεχόμενό του ούτε στη λειτουργία του και τη μορφή του.

Με αυτή την έννοια, η «ασχετοσύνη» του για τα πολιτικά-κομματικά ζητήματα όχι μόνο δεν είναι «μειονέκτημα» αλλά βασικό πλεονέκτημα που μέτρηση στην επιλογή του. Δεν πρόκειται συνεπώς για α-πολιτική ή για μετα-πολιτική. Πρόκειται για την πολιτική που έχει ανάγκη στις παρούσες συνθήκες το κεφάλαιο και ο ιμπεριαλισμός. Είναι άλλο ζήτημα –που αφορά στα καθαυτά αδιέξοδα της άρχουσας τάξης– το τι μπορεί τελικά να καταφέρει σε σχέση με αυτούς τους στόχους ο (όποιος) Κασσελάκης. Εξάλλου, μέσα σε αυτό τον αναζητούμενο «τετραγωνισμό του κύκλου» υπάρχει και η σημαντική έως κρίσιμη παράμετρος της συμπόρευσης-συγχώνευσης με το ΠΑΣΟΚ, που έχει τεθεί ανοιχτά από στελέχη και των δύο πλευρών.

Το ΠΑΣΟΚ, διαλύοντας βίαια το 2010 από το Καστελόριζο με τον ΓΑΠ ό,τι είχε απομείνει από τα στοιχεία συμβιβασμού μερίδων της μεγαλοαστικής τάξης με μικρά και μεσαία στρώματα, έχασε τη βάση πάνω στην οποία αποτέλεσε βασικό πυλώνα και κυβερνητικό εκφραστή του συστήματος για δεκαετίες. Κατακρημνίστηκε και μπήκε σε περιδίνηση που στην πραγματικότητα συνεχίζεται ακριβώς γιατί ποτέ «δεν βγήκαμε από τα μνημόνια», ακριβώς γιατί δεν υπάρχει το έδαφος ανασύστασης μιας κάποιας σοσιαλδημοκρατίας, έστω και πολύ δεξιάς, σαν αυτή του Σημίτη. Ή, όπως θα έλεγε ο Βενιζέλος (που άλλαξε τις «συνταγματικές εκτιμήσεις του» για τα ιδιωτικά ΑΕΙ, καταπώς απαιτούν οι καιροί), «δεν υπάρχουν αφηγήσεις» και γι' αυτό το «όλον ΠΑΣΟΚ» δεν μπορεί να ανασυσταθεί. Έτσι, το ΠΑΣΟΚ «καταφέρνει», ενώ ο υποτιθέμενος όμορος ανταγωνιστής του (ΣΥΡΙΖΑ) βρίσκεται σε κατάρρευση, το ίδιο να δίνει στελέχη στη ΝΔ ή στελέχη του που παραμένουν στο ΠΑΣΟΚ να αρνούνται τις όποιες διαφοροποιήσεις επιχειρεί ο Ανδρουλάκης από την ευθεία στήριξη της κυβερνητικής πολιτικής (π.χ. Γιαννακοπούλου για ιδιωτικά ΑΕΙ). Με άλλα λόγια, ο Λοβέρδος έχασε τη μάχη της ηγεσίας στο ΠΑΣΟΚ, αλλά η γραμμή του δεκανικιού της ΝΔ είναι ισχυρή μέσα στο ΠΑΣΟΚ και ο Ανδρουλάκης (και αυτός) δεν μπορεί να βρει γραμμή και κατεύθυνση που θα παρουσιάζει το ΠΑΣΟΚ σαν «άλλο κόμμα» από τη ΝΔ.

Συνολικά εκτιμούμε πως κέντρα του συστήματος θεωρούν «πολυτέλεια» την ξεχωριστή ύπαρξη των δύο αυτών κομμάτων (ΣΥΡΙΖΑ και ΠΑΣΟΚ) και αναγκαία τη συνένω-

σή τους για τη διαμόρφωση ενός άλλου, σχετικά αξιόπιστου συστημικού κόμματος. Με την ανακατασκευή του ΣΥΡΙΖΑ σε πλήρη εξέλιξη και μετά τις ευρωεκλογές (και στη βάση των αποτελεσμάτων που θα υπάρξουν) ίσως δούμε εξελίξεις σχετικά με αυτή την επιδίωξη.

Τα ακροδεξιά-φασιστικά κόμματα και μορφώματα (Βελόπουλος-ΝΙΚΗ-Σπαρτιάτες) μαζί με άλλα που δεν μπόκαν στη Βουλή κατέγραψαν στις βουλευτικές εκλογές του 2023 αθροιστικά ποσοστό περίπου 13%. Στο μέγεθος αυτό απεικονίζεται αφενός η μεγάλη αντιδραστική μετατόπιση του πολιτικού συστήματος, η κλιμάκωση των αντιδραστικών πολιτικών σε όλα τα ζητήματα (εκμετάλλευση, εξαθλίωση, εθνικισμός, ρατσισμός, μετανάστες, γυναικείο, κοινωνικά δικαιώματα, ελευθερίες) που αποτελούν το έδαφος και τον τροφολόχο αυτών των δυνάμεων. Εξάλλου, οι βασικές πολιτικές δυνάμεις του συστήματος έχουν με τις επιλογές τους όλα τα προηγούμενα χρόνια (ΣΥΡΙΖΑ-ΑΝΕΛΛ, απορρόφηση ΛΑΟΣ από τη ΝΔ, συνεργασία και των δύο με τη Χρυσή Αυγή) προσφέρει τη μέγιστη πολιτική νομιμοποίηση στις δυνάμεις αυτές.

Αφετέρου, όμως, στο ποσοστό αυτό απεικονίζονται οι ευθύνες, οι καθυστερήσεις, η αδράνεια, η συμμόρφωση των δυνάμεων που αναφέρονται στην Αριστερά απέναντι σε όλα τα βασικά μέτωπα (εκμετάλλευση, ιμπεριαλισμός, πόλεμος, εξάρτηση) που αντιμετωπίζουν η εργατική τάξη, ο λαός και η νεολαία. Επιμένουμε συνεπώς ότι η σχετική αυτοτέλεια της αντιφασιστικής πάλης, της πάλης ενάντια στο σκοταδισμό που εκπροσωπούν και υπηρετούν οι δυνάμεις αυτές, είναι ακριβώς...σχετική! Η αντιμετώπισή τους πρώτα και κύρια βρίσκεται στη συγκρότηση και ανάπτυξη των βασικών μετώπων πάλης που αναφέραμε. Μέσα σε αυτή την πάλη διαμορφώνονται και αναπτύσσονται οι πιο βασικοί ιδεολογικοί, πολιτικοί και οργανωτικοί όροι που δίνουν διεξόδους στην οργή λαού και νεολαίας και θωρακίζουν τα εργατικά-λαϊκά στρώματα από την επίδραση των μαύρων ιδεών και δυνάμεων.

Το ίδιο το σύστημα και τα κόμματά του χρησιμοποιούν και προσβλέπουν στην αξιοποίηση (και την κοινοβουλευτική) των δυνάμεων αυτών για τη στήριξη της πολιτικής τους. Έχοντας ωστόσο και την εμπειρία της Χρυσής Αυγής, διαμορφώνουν όρους ελέγχου των δυνάμεων αυτών (ή και ομηρίας, όπως στην περίπτωση των Σπαρτιατών) ώστε να αποφύγουν ανεπιθύμητες παρενέργειες σε μια περίοδο «εύφλεκτο» και στο κοινωνικό πεδίο και στα κρίσιμα και ανοιχτά γεωπολιτικά ζητήματα.

Η περίπτωση της «Πλεύσης», δίπλα στην ανάδειξη των πιο άθλιων αστικών «αξιακών» χαρακτηριστικών που έχει ως μόρφωμα (με όσα πάρε-δωσε εντός του συμβαίνου), ανέδειξε και τον μοναδικό πολιτικό ρόλο που μπορούσε να υπηρετήσει. Αυτόν του αντιδραστικού μπαλαντέρ που είναι πρόθυμος για κάθε και όποια χρήση απαιτηθεί.

Η **Νέα Αριστερά** είναι ένα κόμμα που βρίσκεται σαφώς πιο δεξιά από εκεί που ξεκινούσε ο ΣΥΡΙΖΑ την πορεία τής ανόδου του. Δεν είναι μόνο ότι είναι το κόμμα υπουργών του Τσίπρα που υπηρέτησαν με συνέπεια την αντιλαϊκή-αντεργατική πολιτική των κυβερνήσεων του και όλες τις επιλογές των ιμπεριαλιστών και του κεφαλαίου. Είναι κυρίως ότι σε αυτή την πολιτική και σήμερα ορκίζονται, εντός των ορίων που θέτει το σύστημα της εξάρτησης και της εκμετάλλευσης συγκροτούν τη διαμαρτυρία τους. Εξάλλου, και η «μεγάλη» πολιτική πρότασή τους σε αυτό που προσβλέπει είναι να γίνουν ο «καταλύτης» και το συμπλήρωμα σε μια συνεργασία ΣΥΡΙΖΑ-ΠΑΣΟΚ. Σε αυτή τη βάση αναζητούν «έγκριση χρησιμότητας» από το σύστημα. Αυτή είναι και η μόνη βάση στην οποία μπορούν να διανοούνται την πολιτική τους προοπτική, που την αντιλαμβάνονται οπωσδήποτε εντός και στο πλαίσιο του επίσημου πολιτικού σκηνικού.

Η ηγεσία του ΚΚΕ συμμετείχε και ακολούθησε όλα αυτά τα χρόνια τη δεξιά - αντιδραστική μετατόπιση του πολιτικού συστήματος. Μετά την κατάρρευση του ΣΥΡΙΖΑ και τον κατακερματισμό του πολιτικού συστήματος που προέκυψε από τις βουλευτικές εκλογές του 2023, η ηγεσία του κόμματος αυτού επιδιώκει να ισχυροποιήσει τον πολιτικό ρόλο της ανταποκρινόμενη στις ανάγκες που τίθενται για την άρχουσα τάξη από τα προβλήματα του πολιτικού συστήματος. Η επιδίωξη αυτή βασίζεται και πηγάζει από το ρεφορμιστικό DNA του κόμματος αυτού και εκδηλώνεται σε όλα τα βασικά πολιτικά και ταξικά ζητήματα:

- Στην «κατάργηση» της ιμπεριαλιστικής εξάρτησης της άρχουσας τάξης, δηλαδή στη συμμόρφωσή του να μην τίθεται το ζήτημα στο οποίο θεμελιώνεται η εξουσία της και παράγει το πλαίσιο που ορίζει την πολιτική της. Η πρόσφατη «κατάργηση» και του ρόλου των ΗΠΑ στη δικτατορία αποτελεί αναβάθμιση αυτής της πολιτικής και γι' αυτό έτυχε μεγάλης προβολής από τα αστικά ΜΜΕ.

- Στην πολιτική στήριξη που παρέχει στην αστική τάξη στον αντιδραστικό της ανταγωνισμό με την αντίστοιχη της Τουρκίας μέσω του θεωρήματος της «τουρκικής επιθεικότητας», που καταλήγει σε μια διαπραγματευτικά χρήσιμη (για την άρχουσα τάξη) «καταγγελία» της «υποχωρητικότητας» της ντόπιας αστικής τάξης.

- Στην υπόκλιση στην αντεργατική-αντιλαϊκή επίθεση απέναντι στην οποία το όριο που θέτει το ΚΚΕ είναι η διαμαρτυρία που θα «εμπέδωσε» στη συνείδηση λαού και νεολαίας την «καταδίκη» της πολιτικής του συστήματος. Σε αυτή τη βάση πρωτοστατεί στην απονεύρωση-αποσυγκρότηση σωματείων και συλλόγων για να μην ξεπερνούν το δικό του πολιτικό όριο, για να μην «ξεφεύγουν» στην κατεύθυνση της πάλης για την ανατροπή της επίθεσης και της διεκδίκησης δικαιωμάτων. Στην ίδια βάση μεθοδεύει την πολιτική και πρακτική διάσπαση των αντιστάσεων (πρόσφατα με φοιτητές-αγρότες-εργαζόμενους), την αποτροπή δηλαδή ακόμα και

στοιχείων συγκρότησης Μετώπου Αντίστασης και Διεκδίκησης απέναντι στην άγρια και γενικευμένη επίθεση. Εξάλλου, η «καταδίκη» συμπληρώνεται από τη βροχή των προτάσεων νόμου στη Βουλή, που απογειώνουν τον κοινοβουλευτικό κρετινισμό και συνθέτουν ένα σοσιαλδημοκρατικό πρόγραμμα που αποτελεί την «πρόταση του ΚΚΕ στο λαό».

Με όλα αυτά η ηγεσία του ΚΚΕ υπηρετεί την ταξική συνεργασία, δηλαδή την ταξική υποταγή στα όλο και πιο στενά όρια που το σύστημα θέτει. Γι' αυτό κερδίζει πολλαπλούς συστημικούς επαίνους και μια κάποια «συνεργασία» με το σύστημα, που έγινε ακόμα πιο φανερή στην περίοδο της πανδημίας και των απαγορεύσεων. Ταυτόχρονα με όλα αυτά επιδιώκει να διαχειρίζεται την εργατική-λαϊκή βάση του παρουσιάζοντας ίσως σαν πιο ισχυρό ατού αυτής της πολιτικής την ισχυροποίησή του στις (κάθε είδους) εκλογές καθώς σε αυτή τη δεξιά πορεία του εισπράττει εκλογικά μέρος του κενού που δημιουργεί η μετατόπιση του ΣΥΡΙΖΑ. Η «ευχέρεια» που η ηγεσία αυτή έχει να προωθεί όλους τους συμβιβασμούς, τις προσαρμογές και τις εικονικές και ψεύτικες επιτυχίες της σε σημαντικό βαθμό οφείλεται στη δορυφοροποίηση στο ρεφορμιστικό και στην κατάσταση παραίτησης και παράλυσης που βρίσκονται οι δυνάμεις της εξωκοινοβουλευτικής Αριστεράς.

Αυτή η πολιτική και η πρακτική της ηγεσίας του ΚΚΕ είναι φανερό ότι είναι όλο και πιο επιζήμια για την υπόθεση της μαζικής πάλης και του κινήματος, ότι αποτελεί βασικό αρνητικό παράγοντα στην υπόθεση συνολικά της αναγκαίας ιδεολογικής πολιτικής και οργανωτικής συγκρότησης της αντικαπιταλιστικής-αντιιμπεριαλιστικής-αντιδιαχειριστικής κατεύθυνσης. Ταυτόχρονα, αυτή η (κατά βάση επιτυχημένη ως τώρα) δεξιά πορεία και προσαρμογή στις δοσμένες συνθήκες που βρίσκεται το πολιτικό σύστημα φέρνει πιο κοντά την ηγεσία του ΚΚΕ στο ενδεχόμενο να χρειαστεί να αναλάβει ρόλο **και** στο κεντρικό πολιτικό επίπεδο. Βεβαίως, θα είναι πριν από όλα ζήτημα του συστήματος να εκτιμήσει και να αποφασίσει αν θα χάσει την άτυπη αλλά πολύτιμη «συγκυβέρνησή» του με την ηγεσία του ΚΚΕ μέσα στους χώρους των εργαζομένων και της νεολαίας για να τη χρησιμοποιήσει στο κεντρικό πολιτικό επίπεδο.

Οι «απαντήσεις» στην αστάθεια

Ένα βασικό συμπέρασμα που προκύπτει από τα παραπάνω είναι ότι η κοινωνικοοικονομική κατάσταση στη χώρα αποτελεί ένα όριο, έναν φραγμό στις επιδιώξεις του συστήματος να συγκροτήσει ένα σταθερό πολιτικό σύστημα με δύο βασικούς πυλώνες που θα παρουσιάζονται σαν «εναλλακτικές» κυβερνητικές λύσεις. Με τη σειρά της αυτή η κοινωνικοοικονομική κατάσταση στην οποία η ταξική πόλωση γίνεται ολοένα οξύτερη **και** λόγω του διαρκούς υποβιβασμού των μεσαίων κοινωνικών στρωμάτων, δεν μπορεί να ανακοπεί, πολύ περισσότερο να εξομαλυνθεί. Τροφοδοτείται διαρκώς από τον

παρασιτισμό και το μεταπρατισμό της άρχουσας τάξης, από το βάθεμα της εξάρτησης και των συνεπειών της εξάρτησης σε όλα τα ζητήματα. Αυτή η φύση, αυτός ο χαρακτήρας της άρχουσας τάξης στις σημερινές συνθήκες της διεθνούς κρίσης και της κλιμάκωσης των ιμπεριαλιστικών ανταγωνισμών παράγει διαρκώς όρους πολιτικής αστάθειας. Όχι μόνο στη βάση των κοινωνικών-οικονομικών δεδομένων που δημιουργεί, αλλά και **«απευθείας» στο πολιτικό σύστημα**, στη βάση της μεγάλης εμπλοκής και χρήσης της χώρας στο γεωπολιτικό-πολεμικό πεδίο που διαμορφώνουν οι ιμπεριαλιστικοί ανταγωνισμοί, επεμβάσεις και πόλεμοι στην περιοχή.

Συνεπώς, δεν είναι ορατή μια ανασύλωση-σταθεροποίηση του πολιτικού συστήματος. Η άρχουσα τάξη θα συνεχίσει να πορεύεται με κουτσό και ασταθές πολιτικό σύστημα, ανεξάρτητα από τις ειδικότερες και συγκεκριμένες μορφές που αυτό θα παίρνει. Επιπλέον, η κατάσταση αυτή μπορεί και να γίνει χειρότερη, να αντιμετωπίσει κι άλλες περιπλοκές, αφού, όπως αναφέραμε, και το «καλό πόδι» του πολιτικού συστήματος (η ΝΔ) αντιμετωπίζει σημαντικά προβλήματα.

Βεβαίως η άρχουσα τάξη και τα κόμματά της και συνολικά το σύστημα της εξάρτησης και της εκμετάλλευσης, με τα κέντρα του μέσα και έξω από τη χώρα, κάθε άλλο παρά παραιτείται! Θα συνεχίσει να κάνει (μέσα στο πλαίσιο των αδιεξόδων του και των αντιδραστικών αντιφάσεων του) όσα μπορεί:

- Να κατασκευάζει και να σερβίρει «αφηγήματα» για «ανάπτυξη και σταθερότητα» την ίδια μέρα που θα έχουν διαψευστεί τα προηγούμενα που κυκλοφόρησε, επιμένοντας πως αυτή η άρχουσα τάξη με τους πάτρωνές της και τα δεσμά τους είναι ο μόνος δρόμος που έχει να ακολουθήσει ο λαός και η νεολαία της χώρας.

- Να «παράγει» κάθε λογής κομματίδια και μορφώματα που για ένα βραχύ διάστημα θα αναλαμβάνουν αντιδραστικούς ρόλους συμπλήρωσης του πολιτικού συστήματος, ακόμα και των κυβερνητικών λύσεων που έζηθεν και άνωθεν θα προκρίνονται.

- Να επιδιώκει μεγαλύτερα και πιο «φιλόδοξα μερέμια» του πολιτικού συστήματος (όπως π.χ. τη συνεργασία-συνένωση ΣΥΡΙΖΑ-ΠΑΣΟΚ) και να τα παρουσιάζει με τις πιο στομφώδεις –αλλά διαρκώς πιο δεξιές– μεγαλοστομίες, παρόλο που τα βασικά κέντρα έχουν επίγνωση των μικρών ορίων, της μικρής εμβέλειας που μπορούν να έχουν (και) αυτές οι επιδιώξεις.

- Να διαμορφώνει συνολικά ένα πολιτικό σύστημα ολοένα και πιο αντιδραστικό. Ένα πολιτικό σύστημα στο οποίο όλοι οι συντελεστές του, μόνιμοι και προσωρινοί, «σοβαροί» και γραφικοί, θα βομβαρδίζουν λαό και νεολαία νυχθημερόν με αντιδραστικά κηρύγματα, με «πολύμορφα» καλέσματα παραίτησης και υποταγής.

Στα προηγούμενα μπορούν να προστεθούν και μια σειρά άλλα που όλα μαζί συνιστούν την πολιτική ισχύ του συστήματος.

Να προστεθεί ο ρόλος των ΜΜΕ, έντυπων και ηλεκτρονικών, που η εξέλιξη τους και η αυξανόμενη (στα ηλεκτρονικά) «ποικιλία» τους είναι τέτοια και τόσο ώστε να γίνονται διαρκώς πιο κυνικά όργανα-απολογητές του συστήματος του κέρδους, της εκμετάλλευσης, της κοινωνικής βαρβαρότητας και της υποτέλειας.

Να προστεθεί ο ρόλος των λεγόμενων “social media” που μάλλον και οι πιο αφελείς αντιλαμβάνονται πλέον ότι δεν είναι γενικά «της κοινωνίας». Ότι είναι μέσα της **συγκεκριμένης (καπιταλιστικής) κοινωνίας**. Και γι’ αυτό δεν «δόθηκαν» στο λαό και στη νεολαία για να χειραφετηθούν, αλλά για να υπηρετήσουν τα αφεντικά αυτής της συγκεκριμένης κοινωνίας. Γι’ αυτό προωθούνται ως εργαλεία που θα συμβάλλουν στην αποξένωση, στην απομάκρυνση όχι μόνο από το συλλογικό αλλά ακόμα και από το επίπεδο της συντροφιάς και της παρέας. Και γι’ αυτό βέβαια τα ποτάμια που κυκλοφορούν μέσα στις οπτικές ίνες τους κυριαρχούνται από τα μηνύματα, τις «αξίες» και τις αντιλήψεις που παράγονται και διαμορφώνονται από το σύστημα και τους κάθε λογής και επιπέδου “influencers” του.

Να προστεθεί επίσης ο ρόλος της Εκκλησίας που όσο κουτσαίνει και απαξιώνεται το πολιτικό σύστημα τόσο βαρύτερος χρειάζεται –για το σύστημα– να γίνεται. Για να συνδράμει πιο αποφασιστικά με τα «θεία θεωρήματά» της στο σκοταδιισμό, στην απαξίωση του εργατή, του μετανάστη, της γυναίκας, της ίδιας της ζωής. Για να συμβάλει δηλαδή πιο αποφασιστικά με τους πολυπλόκαμους μηχανισμούς της και τα «μοντέρνα στέκια της» στην καπιταλιστική βαρβαρότητα και στο προσκύνημα των μεγάλων ιμπεριαλιστικών αφεντάδων. Κάπως έτσι έφτασε το «μεγάλο κόμμα της» (η «Ιερά Σύνοδος») να αποκτήσει και «παράρτημα» μέσα στη Βουλή.

Ωστόσο το σύστημα κρίνει –και σωστά– ότι η πολιτική ισχύς που συγκροτούν όλα τα προηγούμενα δεν του είναι αρκετή. Δεν του είναι αρκετή για να αντιμετωπίσει την κύρια και βασική απειλή της πολιτικής του σταθερότητας (όποια σήμερα έχει), την απρόσκοπτη συνέχεια της άγριας επίθεσής του (και οπωσδήποτε όχι την «αντιστροφή» της, όπως λέει και ο Στουρνάρας), τη διάθεση της χώρας στα πολεμικά σχέδια των ιμπεριαλιστικών αφεντικών της. Η (πραγματική) αυτή απειλή δεν είναι άλλη από την ανάπτυξη της μαζικής πάλης λαού και νεολαίας με όλους τους (επίσης πραγματικούς) μεγαλύτερους κινδύνους για το σύστημα που αυτή μπορεί να δημιουργήσει. Τη «συνάντηση» μαζών με την αντικαπιταλιστική-αντιιμπεριαλιστική-αντιδιαχειριστική κατεύθυνση. Τη συγκρότηση οργάνων πάλης εργαζομένων και νεολαίας. Τη διαμόρφωση όρων Μετώπου Αντίστασης και Διεκδίκησης που θα αντιπαρατάσσεται με έναν πιο συνολικό τρόπο με την πολιτική του συστήματος. Την ανάδειξη και ενίσχυση μέσα σε όλη αυτή την πορεία της επαναστατικής κομμουνιστικής κατεύθυνσης, της κατεύθυνσης της αναμέτρησης με το σύστημα.

Απέναντι σε αυτή την απειλή και τους κινδύνους που

γεννά, το κουτσό και απαξιωμένο πολιτικό σύστημα, για να υπηρετήσει το σύστημα του εξαρτημένου καπιταλισμού, οχυρώνεται με την **πολιτική της φασιστικοποίησης** και με την ακατάπαυτη ένταση του **αντικομμουνισμού**.

Πάντα και παντού το καπιταλιστικό σύστημα θεμελιώνεται στη βία, στην καταπίεση της εργατικής τάξης και των λαϊκών μαζών. Ακριβώς επειδή είναι ένα σύστημα ταξικό, ακριβώς επειδή η αναπαραγωγή του βασίζεται στην εκμετάλλευση της εργατικής τάξης και στη ληστεία του εργαζόμενου λαού, η βία και η καταπίεση είναι βασικό και μόνιμο συστατικό του. Σε κάθε χώρα, σε κάθε περίοδο, όσο «ανθηρή» και «στέρεη» και αν είναι. Πάντα και παντού οι όροι οργάνωσης και πάλης των μαζών, οι ελευθερίες τους και τα δημοκρατικά τους δικαιώματα περιστέλλονται και καταστέλλονται ώστε να εξασφαλίζεται η ελευθερία των εκμεταλλευτών, ώστε να διασφαλίζεται η κυριαρχία και η εξουσία της άρχουσας τάξης.

Στη χώρα μας (και όχι μόνο στη χώρα μας) εδώ και χρόνια βρισκόμαστε σε μια σταθερή πορεία κλιμακούμενης περιστολής και κατάργησης όλων αυτών των δικαιωμάτων των μαζών. Δεν πρόκειται για μια «αντιδημοκρατική εκτροπή», όπως - το λιγότερο αποπροσανατολιστικά - ισχυρίζονται δυνάμεις της εξωκοινοβουλευτικής Αριστεράς, καλλιεργώντας τις χειρότερες αυταπάτες για έναν «δημοκρατικό καπιταλισμό» στις σημερινές συνθήκες. Πρόκειται για μια πολιτική του συστήματος (και όχι κάποιας κυβέρνησής του ή τάσης του) που αποτελεί **αναγκαίο συνοδό** της συνολικής πολιτικής του στις δοσμένες συνθήκες κρίσης φτώχειας, εξαθλίωσης και μετατροπής της χώρας σε πολεμικό προπύργιο των ΗΠΑ-NATO. Πρόκειται για μια πολιτική που αποτελεί **πια οργανικό τμήμα** της συνολικής πολιτικής του συστήματος με την οποία εκτός των άλλων επιχειρεί να «αντισταθμίσει» όσα πλέον δεν έχει:

- Τα μεσοστρώματα, που λειτουργούσαν ως «μαξιλάρια» απορρόφησης των ταξικών κραδασμών των από κάτω, ενώ σήμερα γίνονται τα ίδια αυτά μεσοστρώματα παράγοντας που τροφοδοτεί την πολιτική αναστάτωση και την πολιτική αστάθεια.

- Τα δύο ισχυρά κόμματα που άθροιζαν ποσοστά πάνω από 80% στις βουλευτικές εκλογές και με ισχυρούς μηχανισμούς και δίκτυα δυνάμεων σε σωματεία, φοιτητικούς συλλόγους, δήμους, περιφέρειες.

- Την πολύ πιο ισχυρή από σήμερα δυνατότητα των δυνάμεων του συστήματος να παρουσιάζονται σαν «ηγασίες» σε Συνομοσπονδίες, Ομοσπονδίες, Εργατικά Κέντρα και να έχουν αυξημένο διαμεσολαβητικό ρόλο για την αφομοίωση-εκτόνωση των εργατικών-λαϊκών διαθέσεων. Σήμερα η διαμεσολάβηση σχεδόν δεν είναι ανεκτή γιατί αφενός το σύστημα δεν θέλει ούτε ψίχουλα να δώσει και αφετέρου γιατί το «έθιμο» της κάρυφας, π.χ., μιας απεργίας για τον προϋπολογισμό μπορεί στις σημερινές συνθήκες να αποδειχτεί «παιχνίδι με τη φωτιά». Γι' αυτό και οι εργατοπατέρες του συστήματος έχουν βρεθεί στη σημερινή κατάσταση πλήρους

απαξίωσης από τον κόσμο της δουλειάς και αναζητούν ρόλο στις σημερινές συνθήκες.

Όλες αυτές οι «κανονικότητες» λοιπόν δεν ισχύουν πλέον και «αντικαθίστανται» από την πολιτική της φασιστικοποίησης. Την πολιτική που θέτει απαγορευτικούς όρους για την πραγματοποίηση μιας διαδήλωσης, μιας απεργίας και ορίζει ως «παράνομη» την προπαγάνδισή της απεργίας. Την πολιτική που έχει δηλωμένο με το «νόμο» το στόχο της κατάργησης του σωματείου και του φοιτητικού συλλόγου, την απαγόρευση του ταξικού και αγωνιστικού συνδικαλισμού. Την πολιτική που με ιδιαίτερη λύσσα κυνηγά και διώκει τους νέους και τις νέες. Στα πάρκα και στις πλατείες. Στα σχολεία και στις σχολές, με εισβολές ένοπλων πραιτοριανών και με συντεταγμένες δυνάμεις από Διευθύνσεις και Πρυτανείες. Την πολιτική που καταργεί το Άσυλο, που απαγορεύει τη διακίνηση ιδεών και την αφισκοκόλληση παντού. Την πολιτική των μαζικών δικαστικών διώξεων αγωνιστών (ακόμα και γιατί «έκφρασαν γνώμη»!) και με «αποδεικτικά στοιχεία» την προκήρυξη που διακινούσαν (όπως συμβαίνει στον Πειραιά). Την πολιτική που σχεδόν ανακαλεί απόφαση δικαστηρίου (Κολωνός) γιατί δεν θα είναι καταδικαστική. Την πολιτική που τσαλαπατά και φυλακίζει μαζικά μετανάστες και πρόσφυγες και απαγορεύει στον ημεδαπό να κάθεσαι στο ίδιο παγκάκι και να συζητά με τον μετανάστη χωρίς την «άδεια των Αρχών». Την πολιτική που διώκει την παιστινιακή σημαία και ορίζει «εκτός συνταγματικού τόξου» τη θέση ενάντια στην ιμπεριαλιστική εξάρτηση, ενάντια στους φονιάδες των λαών.

Η πολιτική αυτή έχει χρόνια πίσω της. Τη μάθαμε και τη ζήσαμε και στις πιο μεγάλες της κλίμακες. Όταν το Δεκέμβριο του 2008 «συζητήθηκε το ενδεχόμενο» να χρησιμοποιηθεί στρατός για την αντιμετώπιση της νεολαιίστικης έκρηξης. Όταν ανακοινώνονταν στρατιωτικές ασκήσεις «αντιμετώπισης πλήθους» μέσα σε πόλεις. Όταν τα Wikileaks «μας ενημέρωναν» για την απαίτηση των ΗΠΑ να πάψουν οι σχολές να είναι χώροι αγωνιστικής συγκρότησης της σπουδάζουσας νεολαίας. Όταν ο «Αστυνομικός Διευθυντής» στη διάρκεια της πανδημίας αποφάσιζε την «απαγόρευση των συναθροίσεων 3 ατόμων και άνω καθ' άπασα την επικράτεια». Έτσι φτιάσαμε στην ψήφιση του νόμου για τους νέους ποινικούς κώδικες, και βέβαια η πολιτική αυτή θα συνεχιστεί ως βασική συνιστώσα της πολιτικής και των αναγκαιοτήτων του συστήματος.

Μαζί της θα συνεχιστεί και ο αντικομμουνιστικός οχετός. Ένας οχετός που έχει και «εξωσυστημικούς» αναμεταδότες καθώς δυνάμεις που αναφέρονται στην Αριστερά και βέβαια η αναρχοαυτονομία γοπεύονται από τις πιο χυδαίες παραχάξεις της Ιστορίας της πάλης των εργατών και των λαών και από τις «ριζοσπαστικές αναζητήσεις» διανοουμένων που βρίσκονταν στις καταστάσεις μισθοδοσίας της CIA. Σε κάθε περίπτωση -και ενώ είναι αναγκαίο ένα σταθερό ιδεολογικό και πολιτικό μέτωπο στον αντικομμουνισμό- αυτή η συστημική υστερία που θέλει να «προφυλάξει τις κοινωνίες από

τον κομμουνιστικό κίνδυνο» είναι μια ομολογία ότι αυτό που πτιήθηκε χρειάζεται να ανασυγκροτηθεί και να νικήσει. Γιατί η κομμουνιστική επαναστατική κατεύθυνση αποτελεί τη μοναδική πραγματική διέξοδο από το σημερινό ζόφο.

Ας ολοκληρώσουμε την ενότιτα αυτή με μια σύντομη αλλά θεωρούμε βασική πολιτική επισήμανση σχετικά με τη φασιστικοποίηση. Το σύστημα με την πολιτική αυτή περίπου θέλει «να καταργήσει την ταξική πάλη»! Φυσικά αυτό δεν μπορεί να συμβεί, όπως δείχνει η ίδια η κοινωνική και πολιτική πραγματικότητα. Οι απαγορευμένες διαδηλώσεις, καταλήψεις, απεργίες γίνονται ξανά και ξανά, θωρακισμένες από το δίκιο τους και τη μαζικότητά τους. Η υπεράσπιση των δικαιωμάτων των μαζών στην οργάνωση και στην πάλη είναι υπόθεση της πάλης τους και θα κρίνεται μέσα σε αυτήν και με αυτήν. Με τους αγώνες που υπερασπίζονται δικαιώματα και διεκδικούν κατακτήσεις απέναντι στην άγρια καπιταλιστική επίθεση. Με τους αγώνες ενάντια στην ιμπεριαλιστική εξάρτηση, ενάντια στον ιμπεριαλισμό, σε αλληλεγγύη με τους λαούς της περιοχής, τους λαούς όλου του κόσμου.

Δ. ΓΙΑ ΤΗΝ ΚΑΤΑΣΤΑΣΗ ΣΤΗΝ ΑΡΙΣΤΕΡΑ ΚΑΙ ΤΟ ΚΙΝΗΜΑ

Στο μεγάλο αυτό ζήτημα τα τελευταία χρόνια επιδρούν ταυτόχρονα και προς αντίθετες κατευθύνσεις δύο βασικά παράγοντες. Από τη μια οι εξελίξεις στο κεντρικό πολιτικό σκηνικό και με επίκεντρο τα διαδραματιζόμενα στον ΣΥΡΙΖΑ. Από την άλλη, η ολοένα μεγαλύτερη ένταση της επίθεσης, οι εξελίξεις στην περιοχή (άδικος πόλεμος στην Ουκρανία, σιωνιστική σφαγή στην Παλαιστίνη) και τα μεγάλα αδιέξοδα, ερωτήματα και αγωνίες που όλα αυτά φέρνουν στη ζωή της νεολαίας και του εργαζόμενου λαού. Ας καταγράψουμε λοιπόν βασικά στοιχεία και ζητήματα που παράγουν αυτές οι επιδράσεις.

1. Όσο αποτελεσματικά υπηρέτησε ο ΣΥΡΙΖΑ τις επιδιώξεις της άρχουσας τάξης και του ιμπεριαλισμού και την επιτάχυνση της δεξιάς πορείας του πολιτικού συστήματος ως κυβέρνηση και ως αξιωματική αντιπολίτευση (2019-23), το ίδιο και περισσότερο αποτελεσματικά υπηρέτει τις ίδιες δυνάμεις και την ίδια κατεύθυνση με την κατεδάφισή του. Η αποτυχία του ως κόμμα και τα αδιέξοδα του κόμματος αυτού όχι μόνο δεν χρεώνονται εκεί που πραγματικά ανήκουν (στην πολιτική που υπηρέτησε και στα αδιέξοδα του συστήματος) αλλά αντίθετα σαν «αιτίες» τους παρουσιάζονται τα υποτιθέμενα «αριστερά χαρακτηριστικά» που τάχα το κόμμα αυτό είχε. Λαός και νεολαία βομβαρδίζονται με μια καταγιγιστική προπαγάνδα από όλες τις πλευρές και δυνάμεις του συστήματος που επανεκδίδει το «τέλος της Ιστορίας» αλλά ελληνικά, που διακηρύσσει πως η Αριστερά είναι συνώνυμο του τυχοδιωκτισμού και μόνο δεινά μπορεί να φέρνει για το λαό και τη χώρα.

Το «μάθημα» προς τον προοδευτικό κόσμο της χώρας συνεχίζεται με το εγχείρημα της οικοδόμησης του «άλλου κόμματος» που επιχειρεί ο Κασσελάκης, με το οποίο το «δίετρο» βάζει στην άκρη κάθε έννοια συλλογικότητας, συμμετοχής και κοινής πάλης και αποθεώνεται η πιο χυδαία εκδοχή της αστικής έννοιας του κόμματος. Η «αυτοκριτική» Τσίπρα (στο συνέδριο της «Καθημερινής») είναι άλλη μια μεγάλη υπόκληση στα σημερινά όρια και απαιτήσεις του συστήματος, που σπρώχνει τους επιγόνους του ακόμα πιο δεξιά.

Τελικά, με όλα αυτά το σύστημα «αποφαινεται»: Ο λαός μπορεί να είναι μόνο ψηφοφόρος, αυτή είναι η μόνη πολιτική πράξη που δικαιούται να κάνει ακόμα και στο επίπεδο του (όποιου) κόμματός του. Επιπλέον, όμως, και στο επίπεδο της ψήφου, η μόνη δυνατή (και πολιτικά επιτρεπτή) επιλογή του είναι αυτή που (ξεκινώντας από την ακροδεξιά, ενδεχομένως και τις φασιστικές δυνάμεις) μπορεί να «φτάνει» ως αυτό που ονομάζεται σήμερα «κεντροαριστερά». Με άλλα λόγια, το σύστημα επιδιώκει να επιβάλει τον εαυτό του σαν «μονόδρομο» για το λαό, να χρησιμοποιήσει τα δικά του αντιδραστικά πολιτικά αδιέξοδα ως «καύσιμο» για τη συνέχιση της αντιδραστικής πορείας του πολιτικού συστήματος.

2. Στο χώρο του εξωκοινοβουλίου από το 2015 και μετά (με την «προσαρμογή» του ΣΥΡΙΖΑ και την ανάδειξή του σε φορέα της επίθεσης και υπηρέτη της ιμπεριαλιστικής εξάρτησης) εξελίσσεται μια κατάσταση κατακερματισμού και εκφυλισμού δυνάμεων, που «σφραγίζεται» από μια δεξιά πορεία σε θέσεις και επιλογές.

Μια πορεία που τα δεξιά της πολιτικά χαρακτηριστικά εκδηλώνονται σε όλα τα βασικά ζητήματα και επίπεδα. Ευθεία (αλλά και έμμεση) στοίχιση στο ρεφορμισμό (ΚΚΕ). Θέσεις (ή απουσία θέσεων και περίσσειμα ομορτυνισμών) για τον πόλεμο στην Ουκρανία και στο Παλαιστινιακό. Πλατφόρμες «αντιμετώπισης» της ακρίβειας με ΑΤΑ και εθνικοποιήσεις. «Πλατιά» εκλογική συγκόλληση στις τοπικές εκλογές (με δοσμένη την αδυναμία στοιχειώδους συμπίεσης από τις ίδιες δυνάμεις στο κίνημα) και αθόρυβη αποδοχή («χάριν της ενότιτας») της στήριξης του ΠΑΣΟΚ («χωρίς αυταπάτες») στο Δήμο της Αθήνας. Κλιμακούμενος και γενικευμένος διαγωνισμός τραμπουκισμών και πραξικοπημάτων στο φοιτητικό κίνημα και στους συλλόγους, όπου παράλληλα υμνείται ο «πρωτοπόρος ρόλος»... των καθηγητών και καταπίνεται η πλε-ξεταστική...

Όλα αυτά και πολλά άλλα ανάλογα μαζί με μια στάση ανυποληψίας στο επίπεδο του κινήματος αναδεικνύουν μια διαρκώς πιο αρνητική εικόνα και κατάσταση των δυνάμεων αυτών. Για το καθένα από αυτά τα πολιτικά ζητήματα υπάρχουν ανάλογες πολιτικές στάσεις και επιλογές στα (πολλά) προηγούμενα χρόνια, αφού αποτελούν εκφράσεις του ιδεολογικοπολιτικού τους πυρήνα. Ταυτόχρονα, ωστόσο, είναι φανερό πως έχουν μειωθεί έως μηδενισμού τα όποια αγωνιστικά και κινηματικά ανακλαστικά είχαν –κάποιες έστω– οι

δυνάμεις αυτές. Πως έχει επικρατήσει η πολιτική ουράς στις θέσεις και αντιλήψεις του καθεστωτικού ρεφορμισμού. Πως στο σύνολό τους οι δυνάμεις αυτές έχουν ακολουθήσει τη δεξιά μετατόπιση του επίσημου πολιτικού συστήματος.

Η αιτία για αυτή τη νέα κατάσταση βρίσκεται στην ήττα των αυταπατών του κυβερνητισμού τους. Ακόμα χειρότερα, η αιτία βρίσκεται στο ότι **δεν θέλουν και δεν μπορούν** να βγάλουν τα συμπεράσματα που απαιτούνται από την ήττα αυτή και στην πραγματικότητα αυτό που αναζητούν είναι μια νέα φόρμα ανασύστασης των αυταπατών τους. Ακριβώς γιατί τα συμπεράσματα που απαιτούνται σημαίνουν να αρνηθούν την ίδια τη βάση της συγκρότησής τους και να διαμορφώσουν μια νέα βάση. Μια βάση που να ανταποκρίνεται στα πραγματικά δεδομένα του καπιταλιστικού-ιμπεριαλιστικού συστήματος, στα πραγματικά δεδομένα της κατάστασης στη χώρα και στην κοινωνία.

Όμως αυτά τα δεδομένα θα έδειχναν έναν άλλο, πολύ πιο μακρύ δρόμο από αυτόν που σκιαγραφούν οι εκλογικές εκτινάξεις, οι... προγραμματισμένες δυαδικές εξουσίες και μια «εργατική τάξη» που εκτείνεται ως τα πολύ ψηλά στρώματα των μισθωτών. Επιμένουν λοιπόν να «αναλύουν» έναν «καπιταλισμό» που «δεν έχει» ιμπεριαλισμό (ο οποίος αποτελεί μεγάλη περιπλοκή και καθυστέρηση στο δρόμο για τον κομμουνισμό...), έναν «καπιταλισμό» «έτοιμο» να βγάλει από τα σπλάχνα του τον κομμουνισμό. Οι «νοθεύσεις» που στο σχέδιο αυτό επιβάλλει η... πραγματικότητα (λόγου χάρη Παλαιστινιακό) ξεπερνιούνται με ακροβασίες και υπεκφυγές για να αναζητηθεί ο (σύντομος) δρόμος προς το κεντρικό πολιτικό σκηνικό. Η ΑΡΙΣ «τον βρήκε» στο ΚΚΕ, η ΑΡΑΣ στη ΛΑΕ και στο ΜέΡΑ25, ενώ το ΝΑΡ που «καθυστερεί» (παρόλο που έχει το ΣΕΚ να το έλκει στα πιο αποφασιστικά βήματα...) γίνεται πλατφόρμα κινηματισμού και επιχειρεί να ανακόψει τις απώλειές του με ένα «κομμουνιστικό πρόγραμμα» που σφραγίζεται από τη θεωρία της ανάπτυξης των παραγωγικών δυνάμεων.

Όλα αυτά βρίσκονται «πίσω» από την κατάσταση πολιτικής ρευστοποίησης εντός και μεταξύ των δυνάμεων αυτών που γίνονται όλο και πιο πολιτικά ευάλωτες στο ΚΚΕ (παρά τη μεγάλη δεξιά μετατόπισή του), ενώ ταυτόχρονα «επικοινωνούν» και χάνουν δυνάμεις προς την αναρχία/αυτονομία/ακτιβισμό. Είναι πολύ χαρακτηριστικό ότι ενώ βρισκόμαστε στο 2024 και παρόλα όσα έχουν εξελιχθεί και συνεχίζουν να εξελίσσονται στον ΣΥΡΙΖΑ, οι δυνάμεις αυτές ασκούν (στην πραγματικότητα από δεξιά) κριτική στο ΚΚΕ που «δεν σπύριξε το ΟΧΙ στο δημοψήφισμα του 2015»! Πρόκειται για την πιο τρανταχτή εκδήλωση του αγκιστρώματός τους στη χίμαιρα που «έζησαν» όταν θεώρησαν ότι θα αναδειχτούν ως η «αντικαπιταλιστική δύναμη» που θα σπρώξει την «ταλαντευόμενη μεταβατική» κυβέρνηση προς την υλοποίηση του προγράμματός τους.

Όλα αυτά είναι οι αιτίες του εκφυλισμού της κοινής δράσης, οι αιτίες που όχι μόνο δεν ευοδώνονται οι όποιες

προσπάθειες για συντονισμό, αλλά που δεν υπάρχουν καν οι όροι μιας ουσιαστικής, δημοκρατικής, ανοιχτής και διάζωσης συζήτησης ενόψει των προσπαθειών για συντονισμό και κοινή δράση. Οι όποιες εξαιρέσεις στην κατάσταση αυτή (π.χ. στη Θεσσαλονίκη) οφείλονται σε ιδιαίτερους όρους και δεν αναιρούν τις γενικές πολιτικές αιτίες της.

Μέσα σε αυτές τις αιτίες βρίσκεται και η αντίληψη και η στάση του Μ-Λ ΚΚΕ που στη βάση της γενικής του λαθεμένης θεώρησης για τη συγκρότηση κόμματος και κομμουνιστικού κινήματος αρνείται και εναντιώνεται σε κάθε προσπάθεια κοινής δράσης, κοινής κινηματικής πρωτοβουλίας, όσο κραυγαλέα και αν είναι η αναγκαιότητά της. Αντί για αυτές υποτίθεται πως «περιμένει» αποφάσεις των ΓΣΕΕ-ΑΔΕΔΥ για να υπάρξουν κινητοποιήσεις και αγώνες, σαν να μην έχει αντιληφθεί τίποτα από τις πολιτικές συνθήκες που έχει επιβάλει το σύστημα! Διασφαλίζει έτσι την «καθαρότητα» του και υπερασπίζεται τον «συνολικό του πολιτικό λόγο» ενώ ταυτόχρονα έχει τις γνωστές επιλογές σε εκπαιδευτικούς και φοιτητές, στους οποίους εκτός από τα άλλα έχει τη θέση της μη-κατάθεσης πολιτικών πλαισίων στις ΓΣ των Φ.Σ.

3. Στην αντίθετη κατεύθυνση από αυτή που δείχνουν τα προηγούμενα δύο σημεία βρίσκονται οι διαπιστώσεις που καταγράφουμε στο σημείο αυτό.

α) Μαζικές έως και πολύ μαζικές ήταν οι διαδηλώσεις των τελευταίων μηνών. Στο Πολυτεχνείο, στην (απογευματινή) διαδήλωση της 6^{ης} Δεκεμβρίου (χωρίς τη συμμετοχή του ΚΚΕ), στην απεργία της 28/2, πολλές χιλιάδες λαού και νεολαίας βρέθηκαν στους δρόμους στην Αθήνα και σε όλη τη χώρα. Αξιόλογη μαζικότητα είχαν και αρκετές διαδηλώσεις για το Παλαιστινιακό. Με τη δοσμένη κατάσταση των δυνάμεων που αναφέρονται στην Αριστερά, χωρίς στην πραγματικότητα σωματεία και μαζικές διαδικασίες σε χώρους δουλειάς, γειτονιάς κ.λπ., με σταθερά ενεργοποιημένη την κρατική τρομοκρατία (μέχρι και εκρηκτικός μηχανισμός εμφανίστηκε στο κέντρο της Αθήνας...), αυτή η μαζική συμμετοχή έχει ιδιαίτερη σημασία. Ακόμα περισσότερη σημασία όμως έχει μια επισήμανση που ήδη σε άλλες ευκαιρίες έχουμε κάνει. Σε αυτές τις μαζικές διαδηλώσεις, μπλοκ χιλιάδων νέων και εργαζομένων πορεύονται με συνθήματα που είναι στην πραγματικότητα αντίθετης πολιτικής γραμμής και κατεύθυνσης από αυτή που έχουν οι πολιτικές δυνάμεις που «έχουν» τα μπλοκ αυτά!

Η φωνή της μαζικής πάλης δεν μπορεί να εκφραστεί με τη γραμμή και τις φαινές των δυνάμεων του συμβιβασμού, του κυβερνητισμού και των κοινοβουλευτικών αυταπατών. Η αγριότητα και η πυκνότητα των εξελίξεων στην περιοχή και στη χώρα δεν μπορεί να βρει απάντηση στο επίπεδο της μαζικής πάλης από τις δυνάμεις αυτές που εξάλλου αναζητούν αλλά δεν βρίσκουν ένα κάποιο «αφήγημα» που να είναι διακριτό από την υπεράσπιση του εθνικοαπελευθερωτικού παλαιστινιακού αγώνα, από την καταγγελία

των ιμπεριαλιστών που με «το αίμα των λαών τα σύνορα χαράζουν», από την «αντίσταση και πάλη που είναι ο μόνος δρόμος για το λαό και τη νεολαία».

Επιπλέον, είναι επίσης στοιχείο «των καιρών» ότι ομάδες από το χώρο της αναρχίας αυτοπροσδιορίζονται ως «αναρχοκομμουνιστικές». Ενώ από τη μια για μας είναι προφανής η αντίφαση του όρου, οφείλουμε ταυτόχρονα να αξιολογήσουμε ότι στις δοσμένες συνθήκες οι ομάδες αυτές δεν καλύπτονται από τα (μικρο)αστικού χαρακτήρα θεωρήματα του αναρχισμού και αναζητούν –και παρά τον αντικομμουνισμό που επικρατεί- δάνεια ή και μια άλλη βάση στήριξης της υπόστασής τους.

β) Η «εισβολή» δεκάδων χιλιάδων φοιτητών στο πεδίο του μαζικού αγώνα είναι ένα δεδομένο που πρέπει να αξιολογηθεί πολιτικά ως ένα ζήτημα που δεν αφορά «μόνο» το Φ.Κ. αλλά συνολικά τις διεργασίες και τις αναζητήσεις στην «αφανή» (και «απολίτικη») μάζα της νεολαίας και συνολικά στο λαό (που «δεν καταλαβαίνει»). Πρόκειται για μια «εισβολή» που έγινε και γίνεται με όρους μαζικών ΓΣ των ΦΣ, από τους οποίους το σύστημα είχε υποτίθεται «ξεμπερδέψει» με όλα τα μέτρα που προώθησε το προηγούμενο διάστημα. «Πίσω» από αυτήν την εισβολή που είχε και έχει ισχυρό κίνητρο να εκδηλωθεί την κεντρική επίθεση του συστήματος (ιδιωτικά ΑΕΙ), βρίσκεται η συσώρευση όρων αγανάκτησης και αποστροφής. Όροι που αφορούν αυτά που ζει η σπουδάζουσα νεολαία και τη δικιά της ζωή στην κοινωνία και στην περιοχή, αλλά και όροι που αφορούν το μαύρο μέλλον που το σύστημα της έχει ορίσει ως προοπτική.

Σε κάθε περίπτωση, αυτή η εισβολή ήταν σχεδόν για όλους απροσδόκητη. Η κυβέρνηση θεωρούσε πως η αδράνεια των 15 και περισσότερων χρόνων, τα χτυπήματα στους Φ.Σ. και το φοιτητικό συνδικαλισμό μαζί με τον εκβιασμό της εξεταστικής ήταν αρκετά για να περάσει εύκολα το νόμο της. Ανάλογες θεωρούμε ότι ήταν και οι εκτιμήσεις του ΚΚΕ, που με την ΚΝΕ πρώτη δύναμη στα ΑΕΙ «όφειλε» να διοργανώσει μια διαμαρτυρία. Μια διαμαρτυρία σύντομης διάρκειας και μικρής κλίμακας, που θα ήταν ελεγχόμενη και θα έμπαινε και αυτή στο «εκλογικό ταμείο» ενόψει φοιτητικών εκλογών και ευρωεκλογών. Η γραμμή του και η στάση του (στις σχολές που ελέγχει πλήρως δεν υπήρξαν καταλήψεις) αυτόν το σχεδιασμό απηχούσε από την αρχή.

Οι δυνάμεις του εξωκοινοβουλίου μπήκαν βέβαια στην κίνηση του κόσμου μέσω των ΕΑΑΚ, αλλά με βάση τα χαρακτηριστικά τους ταυτόχρονα την υπονόμειναν. Δεν διανοούνταν το προχώρημα του αγώνα χωρίς τη στοίχιση ή τουλάχιστον τη σύμπλευση με το ΚΚΕ και την ΚΝΕ, προσέβλεπαν σταθερά στη νομιμοποίηση και στήριξη του από το καθηγητικό κατεστημένο. Αυτούς τους συμβιβασμούς τους –με άθλιες μεθοδεύσεις και πρακτικές- έβαλαν απέναντι στην ανάγκη πολιτικής χειραφέτησης των αγωνιζόμενων μαζών και απέναντι στην ανάγκη της ενιαίας και δημοκρατικής έκφρασης των ΦΣ και του ΦΚ.

Η φοιτητική μάζα ωστόσο ξεπέρασε όλα τα αρνητικά δεδομένα, όλες τις μεθοδεύσεις, τους εκβιασμούς και την ανοιχτή τρομοκρατία και καταστολή, ώστε ο αγώνας να υπάρξει και να ξεδιπλωθεί σαφώς πιο πέρα από τις κυρίαρχες (τουλάχιστον) εκτιμήσεις. Κρίσιμο ήταν και συνεχίζει να είναι –για τη συνέχεια του αγώνα που είναι ζητούμενο- η διεύρυνσή του σε πανεκπαιδευτικό επίπεδο. Για το ζήτημα αυτό, το σύστημα ενεργοποίησε κάθε αντιδραστικό μηχανισμό του για να μην μπει στον αγώνα η μεγάλη (και σε μεγάλα αδιέξοδα) μαθητική μάζα και ως τώρα τα κατάφερε. Τα κατάφερε με τη σημαντική βοήθεια και των εκπαιδευτικών ομοσπονδιών (που επιμελώς κράτησαν μακριά και τους εκπαιδευτικούς) και του ΚΚΕ.

Σε κάθε περίπτωση και με όσα ως τώρα έχουν γίνει και αναδειχθεί, ο αγώνας αυτός είναι αποκαλυπτικός των όσων υπάρχουν κάτω από την επιφάνεια της «σταθερότητας», της επίθεσης που «δεν έχει αντίπαλο», ακόμα και των υποτιθέμενων «μεγάλων αριστερών δυνάμεων» που η κυριαρχία τους είναι «δεδομένη». Απέναντι σε όλα αυτά είναι πολιτικά ενδεικτικό ότι οι Αγωνιστικές Κινήσεις (που ξεκίνησαν από πολύ χαμηλούς όρους την παρέμβασή τους στον αγώνα αυτό) κατόρθωσαν σε κάποιες περιπτώσεις είτε να πάρουν μόνες τους σημαντικά ποσοστά σε μαζικές ΓΣ είτε ακόμα και να πάρουν την πλειοψηφία της ΓΣ. Και είναι βέβαιο ότι τα δεδομένα που παρήγαγε ο αγώνας αυτός μέχρι τώρα τροποποιούν τους αρνητικούς όρους, διαμορφώνουν νέες δυνατότητες για την υπόθεση της πάλης του φοιτητικού κόσμου.

γ) Ακόμα πιο σημαντικό από τα προηγούμενα (αν και για ευνόητους λόγους υποβαθμισμένο έως αποκλεισμένο από την ειδησιογραφία) είναι το δεδομένο της «επιστροφής» των εργατικών αγώνων, όπως αυτοί που υπήρξαν τα προηγούμενα χρόνια στην Καβάλα Oil, στη Μαλαματίνα, στην Cosco αλλά και στην e-food και σε άλλες περιπτώσεις. Πρόκειται για την τάση-ανάγκη της εργατικής τάξης να αντισταθεί και να διεκδικήσει απέναντι στην άγρια καπιταλιστική επίθεση. Μια τάση που είναι διεθνής και όχι «προσωρινή» και που εμείς τη διαβάζουμε ως μια τάση που αναζητά τη συγκρότηση της εργατικής τάξης σε τάξη για τον εαυτό της.

Σαν τέτοια –και με όλους τους μεγάλους κινδύνους που θέτει για το σύστημα- η τάση αυτή συναντά από την πρώτη στιγμή της την απόλυτη εχθρότητα και καταστολή του συστήματος αλλά και την υπονόμηση από τις δυνάμεις του συμβιβασμού-ρεφορμισμού, που έχουν άλλα σχέδια και προγράμματα. Οι μεγάλες έως πρωτόγνωρες (για μας) δυνατότητες που βρήκε η παρέμβασή μας σε αυτούς τους εργατικούς αγώνες (που ήταν ταυτόχρονα σχολείο για τις δικές μας δυνάμεις) βασίστηκαν σε αυτή την εναντίωση-άρνησή τους από τις δυνάμεις του συστήματος και του συμβιβασμού ή, αλλιώς, στο «πολιτικό κενό» που αντιμετωπίζει η εργατική τάξη σε αυτά τα «πρώτα» βήματα που επιχειρεί για την ανασυγκρότησή της. Η πολύτιμη εμπειρία μας από τις παρεμβάσεις και την άμεση εμπλοκή μας σε αυτούς τους εργατικούς

αγώνες πρέπει να «περάσει» συνολικά στην Οργάνωση ως ένας πρώτος εξοπλισμός της για το ρόλο και τις σχέσεις που οφείλουμε να κατακτήσουμε στη μεγάλη πορεία που έχει να διανύσει η εργατική τάξη για τη συγκρότησή της.

Θα κλείσουμε την ενότητα αυτή καταγράφοντας συνοπτικά **βασικά συμπεράσματα** που θεωρούμε ότι προκύπτουν από όλα τα παραπάνω.

- Η άγρια επίθεση **τροφοδοτεί διαρκώς τους όρους μαζικών ξεσπασμάτων, ξεσηκωμών και αγώνων**. Οι όροι αυτοί επίσης τροφοδοτούνται από τους πολέμους, τις σφαγές, το αίμα και την καταστροφή που κυκλώνει την περιοχή, ενώ προς την ίδια κατεύθυνση επιδρούν οι αγώνες εργατών και λαών που ξεσπούν και αναπτύσσονται με πυκνότητα σε όλο τον κόσμο. Τροφοδοτούνται ακόμα από τη βαρβαρότητα και τον κυνισμό των κυρίαρχων δυνάμεων διεθνώς και στη χώρα. Από τους Μπάιντεν-Πούτιν που διακηρύσσουν την προετοιμασία πυρηνικού πολέμου ως τον Μακρόν που αναγγέλλει το «τέλος της ανεμελιάς και των βεβαιοτήτων». Από τις ωμές διακηρύξεις των κυβερνητικών για τις 13 ώρες δουλειά και τις «συμβάσεις μηδενικού χρόνου» ως τα παπαγαλάκια τους που «εξηγούν» στα κανάλια ότι «4 τοστ είναι αρκετά για να φάει μια 4μελής οικογένεια».

- Σε αυτό το πλαίσιο παράγονται διαρκώς ερωτήματα, ανησυχίες και αγωνίες σε πολύ μεγάλα τμήματα νεολαίας και εργαζομένων, που δεν καλύπτονται και δεν απαντώνται από τις δυνάμεις που αναφέρονται στην Αριστερά και στο κίνημα, στις οποίες επικρατεί η παραίτηση, η υποταγή, η συμμόρφωση στις πολιτικές του συστήματος. Μια εκδήλωση αυτής της «αναντιστοιχίας» είναι η **κινητικότητα, οι μετατοπίσεις αγωνιστών που διαπιστώνουμε εδώ και ένα διάστημα στο φάσμα από το ΚΚΕ ως την αναρχία**. Οι «απαντήσεις» που δίνονται στην κατάσταση αυτή βασίζονται σε εκλογικούς και οργανωτικούς εκβιασμούς καθώς μεταξύ όλων αυτών των δυνάμεων διαμορφώνεται μια «ομοιογένεια» όσον αφορά τις πολιτικές αντιλήψεις και κατευθύνσεις. Χρειάζεται συνεπώς να παρέμβουμε - να παρεμβαίνουμε - πολιτικά και ιδεολογικά, αλλά με τακτική ευελιξία και έχοντας επίγνωση των συγχύσεων που επικρατούν.

- Η γραμμή της συμμόρφωσης, του ρεφορμισμού, του συμβιβασμού είναι πολύ ανίσχυρη στις κινητοποιήσεις, στα ξεσπάσματα, στους αγώνες. Οι δυνατότητες που σε μικρό βαθμό ανιχνεύσαμε στον φοιτητικό αγώνα δεν είναι «εξαιρεση» αλλά κανόνας! Χρειάζεται να αντιληφθούμε την ιδιαιτεριότητα των συνθηκών που ζούμε. **Οι αγώνες δεν ξεσπούν γιατί «υπάρχουν συγκροτημένες δυνάμεις που τους σπκώνουν»** αλλά γιατί οι από κάτω δεν αντέχουν την πολιτική του συστήματος και στην πραγματικότητα, βγαίνοντας στη μαζική πάλη, ξεπερνούν τις δυνάμεις του συμβιβασμού και της υποταγής. Αυτή η ιδιαιτεριότητα δεν είναι καινούρια, αλλά οξύνεται με βάση την ένταση της αγριότητας του συστήματος και την παράλληλη πορεία παραίτησης και συμμόρφωσης των δυνάμεων που αναφέρονται στην Αριστερά και στο κί-

νημα. Αυξάνονται έτσι οι δικές μας δυνατότητες και ευθύνες όσον αφορά το ρόλο μας στην πάλη, όσον αφορά την αμεσότητα του λόγου μας, την αποτελεσματικότητα της τακτικής μας που αυτές οι συνθήκες απαιτούν.

- Αν στο προσκόνιο της μαζικής πάλης έχουν ήδη βγει δεκάδες χιλιάδες νέοι και εργαζόμενοι, «πίσω» από αυτό το προσκόνιο υπάρχει μια πολύ μεγαλύτερη μάζα μαθητών, νέων εργαζομένων και λαού που αναζητούν -μισοσυνειδητά, ενστικτώδικα- διέξοδο στη μαζική πάλη, στην αγωνιστική, αντιιμπεριαλιστική, αντικαπιταλιστική, αντιδιαχειριστική κατεύθυνση. Έχουμε επίγνωση των συσχετισμών, αλλά δεν έχουμε μοιρολατρία! Χρειάζεται συνεπώς η προπαγάνδα μας και οι παρεμβάσεις μας σε όλες τους τις μορφές να αναζητούν αυτή τη «μεγάλη μάζα» και τη σύνδεσή μας με κόσμο από αυτήν!

Ε. ΓΙΑ ΤΑ ΚΑΘΗΚΟΝΤΑ ΜΑΣ

Η άγρια καπιταλιστική επίθεση μαζί και δίπλα με τις συνθήκες προετοιμασίας παγκόσμιου πολέμου που εξελίσσονται στην περιοχή ματοκυλώντας λαούς και με τη χώρα μας σε ρόλο προπύργιου των αμερικανονατοϊκών φονιάδων διαμορφώνουν και προσδιορίζουν τα μέτωπα στα οποία απαιτείται να αναπτυχθεί η πάλη της εργατικής τάξης, του λαού και της νεολαίας.

Τα καθήκοντά μας προσδιορίζονται στη βάση αυτών των μετώπων. Με τα καθήκοντά μας υπηρετούμε την ανάδειξη αυτών των μετώπων πάλης με προσδιορισμένη κατεύθυνση και γραμμή που θεωρούμε αναγκαία να προβάλλεται και να παλεύεται μέσα στα μέτωπα αυτά. Για να συγκροτούμε στη βάση αυτής της κατεύθυνσης και γραμμής δυνάμεις πάλης του εργαζόμενου λαού και της νεολαίας, για να διαμορφώσουμε δεσμούς και σχέσεις στη βάση αυτής της κατεύθυνσης και γραμμής. Είναι προφανές ότι στην εισήγηση αυτή δεν μπορούν να προσδιοριστούν οι πιο συγκεκριμένες προτεραιότητες, ιεραρχήσεις και επιλογές που θα απαιτηθούν σε όλο το επόμενο διάστημα στη βάση των εξελίξεων που θα υπάρξουν και των απαιτήσεων που θα θέσει η ταξική και πολιτική πάλη.

Ωστόσο, και με δεδομένο το κεντρικό καθήκον του βηματισμού προς μια αξιόμαχη επαναστατική κομμουνιστική Οργάνωση με αναβαθμιζόμενο ρόλο στο κίνημα και στη μαζική πάλη, όπως έχει προσδιοριστεί από την εισήγηση του ΚΟ στον πρώτο κύκλο της διαδικασίας της Συνδιάσκεψης, θεωρούμε σημαντικό και αναγκαίο να καταθέσουμε τις κατευθύνσεις και τους στόχους πάλης που προκρίνουμε για τα μέτωπα αυτά. **Κατευθύνσεις και στόχους πάλης** που συγκροτούν τη δική μας πρόταση στο κίνημα, τη δική μας πρόταση προς την εργατική τάξη, το λαό και τη νεολαία. **Κατευθύνσεις και στόχους πάλης** που, είτε είναι άμεσοι είτε αφορούν τις στρατηγικές μας κατευθύνσεις, θεωρούμε ότι αποτελούν το περιεχόμενο και τον προσανατολισμό που χρειάζεται να

κατακτήσουν οι αγώνες για να έχουν επιτυχίες και νίκες, για να γίνονται βήματα χειραφέτησης από το σύστημα και τις δυνάμεις του, για να τροποποιείται ο αρνητικός συσχετισμός. **Κατευθύνσεις και στόχους πάλης** στη βάση των οποίων χρειάζεται και μπορεί να συγκροτηθεί ένα διακριτό πολιτικό ρεύμα απέναντι στο σύστημα και τις δυνάμεις του και κόντρα στη γραμμή της συμμόρφωσης και της υποταγής των δυνάμεων του ρεφορμισμού και του συμβιβασμού.

Καταγράφουμε λοιπόν κατευθύνσεις και στόχους πάλης στα βασικά μέτωπα που αντιμετωπίζει η εργατική τάξη, ο λαός και η νεολαία, που η «συνόψισή» τους είναι η **«πάλη για ζωή και δουλειά με δικαιώματα»**. Κατευθύνσεις και στόχους πάλης που αφενός εντάσσονται στην πάλη που απαιτείται από τους εργάτες και τους λαούς του πλανήτη απέναντι στην προετοιμασία του παγκόσμιου πολέμου και τον όλεθρο με τον οποίο αυτός μας απειλεί. Κατευθύνσεις και στόχους πάλης που ταυτόχρονα –και σε αλληλοτροφοδότηση με την πάλη ενάντια στον πόλεμο, την εξάρτηση και τον ιμπεριαλισμό- επιδιώκουν στη διαρκώς διευρυνόμενη και μεγαλύτερη αγωνία **για επιβίωση των εργατικών-λαϊκών μαζών** να δώσουν διέξοδο στους αγώνες για την ανατροπή της άγριας καπιταλιστικής επίθεσης και τη διεκδίκηση δικαιωμάτων.

Εξάρτηση-πόλεμος-ιμπεριαλισμός

- ΈΞΩ Η ΕΛΛΑΔΑ ΑΠΟ ΝΑΤΟ ΚΑΙ ΕΕ - ΈΞΩ ΟΙ ΒΑΣΕΙΣ - ΚΑΜΙΑ ΕΜΠΛΟΚΗ ΤΗΣ ΧΩΡΑΣ στον άδικο πόλεμο (Ουκρανία) και στη σιωνιστική σφαγή - ΚΑΤΑΓΓΕΛΙΑ-ΕΝΑΝΤΙΩΣΗ ΣΤΟΥΣ «ΑΞΟΝΕΣ» ΤΩΝ ΗΠΑ.
- ΟΙ ΛΑΟΙ ΔΕΝ ΕΧΟΥΝ ΑΝΑΓΚΗ ΑΠΟ ΠΡΟΣΤΑΤΕΣ - ΗΠΑ, ΝΑΤΟ ΚΑΙ ΡΩΣΙΑ ΕΞΩ ΑΠΟ ΤΗΝ ΟΥΚΡΑΝΙΑ - ΛΕΥΤΕΡΙΑ ΣΤΗΝ ΠΑΛΑΙΣΤΙΝΗ - ΚΑΤΑΓΓΕΛΙΑ ΤΟΥ ΣΙΩΝΙΣΤΙΚΟΥ ΚΡΑΤΟΥΣ & ΠΡΟΒΟΛΗ ΤΗΣ ΠΡΟΟΠΤΙΚΗΣ ΓΙΑ ΛΕΥΤΕΡΗ, ΑΝΕΞΑΡΤΗΤΗ ΠΑΛΑΙΣΤΙΝΗ «ΑΠΟ ΤΟΝ ΠΟΤΑΜΟ ΜΕΧΡΙ ΤΗ ΘΑΛΑΣΣΑ»
- ΌΧΙ ΣΤΟΝ ΑΝΤΙΔΡΑΣΤΙΚΟ ΕΛΛΗΝΟΤΟΥΡΚΙΚΟ ΑΝΤΑΓΩΝΙΣΜΟ, ΦΙΛΙΑ-ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ ΤΩΝ ΛΑΩΝ ΕΛΛΑΔΑΣ & ΤΟΥΡΚΙΑΣ ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΟΝ ΙΜΠΕΡΙΑΛΙΣΜΟ ΚΑΙ ΤΟΝ ΠΟΛΕΜΟ
- ΟΥΤΕ ΔΙΧΟΤΟΜΗΣΗ ΟΥΤΕ ΟΜΟΣΠΟΝΔΙΑ - ΚΥΠΡΟΣ ΕΝΙΑΙΑ ΑΝΕΞΑΡΤΗΤΗ
- ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ-ΚΟΙΝΗ ΠΑΛΗ ΜΕ ΟΛΟΥΣ ΤΟΥΣ ΛΑΟΥΣ ΤΗΣ ΠΕΡΙΟΧΗΣ ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΟΝ ΙΜΠΕΡΙΑΛΙΣΜΟ, ΤΟΝ ΠΟΛΕΜΟ ΚΑΙ ΤΟ ΦΑΣΙΣΜΟ. ΌΧΙ ΣΤΟΝ ΕΘΝΙΚΙΣΜΟ-ΡΑΤΣΙΣΜΟ- ΜΕΤΩΠΟ ΠΑΛΗΣ ΤΩΝ ΛΑΩΝ
- ΔΙΕΘΝΙΣΤΙΚΗ ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ ΜΕ ΤΗΝ ΠΑΛΗ ΕΡΓΑΤΩΝ-ΛΑΩΝ ΣΕ ΟΛΟ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ

Καπιταλιστική-αντεργατική-αντιλαϊκή επίθεση

- ΑΥΞΗΣΕΙΣ ΣΕ ΜΙΣΘΟΥΣ ΚΑΙ ΣΥΝΤΑΞΕΙΣ ΩΣΤΕ ΝΑ ΚΑΛΥΠΤΟΥΝ ΤΟ ΚΟΣΤΟΣ ΖΩΗΣ- ΣΥΛΛΟΓΙΚΕΣ ΣΥΜΒΑΣΕΙΣ, ΜΟΝΙΜΗ, ΣΤΑΘΕΡΗ ΔΟΥΛΕΙΑ- 5ΝΘΗΜΕΡΟ-8ΩΡΟ-ΑΣΦΑΛΙΣΗ ΓΙΑ ΟΛΟΥΣ
- ΚΑΤΩ ΤΑ ΧΕΡΙΑ ΑΠΟ ΤΑ ΣΩΜΑΤΕΙΑ ΚΑΙ ΤΗΝ ΑΠΕΡΓΙΑ. ΠΑΛΗ ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΝΑΤΡΟΠΗ ΤΩΝ ΝΟΜΩΝ ΧΑΤΖΗΔΑΚΗ-ΓΕΩΡΓΙΑΔΗ. ΑΓΩΝΑΣ ΓΙΑ ΤΑΞΙΚΑ ΣΩΜΑΤΕΙΑ, ΑΝΕΞΑΡΤΗΤΑ ΑΠΟ ΚΡΑΤΟΣ ΚΑΙ ΕΡΓΟΔΟΣΙΑ
- ΌΧΙ ΣΤΗ ΦΟΡΟΛΗΣΤΕΙΑ ΤΩΝ ΛΑΪΚΩΝ ΜΑΖΩΝ

Εκπαίδευση-μαθητές-φοιτητές

- ΠΑΛΕΥΟΥΜΕ ΓΙΑ ΔΗΜΟΣΙΑ ΔΩΡΕΑΝ ΕΚΠΑΙΔΕΥΣΗ ΓΙΑ ΟΛΟ ΤΟ ΛΑΟ
- ΑΓΩΝΑΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΝΑΤΡΟΠΗ ΤΟΥ ΝΟΜΟΥ ΠΙΕΡΡΑΚΑΚΗ (ιδιωτικά ΑΕΙ) και του ΝΟΜΟΥ ΓΙΑ ΕΠΑΓΓΕΛΜΑΤΙΚΗ ΕΚΠΑΙΔΕΥΣΗ
- ΝΑ ΚΑΤΑΡΓΗΘΕΙ Η ΤΡΑΠΕΖΑ ΘΕΜΑΤΩΝ ΚΑΙ Η ΕΒΕ - ΟΧΙ ΣΤΟ ΕΘΝΙΚΟ ΑΠΟΛΥΤΗΡΙΟ
- ΌΧΙ ΣΕ ΤΗΛΕ-ΜΑΘΗΜΑΤΑ ΚΑΙ ΤΗΛΕ-ΕΞΕΤΑΣΕΙΣ
- ΠΑΛΗ ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΝΑΤΡΟΠΗ ΟΛΟΥ ΤΟΥ ΠΛΑΙΣΙΟΥ ΤΗΣ ΑΞΙΟΛΟΓΗΣΗΣ
- ΚΑΤΩ ΤΑ ΧΕΡΙΑ ΑΠΟ ΤΟΥΣ Φ.Σ. ΚΑΙ ΤΟΥΣ ΜΑΘΗΤΙΚΟΥΣ ΑΓΩΝΕΣ. ΝΑ ΑΠΟΣΥΡΘΟΥΝ ΟΛΕΣ ΟΙ ΔΙΩΞΕΙΣ - Φ.Σ. ΑΝΕΞΑΡΤΗΤΟΙ ΑΠΟ ΤΟ ΚΡΑΤΟΣ ΚΑΙ ΤΗΝ ΚΑΘΗΓΗΤΙΚΗ ΚΗΔΕΜΟΝΙΑ
- Η ΝΕΟΛΑΙΑ ΣΤΟ ΔΡΟΜΟ ΤΟΥ ΑΓΩΝΑ ΓΙΑ ΜΙΑ ΑΛΛΗ ΚΟΙΝΩΝΙΑ, ΧΩΡΙΣ ΠΟΛΕΜΟΥΣ, ΦΤΩΧΕΙΑ ΚΑΙ ΤΡΟΜΟΚΡΑΤΙΑ

Υγεία-περίθαλψη

- ΠΑΛΕΥΟΥΜΕ ΓΙΑ ΙΣΗ, ΠΛΗΡΗ ΔΩΡΕΑΝ ΠΕΡΙΘΑΛΨΗ ΓΙΑ ΟΛΟ ΤΟ ΛΑΟ
- ΌΧΙ ΣΤΑ ΚΛΕΙΣΙΜΑΤΑ ΝΟΣΟΚΟΜΕΙΩΝ-ΔΟΜΩΝ ΥΓΕΙΑΣ - ΟΧΙ ΣΤΙΣ ΑΠΟΛΥΣΕΙΣ ΚΑΙ ΤΗΝ ΕΡΓΑΣΙΑΚΗ ΕΞΟΝΤΩΣΗ ΤΩΝ ΥΓΕΙΟΝΟΜΙΚΩΝ-ΜΑΖΙΚΕΣ ΠΡΟΣΛΗΨΕΙΣ - ΜΟΝΙΜΗ, ΣΤΑΘΕΡΗ ΔΟΥΛΕΙΑ ΓΙΑ ΟΛΟΥΣ - ΜΟΝΙΜΟΠΟΙΗΣΗ ΟΛΩΝ ΤΩΝ ΣΥΜΒΑΣΙΟΥΧΩΝ

Για τη φτωχομεσαία αγροτιά

- ΠΑΛΗ ΓΙΑ ΝΑ ΜΗΝ ΞΕΚΛΗΡΙΣΤΕΙ Η ΦΤΩΧΟΜΕΣΑΙΑ ΑΓΡΟΤΙΑ-ΓΙΑ ΝΑ ΜΕΙΝΕΙ ΣΤΑ ΧΩΡΙΑ ΤΗΣ, ΝΑ ΖΕΙ ΑΠΟ ΤΑ ΧΩΡΑΦΙΑ ΤΗΣ
- ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΗΝ ΑΝΤΙΑΓΡΟΤΙΚΗ ΠΟΛΙΤΙΚΗ

ΚΥΒΕΡΝΗΣΗΣ-ΕΕ, ΝΑ ΜΗΝ ΕΦΑΡΜΟΣΤΕΙ Η ΝΕΑ ΚΑΠ-ΚΑΜΙΑ ΜΕΙΩΣΗ ΕΠΙΔΟΤΗΣΕΩΝ ΣΤΟΥΣ ΜΙΚΡΟΜΕΣΑΙΟΥΣ ΑΓΡΟΤΕΣ

- ΠΛΗΡΕΙΣ ΑΠΟΖΗΜΙΩΣΕΙΣ ΤΩΝ ΖΗΜΙΩΝ-ΤΙΜΕΣ ΣΤΑ ΠΡΟΪΟΝΤΑ ΠΟΥ ΝΑ ΚΑΛΥΠΤΟΥΝ ΤΟ ΚΟΣΤΟΣ ΖΩΗΣ
- ΜΕ ΑΓΡΟΤΙΚΟΥΣ ΣΥΛΛΟΓΟΥΣ ΕΝΙΑΙΟΥΣ- ΟΡΓΑΝΑ ΠΑΛΗΣ ΤΩΝ ΦΤΩΧΟΜΕΣΑΙΩΝ ΑΓΡΟΤΩΝ

Δημοκρατικά δικαιώματα

- ΚΑΤΩ ΤΑ ΧΕΡΙΑ ΑΠΟ ΤΟ ΔΙΚΑΙΩΜΑ ΣΤΗΝ ΟΡΓΑΝΩΣΗ ΚΑΙ ΣΤΗΝ ΠΑΛΗ. ΚΑΝΕΝΑΣ ΚΡΑΤΙΚΟΣ ΕΛΕΓΧΟΣ ΣΕ ΠΟΛΙΤΙΚΕΣ ΟΡΓΑΝΩΣΕΙΣ ΚΑΙ ΣΥΛΛΟΓΙΚΟΤΗΤΕΣ-ΝΑ ΑΠΟΣΥΡΘΟΥΝ ΟΛΕΣ ΟΙ ΔΙΩΞΕΙΣ. ΝΑ ΑΝΑΚΛΗΘΟΥΝ ΤΑ ΠΡΟΣΤΙΜΑ
- ΚΑΤΩ ΤΑ ΧΕΡΙΑ ΑΠΟ ΤΙΣ ΔΙΑΔΗΛΩΣΕΙΣ, ΤΗΝ ΑΦΙΣΟΚΟΛΛΗΣΗ, ΤΗΝ ΕΛΕΥΘΕΡΗ ΔΙΑΚΙΝΗΣΗ ΙΔΕΩΝ - ΚΑΤΩ ΤΑ ΧΕΡΙΑ ΑΠΟ ΤΟ ΑΣΥΛΟ, ΤΟ ΑΣΥΛΟ ΑΝΗΚΕΙ ΣΕ ΟΛΟ ΤΟ ΛΑΟ

Γυναικείο ζήτημα

- ΠΟΛΙΤΙΚΟ-ΙΔΕΟΛΟΓΙΚΟ ΜΕΤΩΠΟ ΑΝΑΔΕΙΞΗΣ ΤΗΣ ΤΑΞΙΚΟΤΗΤΑΣ ΤΟΥ ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΕ ΚΑΘΕ ΑΠΟΧΡΩΣΗΣ ΑΣΤΙΚΕΣ ΑΝΤΙΛΗΨΕΙΣ
- ΠΑΛΗ ΓΙΑ ΤΗΝ ΚΑΤΑΚΤΗΣΗ ΙΣΩΝ ΕΡΓΑΣΙΑΚΩΝ ΚΑΙ ΚΟΙΝΩΝΙΚΩΝ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΩΝ ΚΑΙ ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΗΝ ΚΑΤΑΠΙΕΣΗ ΚΑΙ ΤΗ ΒΑΡΒΑΡΟΤΗΤΑ ΠΟΥ ΑΝΤΙΜΕΤΩΠΙΖΕΙ ΤΟ ΜΙΣΟ ΤΟΥ ΟΥΡΑΝΟΥ
- Η ΘΕΣΗ ΤΗΣ ΓΥΝΑΙΚΑΣ ΒΡΙΣΚΕΤΑΙ ΣΤΗΝ ΤΑΞΙΚΗ-ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΠΑΛΗ. Η ΑΠΕΛΕΥΘΕΡΩΣΗ ΤΗΣ ΣΤΗΝ ΕΠΑΝΑΣΤΑΤΙΚΗ ΣΟΣΙΑΛΙΣΤΙΚΗ ΠΡΟΟΠΤΙΚΗ

Πρόσφυγες-μετανάστες

- ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ-ΚΟΙΝΗ ΠΑΛΗ ΛΑΟΥ ΚΑΙ ΝΕΟΛΑΙΑΣ ΜΕ ΠΡΟΣΦΥΓΕΣ/ΜΕΤΑΝΑΣΤΕΣ ΓΙΑ ΙΣΑ ΠΟΛΙΤΙΚΑ-ΚΟΙΝΩΝΙΚΑ ΚΑΙ ΕΡΓΑΣΙΑΚΑ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΑ. ΟΙ ΜΕΤΑΝΑΣΤΕΣ ΑΠΟΤΕΛΟΥΝ ΚΟΜΜΑΤΙ ΤΗΣ ΕΡΓΑΤΙΚΗΣ ΤΑΞΗΣ ΤΗΣ ΧΩΡΑΣ
- ΚΑΤΑΓΓΕΛΙΑ ΤΩΝ ΜΑΖΙΚΩΝ ΙΜΠΕΡΙΑΛΙΣΤΙΚΩΝ ΕΓΚΛΗΜΑΤΩΝ – ΚΟΙΝΗ ΠΑΛΗ ΛΑΩΝ-ΜΕΤΑΝΑΣΤΩΝ/ΠΡΟΣΦΥΓΩΝ ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΕ ΠΟΛΕΜΟ ΚΑΙ ΙΜΠΕΡΙΑΛΙΣΜΟ
- ΟΧΙ ΣΤΑ ΣΤΡΑΤΟΠΕΔΑ ΣΥΓΚΕΝΤΡΩΣΗΣ-ΟΧΙ ΣΤΟΥΣ ΑΝΤΙΔΡΑΣΤΙΚΟΥΣ ΕΘΝΙΚΙΣΤΙΚΟΥΣ/ΤΑΞΙΚΟΥΣ ΔΙΧΑΣΜΟΥΣ

Πάλη για το περιβάλλον και τους όρους ζωής του λαού

- ΟΧΙ ΣΤΗΝ «ΤΣΙΜΕΝΤΟΠΟΙΗΣΗ» ΤΩΝ ΑΣΤΙΚΩΝ ΚΕΝΤΡΩΝ – ΠΑΛΗ ΓΙΑ ΕΛΕΥΘΕΡΟΥΣ ΔΗΜΟΣΙΟΥΣ ΧΩΡΟΥΣ (πάρκα, πλατείες, παραλίες)
- Ο ΦΥΣΙΚΟΣ ΠΛΟΥΤΟΣ ΤΗΣ ΧΩΡΑΣ ΕΙΝΑΙ ΠΕΡΙΟΥΣΙΑ ΤΟΥ ΛΑΟΥ!
- ΟΧΙ ΣΤΗ ΜΕΤΑΤΡΟΠΗ ΒΟΥΝΩΝ – ΚΑΜΠΩΝ - ΝΗΣΙΩΝ ΣΕ ΠΑΡΚΑ ΚΕΡΑΙΩΝ-ΑΝΕΜΟΓΕΝΝΗΤΡΙΩΝ ΚΑΙ ΦΩΤΟΒΟΛΤΑΪΚΩΝ
- ΚΑΝΕΝΑ ΧΑΡΑΤΣΙ ΣΤΟ ΛΑΟ ΓΙΑ ΠΛΗΜΜΥΡΕΣ-ΠΥΡΚΑΓΕΣ. ΠΛΗΡΕΙΣ ΑΠΟΖΗΜΙΩΣΕΙΣ ΣΕ ΟΛΟΥΣ ΤΟΥΣ ΠΛΗΓΕΝΤΕΣ. ΔΙΕΚΔΙΚΗΣΗ ΜΕΤΡΩΝ ΠΡΟΣΤΑΣΙΑΣ ΓΙΑ ΔΑΣΗ-ΥΠΑΙΘΡΟ

Μέτωπο σε φασισμό-σκοταδισμό-αντικομμουνισμό

- ΟΧΙ ΣΤΟ ΦΑΣΙΣΜΟ, ΤΟΝ ΠΙΟ ΦΑΝΑΤΙΚΟ ΥΠΗΡΕΤΗ ΤΟΥ ΚΕΦΑΛΑΙΟΥ ΚΑΙ ΤΟΥ ΙΜΠΕΡΙΑΛΙΣΜΟΥ! ΟΧΙ ΣΤΙΣ «ΠΟΛΥΜΟΡΦΕΣ» ΠΑΡΑΛΛΑΓΕΣ ΤΟΥ ΠΟΥ ΠΡΟΒΑΛΛΟΥΝ ΚΑΙ ΥΠΗΡΕΤΟΥΝ ΤΟΝ ΑΝΟΡΘΟΛΟΓΙΣΜΟ, ΤΟ ΣΚΟΤΑΔΙΣΜΟ, ΤΗΝ ΑΠΑΞΙΩΣΗ ΤΗΣ ΑΝΘΡΩΠΙΝΗΣ ΖΩΗΣ
- ΠΟΛΙΤΙΚΟ-ΙΔΕΟΛΟΓΙΚΟ ΜΕΤΩΠΟ ΥΠΕΡΑΣΠΙΣΗΣ ΤΟΥ ΕΠΑΝΑΣΤΑΤΙΚΟΥ ΚΟΜΜΟΥΝΙΣΤΙΚΟΥ ΚΙΝΗΜΑΤΟΣ – ΑΝΑΔΕΙΞΗΣ ΤΩΝ ΙΣΤΟΡΙΚΩΝ ΚΑΤΑΚΤΗΣΕΩΝ ΤΟΥ ΣΟΣΙΑΛΙΣΜΟΥ - ΠΡΟΒΟΛΗΣ ΤΗΣ ΕΠΑΝΑΣΤΑΤΙΚΗΣ ΠΡΟΟΠΤΙΚΗΣ ΩΣ ΜΟΝΗΣ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΗΣ ΔΙΕΞΟΔΟΥ ΤΩΝ ΕΡΓΑΤΙΚΩΝ-ΛΑΪΚΩΝ ΜΑΖΩΝ.

Είναι, νομίζουμε, προφανές ότι με τα παραπάνω επιχειρούμε να προσδιορίσουμε τις βασικές κατευθύνσεις στα κυριότερα μέτωπα πάλης. Αυτό σημαίνει ότι για το καθένα από αυτά απαιτείται επιλογή και συγκεκριμένη ανάδειξη και ανάπτυξη των στόχων πάλης που τίθενται σε κάθε περίπτωση μιας κινητοποίησης, μιας διαδικασίας μέσα σε έναν μαζικό χώρο, σε μια γειτονιά κ.λπ. Ανάδειξη συγκεκριμένων στόχων πάλης που θα απαντούν στον εργαζόμενο κόσμο ή/και τη νεολαία σε αυτό που αντιμετωπίζει και για το οποίο καλείται να κινητοποιηθεί και να αγωνιστεί. Αλλά ταυτόχρονα αυτή η ανάδειξη του «συγκεκριμένου» χρειάζεται να γίνεται έτσι ώστε να αναδεικνύεται η σύνδεσή του, η εξάρτησή του με το «συνολικότερο» που αντιμετωπίζει. Και γι' αυτό (με βάση τις σημερινές συνθήκες) η αντιμετώπισή του θα χρειάζεται να συνδέεται –είτε έμμεσα είτε άμεσα, ανάλογα με το συγκεκριμένο ζήτημα και πεδίο- και με την επαναστατική προοπτική που η πάλη και το κίνημα χρειάζεται να διαμορφώσει και να κατακτήσει.